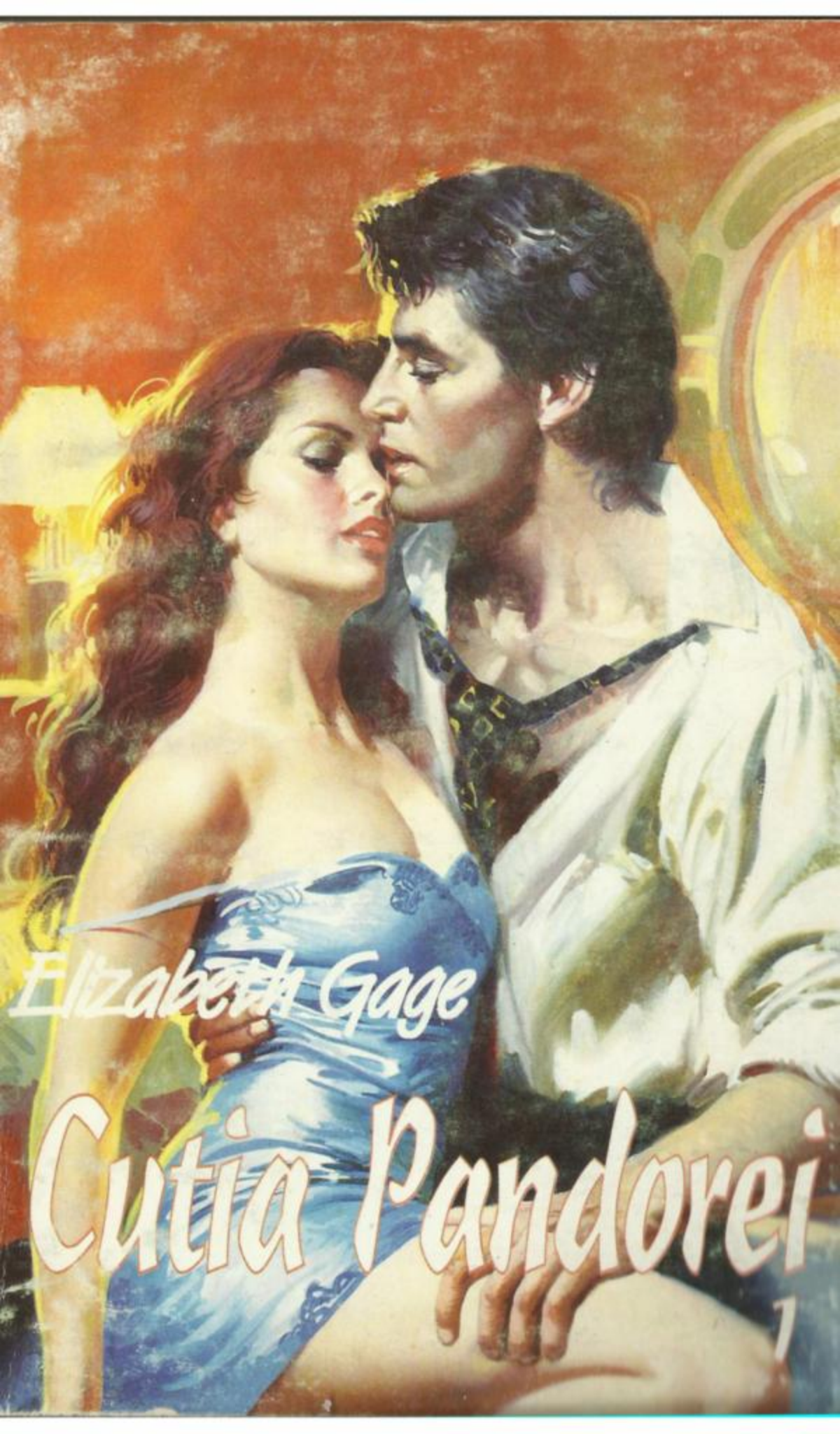
Elizabeth Gage
Cutia Pandorei

Obsesie, păcat, seducţie...

"Plin de întorsături neașteptate, pedepse meritate și aventuri sexuale,... Gage se dovedește a fi o cronică subtilă a celor bogați și corupți."

New York Daily News

"Un roman de dragoste savuros...

Un roman captivant, *«Cutia Pandorei»* este plin de caracterizări uluitoare..."

Publishers Weekly

Femeile, ca și banii, făceau parte din moștenirea familiei Lancaster. Iar **Haydon Lancaster** *era moștenitorul tronului, un bărbat educat pentru a ajunge la Casa Albă, născut pentru a reuși. Pentru* **Laura**, *o excelentă creatoare de modele și fotografă, el era o plăcere interzisă, o pasiune mistuitoare, o rușine tăinuită. Dar numai aparatul ei profetic va înregistra devastatorul adevăr – sufletul unui bărbat chinuit de o iubire pe care nu o poate mărturisi. Pentru* **Tess** *cea roșcată și cu ochii ca smaraldul, care a ajuns pînă în vîrful puterii la New York și Washington, lăsînd în urmă un șir de cuceriri sexuale și violente,* **Hal Lancaster** *era suprema provocare, demnă de o aventurieră de talie mondială căreia nu îi putea rezista nici un bărbat. Voia o verighetă și nimic nu o putea opri... pînă cînd o fotografie din trecut a dezlănțuit demonii obsesiei și ai răzbunării...*

Pret 1400 lei

Elizabeth Gage

Cutia Pandorei

Pandora's Box
by Elizabeth Gage

© copyright 1986 by Elizabeth Gage

© copyright 1994 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii MIRON.

© copyright grafică Editura MIRON.

Elizabeth Gage

Cutia Pandorei

Traducere de Anca Nistor

Volumul 1

Editura MIRON

București - 1994

Pentru Maile şi B.

Prolog

1964

Istoria îi laudă rareori pe acei eroi îndoielnici care i-au descoperit primii marile neajunsuri.

Mai tîrziu, în cursul acelei săptămîni, după ce totul s-a sfîrşit şi, cînd aproape toată lumea, atît din interior, cît şi din afara Washington-ului, simţea că destinul naţiunii se îndreaptă într-o direcţie ce nu putea fi decît greşită, cîteva ziare s-au apucat să scrie că Dan Aguirre a fost cel care, în ciuda monumentalei confuzii ce îl înconjura pe Haydon Lancaster, s-a gîndit la Boss şi a pornit în căutarea ei.

Şi a găsit-o.

În mod lesne de înţeles, toate staţiile de poliţie

erau cuprinse de haos în seara aceea. Duzini întregi de agenţi aleşi cu mare atenţie au fost trimişi să-i protejeze pe toţi candidaţii: republican, democrat şi terţ, în urma celor întîmplate.

Fireşte, nimeni nu considera cu adevărat necesar, căci primejdia trecuse. Etalarea forţelor de poliţie era mai mult un spectacol decît un act de protecţie. Ceea ce fusese mai rău se întîmplase deja şi nimic nu mai putea fi reparat.

Dar Dan Aguirre, învîrtindu-se prin nefamiliarul sediu al FBI de pe Pennsylvania Avenue şi comparînd leneş ordinea de acolo cu mizeria de la secţia lui din New York, se gîndi, deodată, la soţia lui Lancaster şi îl sună pe agentul care răspundea de supravegherea casei din Georgetown pentru a se interesa de ea.

– Doarme, i se spuse. I s-a dat un sedativ de la unsprezece şi jumătate. Seconal. Doarme dusă.

Dan se uită la ceas. Era două şi jumătate dimineaţa. Se gîndi o clipă.

– Cînd ai văzut-o ultima oară? întrebă el.

– Unul din oamenii noştri e postat lîngă uşa ei. Nu ştiu cît a trecut. O oră, o oră şi jumătate. Au zis să nu fie deranjată. Dumnezeule, după tot ce-a văzut în seara asta...

– Vrei să verifici pentru mine? întrebă Aguirre.

Urmă o clipă de linişte. Aguirre simţea resentimentul agentului FBI pentru faptul de a i se fi cerut o favoare de către cineva din afară. Celor de la Birou nu le plăcea deloc să li se spună ce aveau de făcut, cu atît mai puţin din partea unui poliţai de la New York.

– Uite ce e... cum ai zis că te cheamă?

– Aguirre. Dan Aguirre.

– Uite ce e, Dan, eu îmi respect ordinele. Ni s-a spus să-i dăm un sedativ, s-o încuiem în cameră şi să stăm lîngă uşa ei. Eh, dacă vrei să schimbi ordinele astea...

– Bine, îl întrerupse Dan brusc. Jim Cipriani e pe aici, pe undeva. Să-l chem să-ţi spună personal sau îmi faci acest serviciu?

Agentul tăcu imediat cînd auzi pomenindu-se numele superiorului său.

– Nu, e în regulă. Stai puţin să mă duc să mă uit.

Aguirre auzi cum receptorul fu pus fără prea multă ceremonie pe masa casei din Georgetown, o casă pe care el nu o văzuse niciodată. Îşi putea imagina doar stilul de viaţă pe care familia Lancaster îl avusese în ultimii cîţiva ani, ani care îl aduseseră pe Lancaster de pe scaunul de senator în pragul Casei Albe.

Cine şi-ar fi putut închipui că totul avea să ducă la ce se întîmplase în seara aceea? Aguirre clătină din cap. Era prea mult mister în cea mai simplă poveste omenească, prea multe enigme. Din viaţa oamenilor nu se vedea decît un coridor îngust, ca prin gaura cheii. Restul rămînea în umbră.

Totuşi, pentru un ochi priceput, acel puţin care se zărea era încărcat de lucruri prea importante pentru a fi ignorate. Evenimentele din seara aceea, care acum ţineau de domeniul trecutului, se întîmplaseră numai pentru că nici un ochi priceput – inclusiv al lui – nu se ostenise să privească în direcţia potrivită.

Dar ce fusese, fusese. Dan Aguirre trebuia să se gîndească la prezent acum. Trebuia să fie sigur că Bess Lancaster se afla în siguranţa casei sale în seara aceea. Altfel, dacă era liberă, totul se schimba. Povestea care se încheiase în ochii naţiunii deja lovite de durere, putea să nu se fi sfîrşit, totuşi.

O tensiune nedefinită începu să ia fiinţă în sinea lui Aguirre pe măsură ce, la celălalt capăt al firului, tăcerea se prelungea.

Apoi, în sfîrşit, receptorul fu ridicat. Se auzeau glasuri care strigau agitate.

– Isuse! spuse agentul. Pur şi simplu, nu mai pricep. Înseamnă că s-a prefăcut că doarme. Dar părea atît de absentă... Parcă era o căprioară rănită.

– Deci, a fugit? întrebă Aguirre.

– În ora asta care a trecut. Fereastra e închisă. De aceea, nici unul din oamenii noştri de afară n-a bănuit nimic. Dumnezeule, nu mai înţeleg nimic.

– Bine, zise Aguirre, reţinîndu-şi o înjurătură. Mulţumesc.

Închise repede şi dădu fuga în încăperea aglomerată de alături. Cipriani, un agent supraponderal al cărui umor şi aspect răvăşit îl deosebeau de stereotipurile pe care le comanda, se făcu roşu ca focul cînd află vestea.

– Trimite cîţiva oameni la fiecare din reşedinţele Lancaster, îi spuse el asistentului său. Şi pe cineva la birourile Lancaster şi la toate sediile Campaniei. Fir-ar să fie...

Biroul, unde pînă atunci fusese o linişte preo-

cupată, fu cuprins imediat de agitaţie. Receptoarele se ridicau şi uşile se trînteau cînd oamenii se grăbeau să-şi îndeplinească ordinele.

Dan Aguirre se sprijini de biroul lui Cipriani, ignorînd vînzoleala din jurul său.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama."

Nu o cunoscuse niciodată pe Elizabeth Lancaster, dar ştia despre ea destul pentru a-şi da seama că trebuiau să se aştepte la un asemenea gest de disperare. Doar nu avea să asiste la distrugerea propriei lumi stînd întinsă şi adormită de nişte indiferenţi ai guvernului în dormitorul ei.

Avea să acţioneze.

Numai Dan Aguirre, dintre toţi cei care se aflau acolo în seara aceea, avea idee cam în ce mod urma să o facă.

Se uită la Cipriani, care era un individ de treabă, dar limitat de organizaţia pentru care lucra. FBI-ul făcea foarte bine un anumit gen de treburi. Însă provocarea cu care se confruntau acum depăşea cu mult cazurile cu care erau obişnuiţi. Căci nu îl cunoscuseră niciodată cu adevărtat pe Haydon Lancaster, senator şi candidat la preşedinţia Statelor Unite. Şi, evident, nu o cunoşteau nici pe soţia lui.

Dar Dan Aguirre, da.

Ceea ce cauzase ce i se întîmplase lui Lancaster în seara aceea şi ce o frămînta pe soţia lui în timp ce se grăbea spre o destinaţie necunoscută, era trecutul. De multă vreme, fără să ştie, Dan Aguirre deţinuse cheia acelui trecut. Dar nu îi înţelesese semnificaţia

decît cu cîteva ore în urmă.

Ei bine, mai bine mai tîrziu decît niciodată. Acum ştia unde se ducea Bess.

Ridică receptorul şi dădu un telefon interurban.

– Aguirre la telefon, spuse el cînd i se răspunse. Trebuie să vin acasă imediat. Va fi nevoie să dau o fugă pînă la New York.

Se uită la ceas, întrebîndu-se cît timp avea la dispoziţie. Dacă ea plecase cu o oră în urmă, cu siguranţă că el avea să ajungă înainte. În fond, ea trebuia să meargă pe ascuns, în vreme ce el nu trebuia decît să sară într-un avion al poliţiei sau într-un elicopter.

După ce se gîndi puţin, se hotărî să nu le spună prea mult celor de la New York. Oricum, probabil că nu aveau să creadă.

Ieşind grăbit din sediu, încercă să-şi reprime senzaţia de deprimare. Se părea că destinul îşi încheia în seara aceea afacerile neterminate. Poate că nici o minte omenească nu ar fi fost în stare să prevadă ceea ce se întîmplase. Poate că nimeni nu era capabil să spună ce avea să se mai întîmple.

Seminţele fuseseră sădite cu atîta timp în urmă... Acum, că îngrozitoarele fructe erau coapte, aveau să ia cîte vieţi omeneşti vor vrea şi poate – poate – le vor cruţa pe altele.

Pe a Laurei?

Aceasta era întrebarea.

Dan Aguirre lăsă în urmă agitatul sediu al FBI-ului şi porni de unul singur să facă ce putea pentru Laura.

Chiar dacă era prea tîrziu.

Biroul era luminat doar de lampa cu abajur verde de pe masă. Afară, prin fereastră, se vedea oraşul Albany, un decor greu de definit pentru sediul guvernului unui mare stat.

Senatorul stătea în fotoliul mare de la birou, în cămaşă şi bretele. Haina se afla în cuierul care existase pe vremuri în biroul lui din Washington. Un suvenir de la First Senate Chamber, care fusese folosit pînă în 1859 şi, potrivit legendei, ţinuse pălăriile lui Webster şi Clay şi pe ale întemeietorilor lui *Louisiana Purchase.*

Uitîndu-se la el fu cuprins de regret. La fel ca atîtea alte lucruri, era o relicvă dintr-o vreme cînd împrejurimile se potriveau cu imensa lui putere. Putere care îi fusese luată de Haydon Lancaster.

În clădire era linişte. Nimeni nu lucra în seara aceea. Atenţia legiuitorilor şi publicului era aţintită asupra acelui moment din cadrul campaniei care avea să hotărască viitorul apropiat al naţiunii. În fond, legile se puteau face şi desface oricînd. Alegerea unui preşedinte, însă, era cu totul altceva.

Privi în jos la fata goală care stătea în faţa lui. Se uita la el cu ochi curioşi şi cunoscători, iar mîinile îi rătăceau uşor pe genunchii lui. Părul îi cădea pe spatele extrem de îngust. Îi vedea curbele feselor ca un contur alb.

Parfumul ei invada aerul plin de fum al biroului.

Hainele cu care venise îmbrăcată – o rochie de mătase mulată pe corp, ciorapi de mătase, un sutien micuţ şi negru şi un chilot la fel – se aflau împrăştiate pe podea, unde căzuseră în timpul langurosului spectacol de striptease dat de ea cu cîteva clipe în urmă. Purtase pantofi cu toc cui, fiind fără îndoială pregătită pentru orice, dar şi-i scosese cînd îşi dăduse seama că nu erau relevanţi pentru ceea ce voia el.

Era atît de tînără! Sub masca fără vîrstă a meseriei nu putea să aibă mai mult de douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de ani. La vîrsta aceea, fiica lui era la colegiu, încă mai plăcîndu-i ciocolata, îngrijorată în legătură cu tenul şi emoţionant de nesigură dacă hotărîrea de a urma istoria fusese cea corectă. O fetiţă...

Dar făptura care se afla în genunchi în faţa lui era despărţită de anii omeneşti de un golf mai adînc chiar şi decît promisiunea de a primi banii ce o ajutau să se întreţină. De aceea, ochii ei, dincolo de expresia de dominare timidă, erau atît de goi.

El trebuia să admită că făcea banii. Era, neîndoielnic, cea mai bună în acea meserie. Din clipa în care sosise, o prezenţă înaltă şi senzuală, aproape prea frumoasă ca să fie adevărată, văzuse că el era foarte indispus şi îşi pusese în aplicare puterea de seducţie în mod corespunzător.

Postura ei, fie că stătea jos, fie în picioare, era sugestivă. Fiecare mişcare a mîinilor părea, într-un fel, lascivă, cînd atinse vechea pană de gîscă de pe birou, cînd îşi trecu un deget peste spătarul canape-

lel, cînd duse paharul de vin la gură. Cînd luă ciocănelul pe care el îl primise de la Liderul Majoritar în Washington cu zece ani în urmă – unul din puţinele lucruri din colecţia lui Calhoun care mai supravieţuiau încă – acesta păru un adevărat instrument de perversiuni sexuale.

Ea înţelesese că, pe vremuri, fusese un om important. Privirea ei piezişă zăbovea asupra lui în fiecare clipă, chiar şi atunci cînd admira fotografiile lui cu Eisenhower, Roosevelt, Truman şi alţii, care se aflau înşirate pe perete în spatele biroului. Toate mişcările ei erau ca nişte miniaturi ale dansului triumfător pe care avea să-l execute cînd va şti care îi erau dorinţele.

Dar el nu-i spunea nimic. Poate că acest lucru făcea parte din natura sa prudentă de politician. Sau poate că, după catastrofa care avusese loc în ultimele zile, pur şi simplu nu mai ştia ce vrea. Într-adevăr, nu ştia sigur de ce o chemase. Sexul părea ultimul lucru la care se putea gîndi în seara aceea.

Într-un fel, însă, dorise să fie aproape de cineva. Niciodată nu se mai simţise atît de singur.

Aşa că ea se afla acolo.

Începuse să vorbească murdar chiar înainte să se aşeze comod pe canapea. O fată ca ea nu avea timp de pierdut.

– De ce te uiţi aşa la mine? îl întrebase ea aruncîndu-i o privire lungă şi seducătoare, care trebuie să fi fost una din cele mai puternice arme ale ei. Cred că ai o minte murdară. Simt de aici, aşa că

nu-ncerca să negi.

Îşi pusese jos paharul şi se aşezase în picioare în faţa lui, legănîndu-şi uşor trupul înalt şi proptindu-şi mîinile în şolduri.

– Care parte a unei fete îţi place mai mult? întrebă ea desfăcînd fermoarul rochiei, astfel încît aceasta alunecă încet, dînd la iveală nişte membre albe pe care sutienul şi chilotul negre păreau nişte flori întunecate. Ce zici de asta? întrebă ea apoi, deschizînd sutienul şi trecîndu-şi degetul peste sînul frumos şi tare, în timp ce îl privea întrebător. Sau partea asta? continuă ea strecurîndu-şi mîinile subţiri pe sub elasticul chilotului pentru a-l lăsa în jos peste genunchi. Îţi place să te joci cu fetele aici jos?

Apoi făcu o piruetă pentru a-i arăta şezutul, cu fese frumoase şi senzuale.

– Sau asta-i partea care-ţi place cel mai mult? murmură ea privindu-l peste umăr. Îţi place unde n-ai voie? Ruşine să-ţi fie...

Veni spre el, se lăsă în genunchi şi zîmbi.

– Ia te uită, zise ea încet desfăcîndu-i fermoarul. Eşti un tip mare, nu?

Începu să se joace cu el. Măiestria buzelor şi degetelor ei îl ului. Lăsîndu-se mîngîiat de ea avea senzaţia că era examinat de o infirmieră pricepută, ale cărei mişcări erau automate, iuţi şi eficiente, ca să-şi termine treaba într-un timp cît mai scurt.

Se simţea bine. Impersonalitatea aproape medicală a acţiunii ei îşi găsi un ecou pervers în propria lui pustietate. Meseria ei era cea mai veche şi mai rece

din lume. Acea legătură cu el însuşi, poate mai mult decît talentul ei brut, îl făcu să se apropie de orgasm mai repede decît s-ar fi aşteptat.

Simţind apropierea ultimului val, ea murmură încurajări şi îşi înteţi mişcările.

În clipa aceea sună telefonul.

– Fir-ar să fie.

Era prea tîrziu, însă. Spasmul final venise, dar şocul provocat de acel zgomot neaşteptat îi distrusese plăcerea. Înjură în sinea lui că nu deconectase aparatul. Nu se aşteptase să sune în seara aceea. Acum trebuia să răspundă.

– Ce este? întrebă el iritat în receptor, uitîndu-se drept la fată.

Ascultă o clipă, printre gîfîielile întretăiate ale orgasmului irosit.

Apoi roşi, deodată.

– Eşti sigur? întrebă el. Cînd s-a întîmplat?

Fata îl privea acum cu o expresie neplăcută de perplexitate şi nerăbdare. El mai ascultă puţin, trase aer în piept pentru a întreba ceva, dar rămase tăcut. Nu îi venea să creadă ce auzea.

– Lancaster, spuse el, în sfîrşit, oftînd. Dumnezeule mare!

Apoi fu atent la o întrebare a celuilalt.

– Nu, spuse el cu fermitate. Nimic deocamdată. Nici o declaraţie pînă mîine dimineaţă cel mai curînd. Pentru numele lui Dumnezeu... Bine. Sună-mă în continuare la numărul ăsta dacă nu te sun eu.

Închise. O clipă păru cufundat în gînduri, privind

pe fereastră cerul nopţii.

Apoi se uită din nou la fată. Aceasta părea dintr-odată resemnată şi în ochi i se citea reproşul. Ştia că spectacolul ei fusese uitat acum.

Afacerile eclipsaseră plăcerea.

– Îmbracă-te, îi spuse Amory Bose. Poţi să pleci.

Comanda nu era lipsită de o anumită notă de compasiune. În fond, ea îşi dăduse toată silinţa.

Găsi cîteva bancnote de o sută de dolari în portmoneu şi aruncă trei pe birou în timp ce ea îşi punea lenjeria. Nu a văzut-o cînd a luat banii înainte să-şi îmbrace haina şi să plece.

Uitase de existenţa ei. Vestea pe care o aflase făcuse să dispară tot.

„Lancaster", îşi spuse el cu sălbăticie. „Ticălosule."

Chiar şi în acel mod absurd şi final, Lancaster izbutise să-l înfrîngă. De acum înainte avea să fie un erou pentru totdeauna. Avea să stăpînească inima publicului pe vecie. Aceasta, mai mult decît orice altă victorie, era ceea ce Bose dorise să evite.

Lancaster ieşit din scenă – deznodămîntul pentru care Bose luptase tot timpul – dar ca învingător. Un etern învingător în ochii întregii lumi.

Amory Bose clătină din cap, gîndindu-se la acea ironie, prea fină chiar şi pentru mintea lui ascuţită de politician. Era obişnuit cu vicisitudinile realităţii politice de zi cu zi, dar ceea ce se întîmplase în seara aceea ţinea mai mult de misterele destinului decît de acţiunile umane.

„Deci aşa se face istoria", se gîndi Bose în vreme ce uşa biroului se închise şi el rămase singur cu sine şi cu imaginea zîmbetului lui Lancaster.

Gara *Union* din Chicago era aproape pustie. Ceasul de deasupra portalului care conducea la trenuri arăta ora 4:08 dimineaţa.

Cîţiva călători somnoroşi aşteptau să treacă noaptea. Un marinar, adormit cu capul pe sacul de voiaj, avea o tunsoare proaspătă care îl făcea să pară foarte tînăr şi vulnerabil. Alături, un beţiv sforăia şi încerca să pară cît mai respectabil, pentru a nu fi trezit de poliţie pînă dimineaţă.

O femeie cu două geamantane din pînză foarte grele, o poşetă uriaşă din pai şi doi copii care dormeau stătea amorţită pe una din bănci, privind în gol. Se vedea foarte clar că era emigrantă, îndreptîndu-se, fără îndoială, spre un loc unde avea să-şi regăsească soţul. Privea spre pămîntul american al făgăduinţei cu nişte ochi obosiţi de asaltul altor săli de aşteptare străine şi murdare prin care mai trecuse.

Singurul vînzător de bilete de serviciu moţăia în spatele geamului său zăbrelit, ignorînd revista cu femei goale de pe birou şi proptindu-şi bărbia în mînă. De undeva se auzea muzică.

Deodată, un pas uşor îl trezi brusc. Înghiţi în sec fără să vrea cînd văzu în faţa lui o tînără uluitor de

frumoasă. Purta un impermeabil subţire care îi scotea în evidenţă sînii frumoşi. Simţi mişcarea şoldurilor ei prin material. Văzu că purta o poşetă şi o valijoară.

– Spuneţi, doamnă, zise el puţin cam prea politicos, cu ce vă pot ajuta?

Ea aruncă o privire în spate, la gara pustie.

– La ce oră pleacă următorul tren? întrebă ea.

– Încotro?

Privirea lui era atrasă de forma buzelor ei şi de umbra de zîmbet din privire cînd se uită la el printre zăbrele.

– Depinde, spuse ea.

El se uită atunci pe schemă.

– E un expres spre Albuquerque care pleacă peste zece minute, spuse el. Va ajunge la destinaţie mîine seară pe la opt. Sau, trenul special de Los Angeles. Ajungeţi acolo miercuri dimineaţă. Apoi, mai e un tren spre New York, altul spre Philadelphia sau Washington...

Ea clătină din cap.

– Nu, nu acela, spuse ea.

Frumuseţea ei îl ului din nou. Avea un păr castaniu, strălucitor şi ondulat. Ochii erau albaştri ca marea şi sclipeau cu o candoare copilărească şi o uşoară notă de senzualitate.

– Sau, continuă el luîndu-şi cu greu ochii de la ea, la patru şi jumătate e trenul de Las Vegas, unde ajungeţi pînă la lăsarea serii. Acolo e cald acum, îmi închipui...

– Las Vegas, repetă ea. Pare să fie un loc frumos.

Clasa întîi, te rog.

– Da, doamnă, spuse el întorcîndu-se să ia un bilet pentru ea şi privindu-i cu coada ochiului obrajii netezi şi ochii strălucitori.

Ea se uită prin gară în timp ce el pregătea biletul. Vocea care cînta la radio, un bariton, îşi afla ecoul răsfrînt de pardoseala de marmură. Ea observă că era un cîntec despre dragoste şi despărţire. Ascultă o secundă înainte să se întoarcă din nou spre vînzătorul de bilete.

– Douăzeci şi trei şi cincizeci, spuse acesta.

Ea deschise poşeta şi scoase o bancnotă de cincizeci de dolari.

– Aţi auzit vestea cea mare de la Washington? o întrebă el deschizînd sertarul pentru a-i da restul.

– Vestea cea mare? repetă ea ridicîndu-şi o sprînceană întrebător.

– Afacerea Lancaster, zise el clătinînd din cap. Ce mai poveste. Îngrozitor. Un tip atît de fermecător. Credeam că o să ne fie preşedinte. Eram gata să votez. Dar, nu se ştie niciodată, domnişoară. Nu se ştie niciodată.

Ea dădu din cap aprobator şi o umbră de prudenţă îi întunecă expresia de interes politicos.

– În ziarul de dimineaţă scrie tot, adăugă el arătînd spre standul de ziare din partea cealaltă a sălii de aşteptare.

Ea se uită în direcţia indicată în timp ce punea banii în poşetă.

– Mulţumesc, zise ea.

– Nu se ştie niciodată, repetă el oftînd. Atîta pot să spun despre lumea asta în care trăim. Pe cuvînt, nu se ştie niciodată.

O privi traversînd sala. Mersul ei era uşor şi graţios. Era foarte sigură pe ea şi feminină în mişcări. Observă că se ducea direct spre standul de ziare.

Se apropie de bătrîna care vindea acadele, ţigări şi ziare. Cumpără un *Tribune* şi se aşeză pe una din băncile libere.

Studie prima pagină multă vreme. Titlul era scris cu litere de o şchioapă, dar articolul era scurt, ceva de ultimă oră care venise prea tîrziu pentru a fi inclus în interior. Era numai rezumatul la ceea ce se întîmplase.

Închise ochii cîteva clipe. Vocea de la radio cînta despre despărţire şi o iubire care nu putea muri. Rămase cu ziarul în mînă. Nu îl putea vedea pe vînzătorul de bilete care o privea fascinat din dosul zăbrelelor gheretei lui.

Acesta nu încerca să îi citească gîndurile, căci atenţia îi era atrasă de picioarele superbe, care se vedeau ieşind de sub impermeabil şi de părul bogat care îi cădea pe umeri.

„Lancaster", îşi spuse ea. „Cum naiba...?"

Povestea o şocase. Era cel din urmă lucru la care s-ar fi aşteptat. Ea era singura care ştiuse care era situaţia lui Haydon Lancaster cu o zi în urmă şi ce avea să i se întîmple atît lui, cît şi ţării. Ea contribuise la acest lucru. Aproape cu preţul vieţii ei.

Şi acum totul era în zadar.

Se gîndi la Amory Bose. Mintea ei ascuţită funcţiona cu repeziciune, încercînd să pună lucrurile cap la cap. Ceea ce i se întîmplase lui Lancaster trebuia să fi venit dinspre stînga. Nu era posibil ca Bose să fi avut vreun amestec. În fond, planurile acestuia în privinţa lui Lancaster erau de domeniul trecutului acum.

Mulţumită ei. Mulţumită lui Leslie.

Şi, totuşi, se întîmplase. La acea oră tîrzie, cînd toate bătăliile se dăduseră şi praful se reaşeza în jurul viitorului preşedinte al Statelor Unite, omul aproape nominalizat, aproape ales – se întîmplase oricum.

Leslie împături ziarul şi îl puse pe bancă lîngă ea. Închise ochii din nou, mai degrabă de uluire decît din cauza oboselii după acea călătorie lungă.

Imediat se gîndi la Bess. Cum trebuia să se fi simţit ea în seara aceea? Deprimată? Devastată? Sau, poate, uşurată, într-un anume fel, fiindcă războiul se sfîrşise pînă la urmă, ultima bătălie fiind dusă pînă la capăt?

Leslie nu îşi putea închipui. În fond, o cunoştea foarte puţin pe Bess. Dumurile li se întîlniseră doar pentru foarte puţin timp, graţie lui Amory Bose.

Totuşi, Leslie fusese cea care făcuse ceva pentru acel lucru care ar fi putut salva totul pentru Bess – şi pentru soţul ei.

Ei, bine.

Cineva spusese odată că lumea era ca un caleidoscop. O uşoară mişcare a roţii şi totul se află, deodată, într-un alt loc. Toate fragmentele de formă şi de

culoare sînt azvîrlite în alte părţi, modelele sînt de nerecunoscut. Pînă şi regulile jocului se modifică pentru totdeauna.

Iar planurile şi visurile disperate ale celor care participaseră la joc sînt date uitării acum.

Se uită la biletul pe care îl ţinea în mînă. Las Vegas. Locul unde o aruncătură de zar sau rotirea ruletei decidea destinele oamenilor. De ce nu? Era un loc bun unde să aştepte rezolvarea lucrurilor.

Aruncă o privire spre banca pe care femeia emigrantă stătea neclintită, înconjurîndu-şi protectoare cu braţele copiii care dormeau. America i se părea, probabil, o ţară aspră şi indiferentă, făcînd-o să-şi uite pămîntul natal şi să se adapteze singură noilor condiţii. În timp ce, pentru copilaşii ei, atît de micuţi acum, vechiul cămin avea să fie în curînd o simplă amintire. Ba chiar mai puţin decît atît: un vis uitat născut înăuntrul lor fără să ştie că se îndreptau grăbiţi spre propriul viitor – un viitor care avea să-şi dezvăluie atu-urile prea tîrziu. O clipă prea tîrziu, la fel ca bila nehotărîtă a ruletei.

Frumosul chip al lui Haydon Lancaster, zărit cu o clipă în urmă pe prima pagină a ziarului, îi zăbovi înaintea ochilor, ca zîmbetul unei pisici Cheshire, plin de farmec. Chiar şi după ce a dispărut, vraja pe care o ţesuse părea şi mai profundă.

Toate pariurile erau pierdute, toate promisiunile încălcate. Ce mai rămăsese?

Leslie zîmbi. Viaţa mai rămăsese. Poate era o glumă proastă, dar una care era bine să se spună

plină la sfîrşit. Zeii erau cruzi. Totuşi, aveau un simţ al umorului care nu prea era apreciat de cei care le erau marionete.

Las Vegas, deci.

De ce nu?

Dan Aguirre îşi opri brusc maşina pe strada plină de bălţi, în faţa vechii fabrici unde se afla mansarda.

Deschise portiera larg şi traversă trotuarul, paşii răsunîndu-i straniu în aerul umed al nopţii. Intrarea era chiar în faţa lui, cu cutiile de scrisori deteriorate şi cu lista locatarilor.

Apăsă pe toate butoanele deodată. Pentru o clipă, care păru să dureze o veşnicie, nu veni nici un răspuns, dar, după aceea, dintr-un apartament se auzi o întrebare.

– Poliţia, spuse el tare. Sînt detectivul Aguirre. Deschideţi uşa, vă rog.

Spre uşurarea lui, după o altă pauză scurtă, auzi un bîzîit şi deschise uşa. Liftul aştepta, dar amintindu-şi cît de încet urca, o luă pe scări.

Ajunse la ultimul etaj fără suflare. Oprindu-se să se odihnească, văzu că uşa Laurei era închisă.

Bătu o dată, de două ori, ţinînd mîna liberă pe patul pistolului. Nu primi nici un răspuns. Încercă clanţa. Nu era încuiat.

Încet, bătînd încă o dată, apăsă pe clanţă şi văzu

uşa deschizîndu-se uşor.

Se încordă cînd îşi aruncă privirea în living-room.

Erau acolo amîndouă.

Îşi dădu seama imediat că ajunsese prea tîrziu.

Era sînge peste tot. Cele două femei se puteau distinge cu greu una de cealaltă, căci amîndouă erau acoperite cu o peliculă roşiatică ce lucea întunecat şi lipicios în lumina micii lămpi din încăpere.

Un instinct străvechi îi spunea că una din ele era moartă.

Stătea cu capul în poala celeilalte, care era rezemată de canapea.

Aguirre îşi încleştă mîna fără sens pe arma de sub haină şi oftă. Nu îi mai rămînea decît să-i pună întrebări celei care trăia. Doar această parte a meseriei lui, cea mai tristă, îi mai rămăsese. Se duse lîngă ea, îngenunche şi îşi drese glasul.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

Ea nu păru să audă. Stătea absolut nemişcată, privind în gol.

– Îmi pare rău, dar trebuie să ştiu, spuse el atunci şi atinse gîtul celei moarte, căutîndu-i pulsul, dar nu simţi nimic.

Împuşcată în inimă, hotărî în sinea lui. De la mică distanţă, probabil.

Cealaltă continua să privească în gol, avînd mîinile îngropate aproape posesiv în părul moartei.

Pustiul din ochii ei îl făcu să simtă un fior rece prin şira spinării. Arăta de parcă ar fi părăsit complet planeta. Se întrebă dacă avea să reuşească să o rea-

ducă la realitate.

Apoi, deodată, îşi aduse aminte de băiat.

– Şi...? întrebă el arătînd spre dormitor.

Ea scutură din cap. Era o mişcare foarte vagă, cel dintîi semn că îşi dădea seama de prezenţa lui.

El se ridică, se duse la uşa dormitorului şi o deschise fără zgomot. Înăuntru, în pat, se vedea o formă micuţă acoperită cu o pătură. Nu era nici urmă de sînge. Dan Aguirre, el însuşi tată, îşi dădu seama imediat că băiatul trăia şi dormea dus. Ca să fie mai sigur, se apropie de pat, dădu pătura la o parte şi o trase la loc cînd văzu căpşorul care se odihnea pe pernă.

Închise uşa şi se întoarse în living-room.

Ea se afla în acelaşi loc, pe podea, strîngînd la piept capul moartei.

– Trebuie să ştiu ce s-a întîmplat, spuse el ghemuindu-se lîngă ea. Înainte să mai chem pe altcineva. Te rog...

Ochii ei se întoarseră spre el, în sfîrşit, dar păreau să privească dincolo de el, la ceva aflat în afara încăperii, în afara acelei nopţi.

În cele din urmă, i se auzi vocea stinsă, o şoaptă care îi repeta întrebarea:

– Ce s-a întîmplat?

– Spune-mi, zise el atingîndu-i braţul plin de sînge.

Ea nu tresări. Pielea ei părea inertă, aproape la fel de rece ca a moartei. El ştia că durerea putea face acest lucru. Cei vii erau capabili să pună un picior în mormînt în urma celor care au însemnat enorm de

mult pentru ei.

Ea se încruntă, concentrîndu-se, după care se uită la el.

– Am primit cu toţii ce-a venit, spuse ea.

El aşteptă, privind-o în ochi.

– Dar nu l-am văzut venind, adăugă ea. A venit...

Părea calmă, de parcă ar fi meditat asupra unei teoreme.

– Măcar dacă am fi văzut.

– Nu pricep, spuse el.

Ea făcu ochii mici acum.

– Nici eu, zise apoi şi cuvintele acelea păreau să fi închis o uşă în faţa lui.

O simţea depărtîndu-se din ce în ce mai mult.

Acum ea o legăna pe moartă în braţe, murmurînd încet în urechile care nu mai auzeau. El nu distingea cuvintele, căci şoapta era prea stinsă.

Era un sunet nefiresc. Deşi înţelesul aluneca, nelăsîndu-se prins de raţiune, cuvintele îi slăbeau curajul de a se ridica, de a se duce la telefon şi de a-şi face meseria.

„Am primit cu toţii ce-a venit..."

Se ridică şi se uită în jos la cele două femei, una moartă, cealaltă vie. Cea moartă părea ciudat de liniştită, iar cea vie inuman de pustiită.

Dan Aguirre oftă. Văzuse multe crime în meseria lui, însă realitatea morţii nu îl izbise niciodată cu atîta putere ca acum. Părea să devoreze încăperea, ora aceea, lumea întreagă.

Făcu un efort şi se îndreptă spre telefon. Ta-

blourile de pe pereţi se învîrteau în faţa lui, chipuri ale căror expresii obsedante căpătaseră un nou luciu întunecat datorită apropierii morţii.

„Dar nu l-am văzut venind.

Măcar dacă l-am fi văzut..."

Bine, fie, hotărî el. Nu mai era nimic de spus ori de gîndit. Propriile ei cuvinte erau la fel de bune ca oricare altele.

Prea tîrziu, îşi spuse Dan Aguirre.

Prea tîrziu.

Cartea întîi

Gînduri de zi ploioasă

Unu

22 aprilie 1933

S-au născut în aceeaşi noapte, la spitale aflate la patru sute de mile distanţă unul de altul.

Era tîrziu cînd soţii Dameron au ajuns la spitalul *Sfînta familie*, aflat într-o localitate la est de Cleveland. Se îndreptau spre St.Louis, astfel încît nu aveau un medic al lor. Nu era nimeni altcineva care să se ocupe de naştere decît personalul spitalului. Medicul de serviciu era doctorul Firmin, un tînăr absolvent al Şcolii de Medicină a Universităţii din Toledo, care îşi făcea acolo stagiul de specializare.

Doamna Dameron era o femeie micuţă, cu o înfăţişare posacă, a cărei fire lipsită de umor contrasta

profund cu cea a soţului ei, Robert. „Spuneţi-mi Bob", le zîsese el infirmierelor cu o sclipire în ochi, farmecul său întrecînd îngrijorarea faţă de starea sănătăţii soţiei. Exista o anumită îndoială cu privire la faptul că şoldurile foarte înguste ale doamnei Dameron ar fi putut înlesni o naştere normală, aşa încît fu supravegheată îndeaproape în timpul celor patru ore cît au ţinut durerile.

În această vreme, în primele ore ale dimineţii, în partea de sud a oraşului Chicago, o pereche de emigranţi intraseră în sala de urgenţă a spitalului *Michael Reese.* Numele lor era Belohlávek şi, ca foarte recent sosiţi în America, nu aveau un medic al lor. Doamnei Belohlávek i se rupsese apa pe la miezul nopţii şi se dilata foarte repede.

Acest cuplu era exact opusul soţilor Dameron. Doamna Belohlávek, pe buzele căreia limba cehă, imposibil de pronunţat, suna ca o şoaptă, era o femeie drăguţă şi blîndă care izbutea să le zîmbească infirmierelor în ciuda durerilor. Avea un păr castaniu, ten frumos şi o atitudine de parcă îşi cerea scuze pentru agitaţia provocată de starea ei. Soţul era un bărbat aspru şi puternic ai cărui ochi negri trădau suspiciune şi dezaprobare faţă de tot şi de toţi din jurul lui, inclusiv faţă de soţia care îi provocase stînjeneala de a se afla în centrul atenţiei.

Doctoriţa, Eunice Diehl, medic cu multă experienţă, preluă imediat cazul. Contracţiile erau constante. Infirmierele stăteau în apropiere, aşteptînd naşterea iminentă. Domnul Belohlávek aştepta mohorît venirea

pe lume a primului său născut.

Copilul soţilor Dameron s-a născut primul. Tînărul doctor Firmin, ocupat cu alte urgenţe în timpul îndelungatei aşteptări ca doamna Dameron să se dilate, a trebuit să fie chemat în ultima clipă de lîngă un accidentat, din celălalt capăt al culoarului. Cînd a venit, cu forcepsul pregătit în eventualitatea că aveau să fie probleme, copilul îşi făcea deja apariţia. Era o fetiţă.

Era lesne de văzut că avea să fie roşcată, cu un ten deschis. Curăţîndu-i căile respiratorii, doctorul avu un sentiment ciudat. Aproape ca şi cum acel copilaş drăguţ ar fi încercat să-i spună ceva, într-un mod urgent şi curios de matur.

„Te-am aşteptat, părea ea să spună cînd deschise ochii pentru prima dată – nişte pupile luminoase, deja pătate de acel verde smarald care avea să fie culoarea definitivă – dar tu n-ai fost aici."

Doctorul alungă acea senzaţie asigurîndu-se că, atît mama, cît şi copilul erau bine, după care se duse repede înapoi lîngă accidentat.

În acest timp, la Chicago, doctoriţa Diehl supraveghea naşterea absolut normală a fetiţei Belohlávek.

Copilul era foarte liniştit, nici măcar nu plîngea. Deşi pielea îi era foarte deschisă, era evident că avea să fie brunetă şi cu ochii negri. Părea închisă în sine, netulburată de vînzoleala din jur.

Totuşi, doctoriţa observă ceva deosebit la ea. Avea ochi foarte mari şi tulburător de adînci. Deşi era, evident, prea mică pentru a-i fixa asupra unui lucru, ei priveau lumea cea nouă cu un fel de cunoaştere îndureratã, de parcă ar fi văzut prea mult, mult prea mult, şi poseda deja o cunoaştere interioară total nepotrivită pentru un copil atît de mic.

Doctoriţa Diehl văzu cu dezamăgire că neprietenosul tată ceh, în clipa în care i s-a arătat fetiţa, nu a părut deloc încîntat. Era limpede că sperase ca soţia lui să dea naştere unui băiat. Cuvintele pe care i le spuse în şoaptă pe marginea patului erau încărcate de un reproş prost mascat. Acest lucru se simţea chiar şi prin limba străină pe care o vorbea.

Doctoriţa fu şocată de acea lipsă de sensibilitate masculină. Ea considera că fetiţa nu era numai extrem de frumoasă, dar nu putea să nu-i admire personalitatea. O clipă simţi dorinţa de a şti ce se va întîmpla cu ea cînd va creşte. Numai că astfel de impulsuri erau ceva firesc din partea unui medic care aducea noi vieţi pe lume. Pînă la sfîrşitul schimbului, doctoriţa Diehl uitase impresia pe care i-o făcuse micuţa Belohlávek şi numele ei ridicol de complicat. Plecă acasă la şase dimineaţa şi nu se mai gîndi deloc la acea problemă.

În Ohio, doctorul Firmin se îngriji de necesităţile post-natale ale copilului doamnei Dameron. Era încîntat să vadă că tatăl, al cărui farmec irlandez nu fusese diminuat de lunga noapte de aşteptare, nu părea deloc dezamăgit de faptul că soţia îi dăruise o fiică şi nu un fiu. Deşi bucuria naşterii nu păru să-i aducă prea multă fericire severei doamne Dameron, soţul ei le dăruia trabucuri tuturor celor de faţă. Era în culmea fericirii.

Familia Dameron părăsi spitalul din Ohio după încă o zi pentru a-şi continua drumul spre noul lor cămin din St.Louis. Familia Belohlávek plecă de la spitalul *Michael Reese* spre locuinţa lor din South Side chiar în ziua naşterii fiicei lor – la insistenţele tatălui.

Pînă a doua zi, ambele naşteri erau simple înregistrări în hîrtiile spitalelor, iar certificatele de naştere fuseseră trecute în grabă în registrele statelor Ohio şi Illinois. Lumea oficială nu-i mai dădu atenţie nici unuia dintre copii.

Nimeni nu s-a gîndit că, din moment ce toate marile personalităţi ale istoriei trebuiau să fi fost iniţial nişte copilaşi neajutoraţi – ticăloşii ca şi eroii – ei înşişi jucau un rol în schimbarea cursului istoriei unei naţiuni aducînd pe lume cele două fetiţe în acea noapte răcoroasă de aprilie. În fond, nenumăraţi alţi copii le precedaseră şi nenumăraţi alţii aveau să le urmeze.

Astfel, aventura obişnuită a unei nopţi a luat sfîrşit

fiind cedată trecutului.
Şi viitorul începu.

Laura, căci acesta era numele ales de soţii Belohlávek pentru fetiţa lor, avea să îşi amintească de primii şapte ani ai vieţii ca de un echilibru instabil al sufletului ei de copil între două centre de gravitaţie conflictuale, mama şi tatăl ei.

Josef Belohlávek era croitor. Îşi adusese talentul, împreună cu amărăciunea, din Cehoslovacia. Ura America, în ciuda multiplelor posibilităţi oferite de aceasta, şi îşi petrecea tot timpul liber visînd posomorît la trecutul din ţara lui.

Avusese o iubită acolo – deşi fiica lui nu avea să afle niciodată acest lucru – o fată bogată pe care părinţii nu o lăsaseră să se mărite cu el, fiindcă nu avea pămînt şi provenea dintr-o familie fără perspective. În nişte împrejurări neclare, în care caracterul lui furtunos a jucat un rol destul de important, a renunţat la mireasa dorită şi s-a împrietenit cu cea care avea să-i devină soţie mai tîrziu, o fată săracă, dar atrăgătoare pe nume Maryna, împreună cu care a emigrat puţin mai tîrziu.

Deşi simţea, într-un fel, că fusese în cîştig – căci cea cu care se însurase era mult mai înţeleaptă şi mai iubitoare decît fiinţa superficială pe care o voise iniţial, iar America îi oferea un viitor mult mai bun decît pro-

pria lui ţară – Josef Belohlávek nu îşi putea stăpîni resentimentul.

În cursul primilor ani, micuţa Laura s-a obişnuit repede cu faptul că tatăl ei nu făcea parte cu adevărat din familie. Muncea din zori pînă după lăsarea întunericului în încăperea arhiplină din spatele casei. Cînd nu cosea, era plecat să cumpere materiale de la magazinele din centru.

La ora cinei, intra în bucătărie fără să scoată o vorbă, răspundea cu un oftat abia perceptibil cînd soţia lui îi povestea ce se mai petrecuse prin vecini şi apoi se retrăgea repede pentru a mai coase. Nici nu vorbea cu fiica lui în timpul cinei, nici nu o săruta de noapte bună.

Singurul semn prin care arăta că era conştient de existenţa ei era o privire încărcată de regret. Fetiţa era prea mică pentru a înţelege supărarea lui de a nu avea un fiu care să îi ducă numele mai departe. Nu fu conştientă nici de sarcinile pierdute de mama ei, care puseră capăt speranţelor de a avea un al doilea copil.

Dar era sensibilă şi înţelese cu uşurinţă că însăşi existenţa sa îl dezamăgea pe tatăl ei. Astfel încît, instinctiv, se agăţă de mama ei, a cărei căldură şi putere de înţelegere deveniră pentru ea un stîlp de susţinere. Amîndouă înfruntau viaţa într-un oraş american mînă în mînă. Laura, pentru care acela era singurul tărîm pe care îl cunoştea, învăţă să suporte paradoxul de a i se explica totul în legătură cu South Side de către o mamă care încă nu vorbea bine limba engleză şi a cărei înţelegere în privinţa Lumii Noi se

naza mai degrabă pe zvonuri şi fantezii decît pe cunoştinţe reale.

Între timp, tata rămînea o prezenţă posomorîtă şi severă, pe care Laura o evita ascunzîndu-se cînd îl auzea apropiindu-se şi tăcînd în faţa lui. Nu şi-a dat seama niciodată că, în ochii lui, naşterea ei a completat procesul de exil şi alienare care începuse odată cu căsătoria. Visul lui era să devină proprietar de pămînt în ţara natală, admirat de prieteni şi rude, cu un fiu care să-i moştenească numele şi averea. În schimb, el era un emigrant anonim care plutea în derivă în tumultul unei ţări străine, unde nici numele, nici oamenii nu durau, toate fiind luate de impersonalul fluviu al comerţului şi progresului.

Astfel că, în ochii Laurei, tatăl ei conţinea toată răceala şi indiferenţa oraşului din afara celor patru pereţi ai casei, în loc să întruchipeze un zid de apărare cald împotriva necunoscutului. Se temea de el mai mult decît de orice altceva.

Pînă în ziua cînd a început să o înveţe să coasă.

Era iarnă. Fusese trimisă de mama ei la el în şopron pentru a-l chema. Îl găsi lucrînd la vechea maşină de cusut *Singer* pe care îşi dăduse toate economiile.

– *Pojd'te sem*, îi spuse el deodată în cehă, vino la mine pe genunchi şi învaţă ceva.

Ea urmări cu privirea acul care dansa deasupra unei bucăţi de material, mai repede sau mai încet, potrivit unei misterioase comenzi date de corpul încordat şi precaut al tatălui ei. Ea se cuibări mai mult

în braţele lui, speriată de maşinăria aceea ascuţită care perfora materialul moale.

Apoi, spre uimirea ei, tatăl rupse aţa, întoarse materialul pe partea cealaltă şi ea văzu o bluză cu culori vesele, perfect cusută, apărînd deodată ca un iepure din pălăria unui magician.

Josef Belohlávek văzu entuziasmul fiicei sale faţă de meseria lui şi începu să o înveţe. În ciuda vîrstei fragede, ea primi provocarea cu un talent înnăscut. Îi plăcea foarte mult dificilul proces de a crea modele din bucăţi de material pînă cînd veşmîntul final apărea deodată în toată frumuseţea culorilor şi formei sale.

Din ziua aceea, Laura descoperi că, în cele din urmă, legase o prietenie cu tatăl ei. Nu i-a trecut niciodată prin minte că, datorită talentului la cusut, îi permitea tatălui ei să îşi închipuie că, cel puţin prin înclinaţie, era acel fiu pe care soţia lui nu i-l putuse dărui. Cu toate acestea, ea se delecta cu sentimentul de acceptare care o stăpînea cînd îi stătea în braţe şi lucra la maşină.

Uneori, îi confecţiona rochii deosebite şi costumaşe din resturi de material. Le proba pe ea, netezind veşmintele pe membrele ei micuţe cu degete ciudat de blînde. În acele clipe simţea în el o căldură care o făcea să radieze.

Dar, în afara şopronului, era acelaşi tată dintotdeauna: tăcut, preocupat, cufundat în aminitiri amare şi urînd lumea atît de mult, încît Laura nu putu să nu simtă că le includea şi pe ea şi pe mama ei.

Ducea o viaţă dublă acum, agăţîndu-se de mama

şi pentru nevoia zilnică de atingere, sărutări şi zîmbete şi aşteptînd în taină clipele furate cînd, în şopronul aglomerat, putea reînnoi ciudata, dar importanta apropiere de tatăl ei.

Punctul suprem al acelei relaţii a fost atins într-o zi de Halloween, cînd ea avea şase ani. Tatăl ei izbutise să găsească un satin frumos în culori pastel şi îi făcu surpriza în dimineaţa de Halloween de a-i oferi un costum de clovn, completat cu toate accesoriile, un nas fals şi o pălărie conică minunată.

Era cel mai frumos costum pe care Laura îl văzuse sau şi-l închipuise vreodată. Cînd ieşi de mîna mamei, se uită înapoi şi îşi văzu tatăl în lumina de la intrare, privind în urma ei. Nu voia să participe la străinul ritual american de a rătăci prin împrejurimi alături de ea, dar îi făcu cu mîna cu o mîndrie care, pentru prima oară, păru să conţină întreaga afecţiune care-i lipsise în toţi acei ani.

Îi făcu şi ea cu mîna, iar şi iar, trăgînd-o pe mama ei ca să se oprească puţin. Tatăl ei dispărea încetul cu încetul, continuînd să-i răspundă, primind dragostea fiicei lui cu o expresie tandră care părea să spună: „Ştiu, micuţa mea, ştiu. Sînt un om rece şi sever. Dar tot te iubesc, din toată inima."

Amintirea acelei seri avea să stea ca o santinelă în faţa spectacolului în general uitat al copilăriei Laurei. Treapta pe care stătuse tatăl ei, lumina în care i se conturase trupul slab, zîmbetul prudent de pe buzele lui, aveau să dispară toate mai curînd decît ar fi crezut.

Căci, în primăvara următoare, părinţii Laurei aveau

să moară.

O rudă cehă vorbise de diverse posibilităţi în Milwaukee, iar tatăl Laurei, căruia nu-i plăcuse niciodată oraşul Chicago în mod deosebit, hotărîse imediat să se mute cu întreaga familie. Umplu o camionetă uzată cu toate lucrurile şi porniră pe Route 21 în ziua de 12 martie, într-o dimineaţă rece şi umedă ale cărei vînturi aspre dinspre lacuri aduseseră pe neaşteptate zăpadă şi lapoviţă.

Merseră toată ziua cu greu, datorită traficului şi drumurilor alunecoase. După-amiază tîrziu, Laura adormi cu capul în poala mamei şi, chiar atunci, o maşină care venea din sens opus a pierdut controlul şi a forţat camioneta să părăsească şoseaua. Din somn, Laura fu azvîrlită direct în inconştienţă cînd s-a lovit cu capul de bord. S-a trezit optsprezece ore mai tîrziu, într-un spital din Wisconsin, iar scaunul de lîngă pat era ocupat de o mătuşă pe care nu o mai văzuse niciodată.

Copilei ameţite i se spuse că amîndoi părinţii ei se duseseră în rai, dar că familia avea să aibă grijă de ea. Ca printr-o minune, rănile ei erau uşoare şi în două săptămîni ieşi din spital şi se urcă în trenul de Queens, un cartier din oraşul New York, unde, în urma hotărîrii consiliului de familie, avea să fie luată în grijă de unchiul Karel şi de soţia americancă a acestuia, Martha.

Dotată din naştere cu talentul de a accepta soarta, Laura privi totul cu ochii mari şi nici o clipă nu îi trecu prin cap că, în felul ei, era supusă unui exil similar

celui care îi dezrădăcinase părinţii din pământul lor natal, transformîndu-i în rătăcitori, rupţi unul de celălalt şi de lume.

Pur şi simplu, o luă de la capăt. Primii şapte ani ai vieţii ei deveniră o preistorie la fel de opacă precum cele a omului primitiv, o perioadă întunecată căreia i-a supravieţuit şi pe care a uitat-o.

Viitorul trebuia să-i arate cine era.

Soţii Dameron şi-au botezat fiica Elizabeth, după un lung şir de mătuşi, verişoare şi bunici din Irlanda.

Era un copil frumos. De fapt, atît de frumos, încît aproape peste noapte a devenit parte integrantă a luptei îndelungi care îi aruncase părinţii unul împotriva celuilalt încă din ziua cînd se căsătoriseră, cu cinci ani înaintea naşterii ei.

Bob Dameron era un om extraordinar şi plin de farmec în privinţa femeilor. Avea peste un metru optzeci înălţime, un păr blond care începuse să se răărească şi un chip îmbujorat. Ochii îi sclipeau şi atitudinea îi era curtenitoare şi plină de umor. Cunoştea o mulţime de glume irlandeze potrivite pentru orice ocazie.

Bob era un reprezentant cunoscut al unei firme din St.Louis care fabrica articole de bucătărie şi mici dispozitive. Mai era, de asemenea, un binecunoscut politician local, care obţinuse votul democraţilor

făcînd diverse servicii mărunte pentru membrii acestui partid, totul începînd de la ajutarea unui proprietar de magazin cu un împrumut pentru a fi sigur că gunoierii curăţau aleile în cartierul său fără să lase în urmă sticle şi cutii.

Nimeni din cei care îl cunoşteau pe Bob Dameron nu înţelegea cum de era posibil ca un asemenea bărbat, care iubea viaţa la nebunie, să se fi însurat cu o creatură atît de zbîrcită şi de lipsită de umor ca soţia lui. Flora Dameron nu avea nici farmec personal, nici vreun interes anume. Îşi petrecea tot timpul curăţînd şi recurăţînd locuinţa modestă pe care Bob o poseda într-un cartier de muncitori şi baricadîndu-se în spatele uşii unei bucătării, unde nici soţul, nici fiica ei nu erau invitaţi.

Circula zvonul că Flora ar fi avut o zestre considerabilă de care Bob avusese mare nevoie în perioada cînd se căsătoriseră. Acest lucru nu putea fi confirmat. Sigur era, însă, faptul că Bob avusese numeroase relaţii înainte de căsătorie, dar şi după. Cunoştea o mulţime de femei datorită meseriei sale şi turneelor politice. Îşi punea în aplicare farmecul fizic cu cît de multe avusese timp şi energie – rezumîndu-se la cele măritate, căci numai acestea îi puteau înţelege situaţia.

Bob nu se lăuda cu infidelitatea sa. Ba, dimpotrivă, îşi folosea tactul considerabil şi inteligenţa pentru a o ascunde foarte bine. Cu toate acestea, soţia lui, care nu era deloc proastă, nu putea fi păcălită. Deşi nu îl acuza pe faţă, căci educaţia şi firea ei îi

interziceau acest lucru, etala o personalitate suspicioasă şi nemulţumită şi o ură faţă de America în dosul cărora gelozia faţă de soţul ei era bine mascată.

Bob se prefăcea foarte afectuos faţă de soţia lui, dar cei care îşi petreceau serile împreună cu soţii Dameron erau obişnuiţi cu faptul că Flora îl respingea cu o uşoară mişcare a umerilor cînd el încerca să o îmbrăţişeze şau să o sărute pe obraz. În acele clipe, se gîndea mai puţin la bunele maniere şi mai mult la eterna infidelitate a soţului ei.

Nu îl iertase niciodată pentru necredinţa lui. Şi, printr-un ciudat proces de extensie, nu şi-a iertat nici fiica.

Căci micuţa Elizabeth – căreia tatăl ei îi spunea Tess, după numele unei mătuşi preferate pe care o admirase în copilărie – nu numai că era o mare frumuseţe chiar înainte de a face primii paşi, dar căpătase foarte repede o personalitate neastîmpărată şi şireată, care o făcea pe mama ei să strîngă din dinţi.

Avea un păr roşcat strălucitor, ochi verzi sclipitori şi o piele albă presărată cu pistrui asemeni unor pete de soare. Era perfect alcătuită şi avea o graţie naturală în mişcări. Încă de la început a fost evident că ştia să facă orice voia din tatăl ei. Acesta nu îi putea refuza nimic. Şi ea avea în ochi o privire cunoscătoare cînd se juca cu el, care nu scăpa neobservată de mama ei.

Flora Dameron descoperi că nu îşi putea disciplina fiica, nu numai datorită încăpăţînării acesteia, ci şi fiindcă nu se putea baza pe soţul ei pentru a-i

ţine partea în faţa lui Tess. Astfel că, pe măsură ce trecea timpul, începu să o identifice pe fetiţă în mod inconştient cu iubitele fără chip ale lui Bob şi, implicit, să o învinuiască pentru atmosfera tensionată din casă.

Mama nu a fost văzută niciodată arătîndu-i afecţiune fiicei, în schimb o trata ca pe o rivală pe care o ura, ca pe un duşman aflat sub acelaşi acoperiş, care era urmărit cu un dezgust prudent şi supus unor restricţii aspre, menite să-i înfrîneze caracterul rebel.

Bob nu dădea nici o atenţie nemulţumirii soţiei sale. În ochii lui, micuţa Tess nu era numai frumoasă, dar şi plină de energie şi deşteaptă, aşa cum trebuia să fie o adevărată irlandeză. O lua cu el în turnee, o prezenta prietenilor politici şi chiar unora dintre amantele sale – fără ca ea să ştie, însă, cine erau – pentru ca acestea să-i poată admira zîmbetul, ochii frumoşi şi deşteptăciunea.

Copilul nu părea să sufere datorită comportamentului mamei şi dădea foarte puţină atenţie existenţei acesteia. Se lăfăia în dragostea tatălui ei şi profita de faptul că îi lua apărarea ori de cîte ori precocitatea ei o făcea să aibă probleme cu prietenii sau colegii de şcoală. În ceea ce-l privea, Bob o iubea la nebunie pe micuţa Tess şi nu părea deloc supărat de faptul că soţia lui nu mai putea avea şi alţi copii. Nu simţea deloc lipsa unui fiu. Fiica îi era de ajuns. Avea o existenţă plăcută, un viitor bun în politică şi o viaţă amoroasă satisfăcătoare. Ce şi-ar fi putut dori mai mult?

Deodată, se întîmplă ceva.

În vara celui de al optulea an al lui Tess, Bob Dameron fu destul de ghinionist să se afle în braţele uneia dintre iubitele sale, cînd soţul acesteia s-a întors pe neaşteptate dintr-o călătorie de afaceri. Vestea despre acel incident a ajuns la urechile cui nu trebuia şi a izbucnit un adevărat scandal sexual. Imaginea lui Bob a fost pătată, rivalii săi politici au tras nişte sfori şi balanţa s-a înclinat în defavoarea lui, făcîndu-l să-şi piardă postul de membru al comisiei. Pentru ca dezastrul să fie complet, şefii săi de la firmă deveniră nervoşi şi îl concediară.

Deznădăjduit, Bob se retrase în micul birou pe care îl păstrase la etajul al treilea al casei sale şi începu să-şi înece ceasurile pustii în whisky irlandez. Nu mai purta elegantele costume din trei piese, ci umbla în maiou, citind ştirile sportive şi ieşind doar pentru a paria pe un cal sau pentru a-i face o vizită unei prietene loiale.

Pe măsură ce timpul trecea, el era din ce în ce mai deprimat. Încetă să mai mănînce cu soţia şi fiica lui şi pleca beat la orice oră prin taverne sau să-şi cheltuiască puţinii bani pe cîte o prostituată. Farmecul îl părăsise şi nu îi mai rămase decît lipsa de responsabilitate.

Într-o zi, Tess fu chemată de la oră în biroul directorului, unde i se dădu oribila veste. Casa ei arsese. Ambii părinţi muriseră, căci incendiul cuprinsese structura fragilă cu mult înainte ca pompierii să ajungă la faţa locului. Se bănuia că focul ar fi izbucnit în camera de sus a lui Bob Dameron, unde acesta

adormise, beat fiind, şi uitînd de trabucul din mînă care căzuse pe covor, pecetluind astfel soarta lui şi a soţiei.

Fata se uită în ochii directorului fără nici o emoţie. Frumuseţea ei nu fusese niciodată mai uluitoare decît în acea clipă de durere, cînd îşi reţinea sentimentele remarcabil.

Se trimise după o verişoară a mamei sale şi un consiliu de familie se reuni pentru a decide soarta ei. Nu avea nici un viitor în St.Louis. Singurii membri ai familiei care îşi puteau permite să o ia locuiau în California, într-o suburbie a oraşului San Diego.

Înmormîntarea avu loc în faţa multor prieteni şi rude, inclusiv foşti colegi de serviciu şi prieteni politici care, nu cu mult înainte, îi întorseseră spatele lui Bob, şi a cîtorva femei cărora aveau să le lipsească zîmbetele lui curtenitoare şi farmecele de dormitor. La o oră după înmormîntare, Elizabeth se afla în trenul care avea să o ducă în California, însoţită de o mătuşă rigidă care nu era deloc încîntată să mai aibă încă o gură de hrănit.

Sejurul lui Tess Dameron în inima Vestului Mijlociu luase sfîrşit – ca şi cel al micuţei Laura Belohlávek cu şase luni înaintea ei.

Doi

Buletin de ştiri, BBC, 10 iunie 1937

Britanicii au avut un motiv deosebit de sărbătoare astăzi cînd Reid Lancaster, consilierul principal în afaceri anglo-americane al preşedintelui Roosevelt, a sosit la Southampton împreună cu familia pentru o serie de întîlniri cu Majestatea Sa Regele, primul ministru şambelan şi membri ai Parlamentului privind planurile noii iniţiative incluse în „Noul acord" al lui Roosevelt de inaugurare a unui schimb de programe ce vor oferi locuri de muncă cetăţenilor britanici şi fonduri de ajutorare pentru săracii din Marea Britanie.

Binecunoscutul Lancaster, el însuşi descendent al dinastiilor Stuart şi Lancaster, a apărut împreună cu

familia în ovaţiile mulţimii care venise să-i întîmpine, alături de soţia sa, Eleanor, născută Brand, moştenitoare a celebrei companii americane de cosmetice, de fiul său mai mare, Stewart, un tînăr chipeş în vîrstă de douăzeci şi doi de ani, care este în prezent student la Universitatea Yale, *de Haydon, în vîrstă de unsprezece ani şi de Sybil, de cinci ani, o blondă încîntătoare care a fost îndrăgită de reporteri chiar din clipa în care a pus piciorul pe pămîntul britanic.*

Familia Lancaster va sta la Londra mai mult de două săptămîni, timp în care Reid Lancaster va pune bazele programului ce va oferi o nouă speranţă Marii Britanii torturate de recesiune. Îi urăm bun venit ilustrei familii şi le dorim o şedere plăcută şi încununată de succes.

– Hei, micuţule. Hai odată că te cheamă mama.

Stewart Lancaster se afla în prag, îmbrăcat în frac, cu o figură absurd de frumoasă pentru anii săi, cu un nas acvilin, păr negru şi nişte ochi negri sclipitori care îi zîmbeau fratelui mai mic. Pentru ca acea imagine să fie completă nu îi mai lipsea decît jobenul pe care avea să şi-l pună curînd pentru a merge la serata de la *Palatul Buckingham.*

Într-un fel, parada formalismului britanic îi plăcea, în ciuda felului său sportiv de a fi. În fond, chiar numele lui trăda nişte rădăcini foarte vechi în tradiţia

britanică. El era ultimul dintr-un lung şir cu numele Stewart care ocupaseră locuri privilegiate în arborele genealogic al familiei sale – Lancasterii modificînd cu încăpăţînare forma scrisă a numelui cu vreo două sute de ani în urmă pentru a ascunde alianţa cu clanul Stuart rival.

Stewart părea să întruchipeze spiritul familiei Lancaster, care combina nonconformismul cu respectul faţă de tradiţie. Purta imensul trecut al prestigioasei sale familii la fel de uşor cum purta hainele care îi învesmîntau trupul în seara aceea.

Fratele său îşi ridică privirea din pat unde citea o carte. Hal nu avea decît unsprezece ani, dar pe chipul lui se vedea deja amprenta unică a bărbaţilor Lancaster. Totuşi, în cazul lui Hal, exista o expresie visătoare care nu prea se potrivea cu statutul de celebritate. Avea ochii negri şi radioşi ai neamului Lancaster, dar ceva delicat şi bizar strălucea în ei, ceea ce îi dădea un aer mai blînd.

Stewart, însă, era un Lancaster pur, la fel ca tatăl său, cu o mîndrie naturală şi un umor vesel care mascau înţelegerea misiunii sale în viaţă. Îşi dădea seama perfect ce însemna să fie primul născut al lui Reid Lancaster în perioada unei mari crize economice, care nu putea să distrugă bogăţia familiei Lancaster, indiferent ce efect ar fi avut asupra lumii din jur. Şi ştia cu exactitate unde aveau să-l ducă studiile de la *Yale* şi cele de la facultatea de drept de la *Harvard* care aveau să urmeze.

Peste cîţiva ani, Stewart va ocupa un loc important

în imperiul financiar al tatălui său. Apoi, avea să urce încetul cu încetul, pînă cînd Reid Lancaster se va hotărî să lase frîiele extinsei afaceri de familie şi interesele filantropice în mîinile lui. Acestuia avea să-i revină sarcina de a se ocupa de creşterea neobosită a averii Lancaster, de a fi numit consilier al preşedintelui, ambasador în ţări dependente de ambiţia şi cunoştinţele Americii – şi, în cele din urmă, de a duce mai departe dinastia aranjînd căsătorii între familia Lancaster şi altele cu influenţă şi educaţie similare.

Toate aceste lucruri Stewart le ştia cu o siguranţă care nu era intelectuală, ci instinctivă. Această cunoaştere făcea atît de mult parte din exuberanţa lui tinerească, din fericirea lui atît de evidentă, încît, în ochii fratelui său mai mic, Hal, părea aproape un zeu.

În ochii copilului era mai mult decît respect cînd îşi ridică privirea zîmbind.

– Haide, Hal, spuse Stewart zîmbind şi intrînd în cameră. Arată- mi cum te lupţi.

Şi, cu o totală indiferenţă faţă de elegantul costum pe care avea să-l şifoneze cu joaca lui, Stewart se aruncă înainte şi îl strînse pe Hal cu putere. Acesta rîse încîntat şi încercă să se zbată pentru a scăpa din braţele fratului său – Stewart era foarte puternic, un luptător de categorie mijlocie încă din şcoală – dar nu putu să se elibereze.

– Nu eşti chiar atît de tare, spuse el rîzînd şi înghiontindu-l pe Stewart în piept.

Deşi era în mod evident dominat atît ca mărime cît şi ca forţă, băiatul se luptă cu curaj, refuzînd să

zadarnic sau să ia în serios posibila sa înfrîngere. Îl împunse pe Stewart în coaste, îi apucă braţele inefi-cient şi se azvîrli cînd într-o parte, cînd într-alta, încercînd să-l răpună şi chicotind tot timpul. Hainele lui Stewart erau şifonate acum şi părul ciufulit, dar se ţinea mai tare ca oricînd.

Apoi, cînd Hal simţi că forţa începe să-l părăsească în braţele puternice ale fratelui său, inspiraţia îi sări în ajutor. Ridică genunchiul şi îl lovi pe Stewart între picioare, nu destul de tare pentru a-i face rău, dar cu suficientă autoritate pentru a-i arăta locul unde era vulnerabil.

– Ahhh! urlă Stewart, simulînd durerea. Nu joci cinstit. Asta-i lovitură sub centură.

Se încovoie şi se prefăcu că îşi ţine sexul în mîini.

– Sînt castrat, zise el. Ştii ce înseamnă asta, micuţule?

Hal stătea sprijinit într-un cot şi îşi privi fratele zîmbind.

– Da, ştiu, spuse el. Înseamnă că o să cînţi ca o soprană.

Stew îl ciufuli şi se îndreptă.

– Eh, nu strica marfa, zise el apoi zîmbind şi aranjîndu-şi cravata.

Hal îl privi în tăcere cum îşi îndreaptă hainele cu mişcări uşoare, cum îşi dădu la o parte o şuviţă de păr rebelă rezemîndu-se de tocul uşii cu o atitudine de parcă atunci coborîse de pe un tort de nuntă. Cît de chipeş era! Nimic nu părea să-i tulbure perfecţiunea trupului.

Menţiunea pe care Stewart o făcuse referitor la „marfă" îi aminti lui Hal de zvonurile pe care le auzise cu privire la relaţiile fratelui său cu sexul opus. Se ştia foarte bine şi de partea Lancaster şi de cea Brand a familiei că mai multe debutante ale ultimelor cîtorva sezoane fuseseră îndrăgostite de Stewart. Nu numai că era, probabil, cel mai atrăgător tînăr din neamul Lancaster după cîteva generaţii, dar era, de asemenea, şi unul din cei mai înfometaţi după farmecele feminine.

Acest lucru îl umplea pe micul Hal de un fel de veneraţie, căci înţelegea că prestigiul lui Stewie ca frate mai mare şi mai puternic avea şi un aspect mai întunecat şi mai senzual. Stewart avea dorinţe şi gustase plăceri, pe care Hal nici nu şi le putea imagina, fiindcă el considera întotdeauna că relaţiile cu fetele sînt aiureli, nedemne, într-un fel, de orgoliul unui bărbat.

Dar acum era silit să accepte că ambele aspecte se îmbinau perfect în trupul drept şi atrăgător al fratelui său şi în ochii lui sclipitori. Expresia lui „nu strica marfa" trăda o senzualitate plină de mîndrie, care îl făcea pe Hal să nu se simtă în largul său.

Joaca din seara aceea fusese puţin mai reţinută decît, de exemplu, cu doi ani în urmă. De cînd Stewart plecase la *Yale,* cei doi fraţi nu mai erau atît de apropiaţi ca înainte. Stewart aparţinea din ce în ce mai mult propriului său viitor şi numeroaselor obligaţii, în care erau incluse discuţii îndelungate cu tatăl său acasă în bibliotecă sau la biroul tatălui, în Manhattan.

Hal nu era gelos din cauza intimităţii dintre Stewart şi Reid Lancaster, căci înţelegea că ei aveau în comun ceva ce lui îi lipsea. Şi, în plus, tatăl era pentru Hal o figură atît de distantă, încît îi era imposibil să-i dorească timpul şi atenţia.

Nu părea să îl deranjeze singurătatea din ce în ce mai accentuată şi se dedică lecturii, petrecîndu-şi multe ceasuri visînd.

La fel şi în seara aceea, în timp ce Stewart urma să fie prezentat regelui şi unei duzini din cele mai importante personalităţi ale imperiului ca moştenitorul şi mîna dreaptă a tatălui său, Hal avea să stea acasă să fie hrănit de servitori şi să-şi petreacă seara de unul singur.

– Ce faci diseară? îl întrebă Stewart stînd încă rezemat de tocul uşii.

– E o piesă la radio. *Căderea familiei Usher*, spuse Hal. Mama a zis că pot să ascult după ce se culcă Syb.

– Grozav, spuse Stewart zîmbind absent. Aş vrea să nu fi trebuit să merg la petrecerea asta.

Nemulţumirea lui părea reală, dar Hal bănui că, dacă Stewie ar fi fost liber în seara aceea, nu şi-ar fi petrecut-o cu el şi Sybil.

– Eh, trebuie să mă duc să-mi lustruiesc pantofii, zise Stewart zîmbind. Mă omoară tata dacă nu arăt cum trebuie. Să fii cuminte, Hal, şi nu uita că te aşteaptă mama.

Ultimele cuvinte le spuse cu o seriozitate născută dintr-o veche lege a familiei Lancaster: loialitate faţă

de mamă.

Eleanor Brand Lancaster era o femeie frumoasă în jur de patruzeci de ani, nici scundă nici înaltă, nici slabă nici grasă, cu o piele albă, ochi migdalaţi şi păr castaniu încărunţit atrăgător pe ici-pe colo.

Cei doi fii ai ei moşteniseră părul negru şi bogat al Lancaster-ilor în vreme ce fiica ei, Sybil, în vîrstă de cinci ani, ale cărei bucle blonde nu dădeau nici nu semn de închidere la culoare, părea să aibă trăsăturile familiei Creighton, dinastia din care se trăgea mama lui Eleanor.

La fel ca majoritatea familiilor cu trei copii, doi se legaseră mai mult. Băieţii îşi semănau foarte mult, fiind amîndoi bruneţi şi puternici, în timp ce Sybil era micuţă, blondă şi cu temperament propriu.

Dar nici unul din cei trei copii nu părea să aibă calităţile deosebite ale lui Eleanor. Nici unul nu avea chipul ei oval, sprîncenele delicate şi pielea albă. Toţi aveau caracteristicile Lancaster-ilor şi, în cazul lui Sybil, cele ale Creighton-ilor cu ochi albaştri.

Eleanor era destul de încîntată de acest rezultat. Nu simţea deloc dorinţa de a fi nemuritoare. Cu toate acestea, nu putea să nu se simtă exclusă din reţeta genetică a propriilor ei copii şi, astfel, izgonită într-un fel, chiar şi din fructul propriului ei trup. Frumuseţea celor trei copii o făcea să se simtă puţin singură.

Eleanor Lancaster avea o expresie îngrijorată, aproape chinuită, care era numai pe jumătate ascunsă de masca sofisticată imprimată de societatea în care crescuse. Făcea parte integrantă din ea de atîta timp, încît nimeni nu stătea să îşi aducă aminte că nu fusese vizibilă cînd fusese şcolăriţă sau absolventă a lui *Sarah Lawrence* cu mulţi ani în urmă.

Totuşi, se putea vedea foarte clar în fotografia de la nuntă, care se afla acum pe poliţa din micul salon al casei din Newport. Şi îi strălucea în ochi în toate fotografiile de familie făcute de Reid Lancaster.

Nici ea nu ştia cu certitudine motivul pentru care se temea de Reid Lancaster. Realitatea era, însă, că, după cinci minute petrecute în compania lui Eleanor şi Reid, o persoană cu totul străină putea simţi fără îndoială că ea era îngrozită de soţul ei.

Poate, se gîndea ea uneori, din cauza felului în care apărea în carne şi oase dintr-un şir foarte lung de străbuni. Parcă ar fi fost el însuşi unul dintre aceştia, un renumit crai Lancaster din secolul al optsprezecelea sau al nouăsprezecelea, care ieşise dintr-unul din tablourile uneia din galeriile familiei şi căpătase viaţă chiar în faţa ei.

Incredibila masculinitate a zîmbetului său – mai Douglas Fairbanks decît Douglas Fairbanks, obişnuiau să spună verii săi – apărea întotdeauna în fotografiile pe care le făcuse împreună cu familia sau cu cei o mie de demnitari de la Roosevelt şi Henry Ford pînă la prinţul de Wales. Era zîmbetul Lancaster, existent în multe tablouri ale străbunilor săi, dar subliniat de mai

multă energie la acest membru al familiei.

De la străbunii săi, Reid moştenise felul hotărît în care traversa încăperea cu picioarele sale lungi pentru a strînge mîna unui oaspete, agilitatea gestului cu care arăta un tablou sau o privelişte sau modul în care ţinea cotul unui vizitator cînd îi prezenta casa din Newport sau din Manhattan. Chiar şi calmul cu care o ajuta pe Eleanor cu scaunul sau modul afectuos în care îi atingea mîna – toate erau caracteristice familiei Lancaster, alarmant de masculine şi, într-un fel, impersonale.

Singura dată cînd zîmbetul strălucitor şi teribil al lui Reid Lancaster se înmuia era atunci cînd se uita la Stewie.

Primul său născut, deja atît de asemănător lui, îi trezea lui Reid o neobişnuită tandreţe, mai ales cînd se credea neobservat. Îl privea pe tînăr călărind, înotînd, navigînd, cu ochii plini de tristeţe, probabil faţă de propriul său declin, dar, de asemenea, plini de o extraordinară mîndrie generată de faptul că acel tînăr înalt şi chipeş, acel soare minunat care era Stewart, avea să preia toate poverile sale în ziua cînd el va preda ştafeta.

Aveau fotografii împreună pe plaja din Newport, care sfărîmau inima. Păreau încarnări ale aceluiaşi bărbat, una la tinereţe, cealaltă de vîrstă mijlocie. Imortalitatea era vizibilă în fotografie, felul în care sîngele unei mari familii crea o nouă viaţă. Reid părea să simtă că moartea nu avea să-l despartă niciodată de el însuşi, căci rămînea Stewart să ducă totul mai de-

parte.

Eleanor, însă, nu făcea parte din acea comuniune a spiritelor. Lancaster era îndeosebi un clan al bărbaţilor. Politeţea soţului faţă de ea era o parte din zidul care o ţinea departe de el, departe de destinul de realizări care îl poseda, aşa cum îi posedase pe străbunii lui. Primirea lui Stewart în societatea sa secretă confirma exilul soţiei sale.

În plus, acea familiară politeţe mergea mînă în mînă cu o altfel de trădare.

Se ştia, atît în cercurile sociale cît şi în cele financiare, că Reid Lancaster avusese numeroase amante. Aceasta era o altă trăsătură caracteristică a unui Lancaster, teribilul apetit pentru aventuri sexuale combinat cu un respect aproape mult prea protector faţă de soţie. Amalgamul era atît de strîns legat de Lancasteri, încît nimeni nu se gîndise vreodată să-i condamne pentru păcatele lor neînsemnate.

Ba erau chiar admiraţi. Tineri chipeşi şi năvalnici, care se transformau în adulţi fermecători şi uluitor de masculini, irezistibili în ochii femeilor şi, în cele din urmă, în bătrîni cu priviri agere ale căror instincte şi şiretenie nu erau atenuate de vîrstă. Mureau foarte bătrîni, aproape întotdeauna în urma unor atacuri de cord, dar numai după ce lăsaseră un semn distinctiv în lume. Chiar şi în sicriu păreau să poarte o aură de duritate masculină.

Era un neam mîndru de întemeietori de imperii, ale căror destine erau strîns împletite cu bunăstarea naţiunii. Femeile cu care se căsătoreau – alese de

obicei pentru propiile lor averi – trăiau întotdeauna în umbra lor şi erau mîndre de acest lucru. Căci bărbaţii Lancaster aveau o menire. Erau susţinătorii pămîntului şi îndeosebi ai oraşelor înălţate pe el.

Astfel că infidelitatea lui Reid Lancaster, tatăl lui Stewart şi al micului Hal, nu avea nimic ieşit din comun. În comportamentul său sexual nu deviase nici un pic de la stilul străbunilor săi – poate doar o dată.

Circula o poveste în familie – pomenită numai în şoaptă – că Reid se îndrăgostise de o fată care nu aparţinea clasei lui sociale, cu puţin înainte de logodna şi căsătoria cu Eleanor Brand. O lungă discuţie în particular cu tatăl său pusese capăt legăturii şi pecetluise căsătoria cu Eleanor – dar Reid continuase să o iubească pe tînăra cea misterioasă. Se vorbea despre scrisori păstrate, despre întîlniri pe ascuns de-a lungul anilor, despre o pasiune de o viaţă existentă în culisele vieţii publice a lui Reid. Dar zvonurile erau imposibil de confirmat sau de negat, din moment ce el avusese atîtea amante, adesea şi cîte două-trei în acelaşi timp. Şi, în plus, o mare iubire nu era ceva caracteristic unui Lancaster clasic, aşa cum îi erau ambiţia şi infidelitatea.

Orice ar fi ştiut sau ar fi bănuit Eleanor despre toate acestea nu făcea decît să-i crească veneraţia faţă de soţul ei. Trăia într-un fel de şoc permanent la vederea lui, expresia ei situîndu-se undeva între admiraţie şi spaimă cînd îl zărea intrînd într-o încăpere, încălecînd un cal, ridicînd receptorul sau jucîndu-se cu copiii.

Destul de ciudat, atitudinea ei faţă de Stewart nu era deloc diferită. Rareori îndrăznea să-l admonesteze sau să-l mustre, aşa cum ar fi făcut orice mamă, pentru a-şi face curat în cameră, să se spele pe faţă sau să se pieptene. El se afla dincolo de domeniul ei şi întotdeauna fusese aşa. Chiar şi cînd fusese mic, îi anticipase dorinţele şi i le îndeplinea înainte să i se spună. Era aproape ca un tată în felul cum o scutea de necesitatea de a-i reproşa ceva sau de a-l disciplina.

Învăţase de foarte timpuriu că, fiind moştenitorul tatălui său, poseda o autoritate mistică. El era liderul, mama lui îl urma, aceasta era tradiţia familiei. Aşa că se purta ca un fiu perfect, sărutîndu-şi întotdeauna mama pe obraz într-o demonstraţie de afecţiune, după care îşi vedea de treburi fără să-i mai dea cea mai mică atenţie.

Eleanor îl privea ieşind după-amiaza să navigheze, să se antreneze la polo, să se ducă la o întîlnire cu o fată, ochii ei urmărindu-l cu aceeaşi veneraţie şi admiraţie pe care le simţea pentru soţul ei.

Nu exista nici o îndoială, Lancaster era o familie dominată de bărbaţi. Eleanor era puţin mai mult decît o piesă de mobilier necesară adăugată vieţii lor.

Dar, spre bucuria ei, exista o excepţie.

Hal intră în salon pentru a-i spune „noapte bună"

mamei sale.

– Mă duc în camera mea acum, spuse el observînd priveliştea perfectă oferită de Hyde Park dincolo de ferestrele înalte.

Purta o pereche de pantaloni largi şi un tricou care îi stătea lipit pe trupul subţire, ceea ce îi accentua aerul copilăresc, dar şi adolescenţa care avea să vină curînd.

Chipul ei se luminã cînd îl privi.

– Stai cu mine o clipă.

Băiatul se apropie, privind-o cu ochii săi negri şi întrebători.

– Spune-mi, ce-o să faci în seara asta? îl întrebă ea.

– O să citesc, spuse el lăsîndu-şi mîna să se odihnească într-a ei, în timp ce mama sa îi cuprindea mijlocul cu celălalt braţ. Pe urmă o să mănînc, o să ascult radioul şi o să mă culc.

– Un plan înţelept, spuse Eleanor zîmbind. O să-mi fie dor de tine.

– Şi mie.

Cu ţinuta lui dreaptă şi cu ochii aceia inteligenţi, era deja un Lancaster. Trupul lui tînăr creştea asemeni unei plante, imposibil să se oprească măcar o secundă din drumul său grăbit spre bărbăţie. Totuşi, era încă destul de copil pentru a o lăsa să-l ţină astfel, de parcă locul lui ar fi fost în acea îmbrăţişare şi ar fi dorit să fie alături de ea.

Cînd o lăsă să-l atingă, ea părea să pătrundă direct în miezul delicateţii şi vulnerabilităţii care îl făceau

să se deosebească de ceilalţi Lancaster şi care îl ajutaseră pe Hal să cîştige inima mamei sale aproape chiar din ziua cînd se născuse.

După ce îl născuse pe Stewart, Eleanor avusese probleme în ducerea la capăt a altor sarcini. Pierduse trei înaintea lui Hal şi aceasta a ţinut-o ţintuită la pat patru luni înainte de naştere. Dar meritase.

Fusese atît de încîntată de el, încît se gîndise să nu mai aibă nici un alt copil pînă cînd, pe neaşteptate, la patruzeci de ani, o concepuse pe Sybil.

Hal era mîndria şi bucuria ei, comoara ei personală. Dacă Stewart era alter ego-ul şi succesorul lui Reid, fluviul în care se putea scurge sîngele vieţii lui, Hal îi aparţinea lui Eleanor.

Bineînţeles că ştia că trebuie să-şi ocupe locul din spate ca întotdeauna şi să-l lase să-şi urmeze destinul de Lancaster care prevedea bogăţie, succes şi multe, multe femei. Simţea acel destin pătrunzîndu-i în sînge cu fiecare zi ce trecea. Cu toate acestea, ştia că posedă ceva preţios din el chiar în clipa aceea. I se dăruia de bunăvoie, aşa cum Stewart nu s-ar fi gîndit să facă niciodată şi, datorită acestui lucru, se simţea calmă şi fericită cînd se afla alături de el.

Hal avea ceva deosebit, o anumită deschidere, care îi aparţinea numai lui. Îl făcea să se deosebească nu numai de Lancasteri, ci şi de toţi băieţii obişnuiţi de vîrsta lui. Eleanor ştia că acel umor şi acea înţelepciune gravă nu i le dăduse ea, căci în ciuda firii ei preocupate, nu era o femeie profundă. Cu toate acestea, inima îi tresărea ori de cîte ori Hal îşi

îndrepta spre ea frumoşii săi ochi negri, de parcă ceva în legătură cu el i-ar fi amintit de o ocazie pe care o lăsase odată să-i scape, o sensibilitate de care propriul ei destin nu o lăsase să se bucure.

Poate că, îşi spunea ea uneori, acea caracteristică a lui o mai avusese cineva din familie vreodată şi i se transmisese peste generaţii printr-un joc al sorţii. Viaţa putea lucra în diverse moduri. Îi spuneau Hal – nici unul din ceilalţi Haydon din familie nu avuseseră acel diminutiv – în amintirea unui unchi foarte îndepărtat care reprezentase o figură deosebită în istoria Lancaster-ilor. Acel Hal (al cărui nume adevărat era Harry) scrisese poezii şi muzică, spre uimirea şi dezaprobarea familiei în perioada aceea şi se spunea că se sinucisese din dragoste. Portretul lui era agăţat acum în casa din Park Avenue.

Eleanor nu cunoştea adevărul din spatele poveştirilor, dar se îndoia că acel străbun ar fi posedat amestecul unic de asprime specifică familiei şi delicateţea proprie lui Hal, care îl făceau, într-un fel, mai complet ca bărbat şi mai irezistibil. De un singur lucru era sigură inima ei: Hal era bijuteria familiei, diamantul acesteia. Stewart nu era decît un altul în şirul frumoşilor bărbaţi Lancaster, a cărui fire era admirabilă, dar previzibilă.

Atunci, se gîndea ea uneori, poate era mai bine ca Stewart să fie destinat puterii şi obligaţiilor, pentru ca Hal să fie scutit de rigorile vieţii Lancaster-ilor şi să-şi poată găsi o individualitate care nu le fusese niciodată permisă străbunilor săi.

Cel puţin aşa spera ea să se întîmple.

Băiatul încă îi mai ţinea mîna.

– Mamă, de unde a venit recesiunea? întrebă el deodată.

Ea se încruntă uşor.

– Păi, spuse ea încet, toată lumea e săracă, Hal. Companiile şi băncile care fac să funcţioneze totul au rămas fără bani, aşa că oamenii, care lucrează pentru bani, şi-au pierdut slujbele, pentru că nu mai aveau cu ce să fie plătiţi.

– Unde s-au dus banii?

Ea oftă.

– Nici eu nu prea înţeleg. Pur şi simplu, s-au dus. Pentru că oamenii s-au temut să depună la bancă sau să-i investească în afaceri ca să-i înmulţească.

– Banii trebuie să se împuţineze sau să se înmulţească? Nu pot rămîne la fel?

– Oricît de ciudat ar părea, cred că aşa e, dragul meu, spuse Eleanor zîmbind cu tristeţe. Banii reprezintă ceva foarte ciudat.

Îşi lăsă privirea să zăbovească pe chipul lui. Cît de inteligent era! Şi cît de tipic pentru el să-i pună ei asemenea întrebări în loc să se ducă la Reid. Dar ea nu-i putea răspunde. Era o întrebare „Lancaster," plină de curiozitate faţă de situaţia lumii şi de structurile care o sprijineau.

Hal, însă, îi arătase că avea încredere în ea. Stewart n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Stewart ar fi aflat răspunsul înainte, prin misterioasele metode în care bărbaţii Lancaster comunicau unul cu altul, îm-

părtăşindu-şi secretele şi ambiţiile.

Totuşi, Hal o întrebase pe ea.

Şi formularea lui simplă spunea atît de mult. Într-adevăr, banii nu puteau să rămînă niciodată la fel, pentru că nici lumea nu rămînea la fel. Totul aluneca printre degete ca argintul viu şi rece, spre o acumulare impersonală şi îngrozitoare – şi depindea de oameni dacă aceasta îi ajuta sau îi distrugea.

În prezent, oamenilor le lipsea curajul pentru acea luptă. Vîntul nu mai umfla pînzele. Aceasta era recesiunea – teama care făcea spiritul omenesc să dispară din arena riscului şi primejdiei în care bărbaţii se întrecuseră atît de bucuroşi cu cîţiva ani în urmă. Eleanor Lancaster înţelegea acest lucru, căci teama îi era ceva cunoscut.

– Dar noi nu sîntem săraci, spunea băiatul.

– Nu, zise ea. Noi sîntem foarte norocoşi. Avem foarte mulţi bani. Recesiunea ne afectează, însă, şi pe noi, dar nu la fel ca pe ceilalţi.

– De ce avem atîţia bani?

Ea îndrăzni să-l mîngîie pe păr în timp ce se gîndea la răspuns. Bucuria de a-l ţine pe după mijloc o făcea să nu poată gîndi clar.

– Cei din familiile noastre – a tatălui tău şi a mea – şi-au investit banii cu înţelepciune, cu mulţi ani în urmă, şi au muncit ca să-i înmulţească. S-au înmulţit foarte mult şi ei au investit şi mai mult. Apoi am devenit foarte bogaţi. Şi încă nu ne-am oprit.

În glasul ei se simţea o detaşare, dar şi o tristeţe, cînd vorbea despre lumea cea lacomă a afacerilor şi

a succesului, care îi înconjura pe amîndoi asemeni unor pereţi cu urechi. Nu-i plăcea să se gîndească la viitorul lui Hal în acea lume – un viitor care avea să-i devoreze sufletul dacă el îi va da voie. Căci era, în fond, un Lancaster, cu un sînge care, mai devreme sau mai tîrziu, avea să-şi înteţească ritmul în faţa ambiţiei. Deodată, ea se agăţa de o parte a lui care părea să fie bobocul delicat al tinereţii lui. Nu ştia, însă, cît va putea să lupte împotriva celeilate părţi.

– Împărţim banii şi cu alţi oameni? întrebă el încruntîndu-se preocupat.

– Bineînţeles. Prin acţiuni de ajutorare, dăruim lucruri... Oferim mari sume de bani în fiecare an.

– Cui? Îi cunoaştem pe acei oameni?

– Nu, recunoscu ea. Eu nu i-am cunoscut niciodată. Primesc banii prin agenţiile noastre.

Hal păru gînditor.

– Aş vrea să-i cunosc, spuse el. Aş vrea să poată veni aici să ia banii.

Cuvintele lui îi zdrobiră inima. Simţea singurătatea celor bogaţi, înstrăinarea de rasa umană, care făcea parte din obligaţia lor.

– Cînd o să fiu mare, o să mă fac doctor, spuse el. Atunci o să cunosc tot felul de oameni, pentru că, dacă se îmbolnăvesc, trebuie să vină la mine.

„Ce bun doctor o să fii, scumpul meu", îşi spuse ea.

– Cine e Hitler? întrebă el deodată, mintea lui de unsprezece ani sărind imediat la alt subiect.

Poate se gîndea la Hitler pentru că se aflau în

Europa.

– Hitler e cancelarul Germaniei, spuse ea. E un om foarte rău şi mulţi se tem de el. Dar unii susţin că e bun pentru Germania. Nu ştiu care e adevărul.

Hal se pregătea să plece. Ea simţea acest lucru.

– Nu mă îmbrăţişezi? întrebă ea aproape rugător.

El o îmbrăţişă şi, cu un gest care era ciudat pentru el, îşi lăsă degetele să alunece pe braţul ei pînă la palmă.

– Te iubesc, spuse ea.

– Şi eu te iubesc.

– Păstrezi un vis pentru mine?

– Da, spuse el dînd din cap.

Un zîmbet trecu uşor peste buzele ei cînd îl privi îndepărtîndu-se.

Exact cînd ieşi el, guvernanta apăru cu Sybil.

– Acum trebuie să-i spunem „noapte bună" lui mami, murmură femeia şi buclele aurii ale fetiţei eclipsară dispariţia lui Hal.

Cu un efort, Eleanor Lancaster îşi schimbă atitudinea emoţională şi îi zîmbi fiicei sale de cinci ani.

Hal se opri pe coridor, ascultîndu-şi mama care îi spunea „noapte bună" fetiţei.

– Du-te la culcare acum, îi auzi el vocea. Sărut-o pe mami. O să trec pe la tine cînd o să mă întorc.

Niciodată „Te iubesc". Totdeauna „O să trec pe la

line mai tîrziu".

Mama se referea la viitor de parcă ar fi vrut să acopere un gol din prezent cînd îi spunea „noapte bună" lui Sybil. Hal auzise acest lucru cu mult timp în urmă şi îl deranjase încă de atunci.

Se duse sus în camera lui, o încăpere nefamiliară şi interesantă, ale cărei tablouri, mese şi miresme exotice erau atît de diferite de cele de acasă. Avea să o exploreze în amănunţime a doua zi şi în cele următoare. Se aşeză pe pat şi luă cartea despre istoria Angliei pe care o adusese cu el pe vas. Deşi o terminase, se apucă să o răsfoiască în căutarea pasajelor preferate.

Deja începuse să nu se mai gîndească la ceea ce tocmai auzise. Peste cîteva minute avea să vină rîndul lui să se ducă să-i ureze lui Syb noapte bună. Îi era milă de ea şi îl mira comportamentul părinţilor săi. Ştia că, într-un fel, mama nu o prea plăcea şi niciodată nu îi arăta căldură, iar în ceea ce-l privea pe tatăl său, acesta abia dacă era conştient de existenţa ei.

Hal era prea mic pentru a înţelege cît de profund tulburase apariţia lui Sybil mecanismul fragil al personalităţii lui Eleanor Lancaster.

Apropiindu-se de a doua vîrstă, Eleanor îşi găsise, în sfîrşit, locul printre Lancasteri – nu fără un efort considerabil şi un preţ pe măsură – cînd apăru neaşteptata sarcină. Acceptase deja aspectul singuratic al vieţii alături de soţul ei şi îi dăruise doi fii.

Suferise nenumărate şocuri fireşti creşterii a doi băieţi sănătoşi plini de energie. A fost momentul cînd

Stewie a fost azvîrlit de pe cal în Larchmont şi cînd ambarcaţiunea lui s-a pierdut pe vreme de furtună în Newport, paza de coastă dîndu-i vestea salvării lui chiar cînd Eleanor se pregătise deja pentru ce era mai rău. Apoi a fost febra reumatică a lui Hal, care l-a ţinut la pat patru luni şi jumătate, o făptură mică şi curajoasă, îngrijorîndu-i pe medici foarte mult pînă cînd vindecarea a venit, în sfîrşit. Acel episod i-a provocat lui Eleanor un rău care nu a părăsit-o niciodată.

Toate acele grozăvii trecuseră şi ea era preocupată de trăirea vieţii de zi cu zi şi de îngrijirea mamei sale care era pe moarte, cînd, din senin, apăru Sybil. Încercările anterioare o doborîseră pe Eleanor complet. Nu-i mai rămăsese nimic.

Altă mamă, încîntată să aibă o fetiţă după cei doi băieţi neastîmpăraţi şi tatăl lor distant, ar fi susţinut că fetiţa era numai a ei şi i s-ar fi dedicat în totalitate, poate căutînd o legătură cu o altă femeie care să o susţină la bătrîneţe.

Dar Eleanor îi dăduse lui Hal deja tot ce avusese mai bun. Şi, în plus, la patruzeci de ani, era destul de nesigură de propria ei feminitate pentru a dori să o împartă cu o perfecţiune blondă care smulgea oh-uri şi ah-uri de la toată familia Lancaster.

În cele din urmă, se simţi prea obosită pentru a se mai ţine după ea, pentru a se mai îngrijora din cauza arsurilor şi zgîrieturilor – căci Sybil avea o înclinaţie spre accidente – pentru a nu mai vorbi de inevitabilele crize de mai tîrziu în privinţa băieţilor, toaletelor, suferinţelor, colegiului potrivit şi soţului potrivit. Elea-

nor însăşi nu se înţelesese foarte bine cu mama ei. Căută, dar nu găsi, o resursă în interiorul ei pentru a avea o relaţie bună cu fiica sa.

Fie din cauza eşecului din partea lui Eleanor, fie din alte motive neştiute, lucrurile au început să meargă prost cu Sybil.

Se întîmpla ceva. Deşi semnele erau foarte subtile, nimeni din familie nu se putea preface că nu le vede. Chiar mică fiind, Sybil părea distantă, închisă în sine, lipsită de zîmbete, chicoteli şi energia atît de caracteristică copiilor. Privirea ei dură îndepărta pe toată lumea. Rudele care îi aruncaseră priviri pline de dragoste cînd fusese mică păstrau distanţa faţă de ea cînd avea doi ani.

Li se sugeră să o ducă la un psihiatru de copii, dar Reid era prea ocupat, iar Eleanor atît de preocupată de băieţi şi, în plus, gîndul existenţei unei boli mintale era prea stînjenitor pentru a fi confirmat de un medic. Se ajunse, totuşi, la un compromis şi copilul fu supus unei serii de teste psihologice de rutină. Cînd se află că avea un uluitor coeficient de inteligenţă de 165, părinţii ei bănuiră că acea inteligenţă nefirească îi îngreuna adaptarea. Cu trecerea timpului avea să se vadă, cu siguranţă, o îmbunătăţire a situaţiei.

Aşa că nu se mai făcu nimic.

Dar starea lui Sybil nu se amelioră. Privirea ei deveni şi mai distantă, iar ea se închise şi mai mult în sine. Îşi petrecea ore întregi singură, fără să scoată un sunet şi fără să iasă din cameră. Părea să nu doarmă niciodată. Lucrurile care îi amuzau pe alţi

copii, jucăriile, muzica, radioul, o lăsau complet rece. Se închidea în cameră cu creioanele colorate şi cu cîteva cărţi ilustrate sau, pur şi simplu, se uita pe fereastră.

Părinţii ei tot nu voiau să creadă că fiica lor era bolnavă. Şi exista un motiv deosebit. Familia Lancaster, la fel ca multe altele ale căror averi s-au întins de-a lungul a nenumărate generaţii şi ale căror căsătorii se aleseseră din spectrul limitat al înaltei societăţi căpătase un fel de spirit de clan. Tolerau anumite ciudăţenii ale rudelor lor, care în ochii străinilor ar fi părut, pur şi simplu, nebunii.

Toată lumea îşi amintea de vărul Denys, ipohondrul, care purta după el o servietă plină cu medicamente oriunde se ducea şi îi telefona medicului de cel puţin şase ori pe zi. Şi mai era unchiul Montague Lancaster, care fusese arestat de sute de ori pentru furt din magazine. Bunica Leonie fusese nimfomană în tinereţe. Verişoara preferată a lui Reid, Georgia, căreia îi plăcea să facă ordine în casă tot timpul, crezuse ani la rînd că nişte duşmani ciudaţi îi puseseră un radio-emiţător-într-una din măsele.

Renumitei promiscuităţi sexuale a bărbaţilor Lancaster părea să-i corespundă, pe linie feminină, înclinaţia pentru bolile de nervi, palpitaţii, fobii, nelinişti morbide şi, în cazul a două sau mai multe mătuşi, sinucidere la o vîrstă fragedă.

Da, erau multe ciudăţenii atît în familia Lancaster cît şi în cea a lui Eleanor, astfel încît era foarte firesc ca tristeţea stranie a lui Sybil să nu fie luată drept

boală, să fie iertată dinainte şi politicos ignorată. Şi, în plus, era fată, iar soarta fetelor din clan nu trebuia considerată pe picior de egalitate cu cea a lui Stewart sau a lui Hal.

Aşa că fata continuă să-şi vadă de ale ei, petrecîndu-şi o mare parte din timp cu una sau mai multe guvernante, jucîndu-se singură şi în linişte şi uitîndu-se cînd la un membru al familiei cînd la altul în timpul cinei – adică, atunci cînd mînca împreună cu ei – de parcă ar fi fost nişte străini care stăteau cu ea numai o seară.

Sybil era ca un oaspete în propria casă şi părea să ştie acest lucru. Lancasterii erau gata să-i permită orice şi să-i ierte orice. Dar nu îşi deschideau braţele sau inimile în faţa ei, deoarece ea nu făcuse să le fie uşor cînd avusese ocazia. Propriul sex şi temperament erau împotriva ei şi gata. Membrii familiei erau la fel de strîns uniţi ca zidurile casei din Park Avenue.

Cu o singură excepţie.

Hal aşteptă pînă plecă guvernanta şi se furişă în tăcere pînă la uşa lui Sybil. Privi înăuntru, văzu silueta cea mică aproape ascunsă de pătură şi se tîrî pe podea mîrîind încet şi plescăind din buze. Auzi un chicotit înfundat de sub cuvertură şi îşi văzu sora agitîndu-se nerăbdătoare şi prefăcîndu-se speriată.

– Sînt monstrul din Piccadilly, mormăi ei. Şi o să

pun mîna pe tine.

Chicotelile se înteţiră cînd se apropie el şi ghemotocul începu să se mişte încolo şi încoace sub cuvertură.

– O să pun mîna pe tine, repetă el vesel. N-am mai mîncat o fetiţă de o săptămînă şi sînt mort de foame.

Se apropie mai mult, lingîndu-şi buzele, pînă cînd faţa lui era despărţită de ea doar de cearceaf şi ştia că îi poate simţi răsuflarea. Cînd ea nu mai putu să reziste, el dădu cuvertura la o parte şi o sărută pe gît.

– Mmmm, ce bun e, spuse el. Ce gustos.

Ea încercă să-şi tragă umărul pentru a-l împiedica, dar el începu să o gîdile şi, văzîndu-i gîtul expus de acea reacţie involuntară, îşi lipi încă o dată buzele de pielea ei moale făcînd-o să ţipe în urechile lui.

Acum se zbătea zdravăn, dar îi plăcea atacul, iar el îşi murmura nemulţumirea în gîtul ei.

– Hei, spuse el, cum să ajung acolo dacă nu mă laşi? Stai aşa, adăugă el şi o gîdilă din nou pentru a o face să-şi mişte capul. Aşa-i mai bine. Mmm, mmm – e cea mai bună fetiţă pe care o mănînc după multă vreme.

Ea dădea din picioare agitată şi îl împingea cu mînuţele şi voioşia ei îl tulbură ca de fiecare dată, aşa că îşi continuară şarada, chiar dacă mama se plîngea că o făcea pe Sybil să sughită de prea mult rîs înainte de culcare.

– Delicios, încheie el, adulmecîndu-i răsuflarea dulce în timp ce o gîdila pe burtică. Ce gustare minunată...

– Hal, încetează! strigă ea printre hohotele de rîs care îl încîntau întotdeauna. O să mă faci să-mi dau drumul pe mine.

El se ridică atunci, ritualul de început fiind încheiat şi o privi zîmbindu-i afectuos.

– Ai avut o zi plăcută? o întrebă el.

– Da, zise ea cu acea voce serioasă care era atît de ciudată. M-am jucat cu guvernanta şi am colorat o carte.

El zîmbi. Întotdeauna spunea fraze complete, cu fiecare adverb şi conjuncţie aşezate la locul lor. Cu ani în urmă, îşi dăduseră seama cu uimire că ea nu învăţa să vorbească ca alţi copii, cu mii de poticneli şi repetări ale cuvintelor şi expresiilor auzite de la cei mari. A început să vorbească mai tîrziu puţin, dar a făcut-o ca un adult. Era ca şi cum ar fi învăţat limbajul peste noapte în întregime.

– Pot să văd şi eu ce-ai desenat astăzi? întrebă Hal.

Ea se dădu imediat jos din pat, luă cartea de pe masă şi i-o dădu. Cînd el se întoarse spre lumină ca să se uite la imagini, ea se aşeză alături, cu pulpa lipită de a lui, de parcă ar fi simţit nevoia unui contact fizic cu el.

El deschise cartea. Imaginile erau impresionante, ca întotdeauna. Avea un simţ nemaipomenit al culorilor, dar şi un anumit instinct pentru linii, planuri şi ritm, ceea ce nu înceta să-l uimească – fiindcă şi Hal însuşi era un artist.

Formele ei erau, însă, groteşti. Masive, învălui-

toare, întunecate şi ameninţătoare.

– Ce-i asta? întrebă el arătînd ceva verde.

– O omidă care mănîncă o frunză, spuse ea.

– Şi asta? întrebă el dînd pagina.

– Asta-i un dinozaur, zise ea. A căzut într-o groapă cu smoală şi nu poate să se mişte. Vezi? spuse ea arătîndu-i o pată întunecată care semăna cu o baltă de sînge.

Hal dădu din cap încet. Forma era de-a dreptul înspăimîntătoare. Imaginaţia ei era plină de animale de pradă, monştri oribili şi evenimente îngrozitoare. Ba, mai mult, le descria cu o detaşare care era, într-un fel, de speriat.

– Hai să spunem o poveste, zise el închizînd cartea.

Stinse lumina şi ea se vîrî în aşternut. Acela era ritualul din fiecare seară. Hal începea o poveste, iar Syb îl ajuta să o spună. Vorbeau alternativ, continuînd fiecare ideea celuilalt. Apoi, cînd ea obosea, Hal încheia, privind-o cum adoarme în timp ce el vorbea.

Era o răspundere care lui îi plăcea foarte mult, căci tristeţea micuţei îl rănea în adîncul sufletului. Simţea o legătură cu ea pe care nu o putea defini. Nu se considera deloc trist şi, totuşi, recunoştea suferinţa ei în el însuşi. Uneori i se părea că ea îl eliberase de melancolie luînd-o atît de dureros asupra ei.

Era protector faţă de ea, pentru că ştia, într-un fel, că restul familiei nu o sprijinea. Dar cînd o învăţa diverse lucruri, cînd se jucau şi el învăţa de la ea, îşi dădea seama că ea îi dăruia ceva esenţial, ceva de

care avea nevoie, dar nu putea defini.

– Ei, ce poveste spunem? întrebă el. Începe tu.

Ea îşi ridică privirea.

– A fost odată un prinţ, spuse ea, iar el oftă şi îşi dădu ochii peste cap.

– Mereu spui aşa, se plînse el. În fiecare seară trebuie să fie un prinţ.

Ea dădu din cap cu încăpăţînare.

– Ai zis să încep eu.

– Bine, spuse el zîmbind. A fost odată un prinţ.

Îi luă mîna şi îi privi trupul conturat sub cuvertură. Picioarele începuseră să i se lungească deja. Se îndepărtase deja atît de mult de copilărie, era o fetiţă atît de drăguţă...

– A fost odată un prinţ care s-a dus într-un regat necunoscut, unde trăia o frumoasă prinţesă. Şi s-a îndrăgostit de ea.

– Dar în acel regat, continuă Sybil, era şi un balaur îngrozitor, care trăia sub pămînt, într-o peşteră, în punctul unde oceanul întîlnea pămîntul. Era o peşteră întunecoasă şi plină de apă.

– Exact, spuse Hal. Regele şi soldaţii săi încercaseră să omoare balaurul, dar mulţi fuseseră ucişi şi nimeni nu putea salva regatul.

– Mai era şi o vrăjitoare, adăugă Sybil, care mereu dorea să existe vrăjitoare în poveste.

– Da, era şi o vrăjitoare, aprobă Hal dîndu-şi iar ochii peste cap. Din cauza ei nu putea nimeni să învingă balaurul, pentru că, de fiecare dată cînd un soldat intra în peşteră, ea arunca o vrajă asupra lui.

– Şi balaurul îl trăgea în apă şi-l mînca, încheie Sybil cu o răceală care dădea fiori.

– Exact, spuse Hal. Ei bine, prinţul nostru i-a spus prinţesei că el va răpune balaurul. Ea i-a povestit despre vrăjitoare, dar el a zis că o va învinge şi pe aceasta printr-un truc.

Sybil se încruntă. Încerca să îşi închipuie ce trebuia să urmeze. Concentrarea o făcu să pară mai frumoasă ca oricînd.

– Prinţul s-a dus la un înţelept..., o îndemnă Hal şi ea se lumină imediat la faţă.

– Şi înţeleptul i-a spus cum să oprească vraja.

Hal o privi mîndru.

– Aşa e. Nu trebuia decît să aştepte pînă cînd vrăjitoarea se culca şi să-i rostească trei cuvinte magice la ureche. Astfel, ea nu se mai putea trezi timp de douăzeci şi patru de ore, iar el se putea furişa în peşteră, să se lupte cu balaurul şi să salveze regatul. Cînd vrăjitoarea avea să se trezească, balaurul nu avea să mai existe, iar puterea ei nu avea să mai terorizeze oamenii.

– Aşa că a spus cele trei cuvinte magice..., zise Syb.

– „Sybil kabilil kabob", spuse el solemn.

– Şi vrăjitoarea a adormit, zise ea zîmbind la auzul cuvintelor magice.

– Apoi, continuă Hal, prinţul şi-a luat sabia şi lancea şi a intrat în peştera cu apă să se lupte cu balaurul.

– Dar vrăjitoarea s-a trezit.

Vocea lui Sybil era clară, aproape stridentă. Hal realizase acest lucru de multe ori. Avea un talent nemaipomenit de a distruge finalurile fericite.

– A intrat repede în peşteră, continuă Sybil. A folosit o vrajă specială ca să arate la fel ca prinţesa şi, cînd l-a văzut pe prinţ, a strigat: „Sînt aici şi m-a prins balaurul, ajută-mă!“ Prinţul s-a întors şi, cînd a văzut-o, a crezut că era prinţesa. În timp ce stătea cu spatele, balaurul l-a muşcat şi l-a tras în apă, omorîndu-l.

Hal simţi cum îi dispare zîmbetul cînd se uită la făptura aceea mică din pat. Era atît de sigură şi de implacabilă în tragedia pe care o născocise!

– Dar cum s-a trezit? întrebă el.

– Fiindcă cele trei cuvinte magice n-au fost destul de puternice, spuse ea. Vrăjitoarea a dormit puţin, dar pe urmă s-a trezit şi a aruncat o vrajă asupra ei ca să arate ca prinţesa şi una asupra prinţului ca să-l facă se se întoarcă spre ea şi balaurul l-a tras în apă şi l-a mîncat.

Hal se simţi deodată stăpînit de o senzaţie ciudată. Deşi se obişnuise cu imaginaţia macabră a lui Sybil, în seara aceea părea să fi fost prima oară cînd a avut destulă încredere în el pentru a se elibera de întreaga povară a acesteia.

Îl privea cu ochii ei frumoşi şi limpezi, la fel de calmă ca şi cum tocmai ar fi terminat de spus „Bună dimineaţa“, nu că frumosul prinţ fusese omorît.

El zîmbi.

– Şi au trăit cu toţii fericiţi pînă la adînci bătrîneţi,

spuse el apoi, iar cuvintele acelea răsunară între ei ca o provocare.

Sybil nu spuse nimic, dar continuă să-l privească sceptic.

– Zău, insistă el. Bătrînul înţelept cunoştea o vrajă care l-a readus pe prinţ la viaţă, acesta l-a călcat pe balaur pe picior făcîndu- l să fugă plîngînd, după care s-a strîmbat la vrăjitoare, făcînd-o şi pe ea să o rupă la fugă plîngînd. Pe urmă, prinţul s-a căsătorit cu prinţesa şi a devenit rege, au avut o mulţime de copii şi bomboane cădeau din cer şi nimeni nu avea degetele lipicioase după ce le mînca şi nici una din fetiţele din regat n-a mai trebuit să-şi facă ordine în cameră vreodată. Astfel, au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţe.

Sybil îl privea vorbind şi cuvintele lui îşi găseau ecoul undeva între exorcism şi rugăminte şi o punte se întinse de la frate la soră, de parcă fără ea, fetiţa s-ar fi depărtat de el pentru totdeauna.

– Eşti un prost, spuse ea.

– Şi tu la fel, zise el puţin stînjenit. Te iubesc. Acum, hai, culcă-te.

Stinse lumina şi o mai sărută o dată. După aceea, ea se întoarse pe burtă, cu spatele la el, privind ţintă peretele gol. Cînd el ieşi din cameră nu se auzi nici un sunet dinspre pat.

Săptămînile care urmară au fost încărcate, pline de noi privelişti, zgomote şi oameni cu frumoase accente britanice, care se agitau foarte mult în jurul celor trei copii Lancaster. Apoi veni vremea să se întoarcă acasă la şcoală, prieteni, planuri şi griji. Hal nu se mai gîndi la povestea pe care o spusese împreună cu Sybil în prima noapte petrecută în Anglia în vara lui 1937.

Abia peste mulţi ani se gîndi că propriul său somn nu a mai fost la fel de liniştit după seara aceea ca înainte.

Trei

Los Angeles Times, 19 decembrie 1941

America intră în război

Astăzi, ambele camere ale Congresului au aprobat în unanimitate proiectul de lege prin care toţi bărbaţii de naţionalitate americană între 20 şi 44 de ani sînt chemaţi sub arme.

Această nouă lege a fost decretată în urma atacului japonez asupra flotei americane de la Pearl Harbor, care a avut loc în ziua de 7 decembrie – „o dată care va rămîne pătată de ruşine", după cum a spus preşedintele Roosevelt. Atacul a slăbit foarte mult forţele navale americane din Pacific şi a afectat moralul american punînd imediat ţara pe picior de război.

Sute de mii de cetăţeni americani nu aşteaptă ca legea cea nouă să fie aplicată de Serviciul de recrutare şi fac deja cozi în faţa centrelor de înrolare din întreaga ţară...

– Bine, băieţi. Haideţi să toastăm.

Căsuţa era plină de oaspeţi. Deşi într-un colţ se afla un pom de Crăciun, gîndurile celor aproximativ o duzină de tineri adunaţi acolo nu erau la sărbătoare, ci la războiul care făcea ravagii peste Ocean. Ştiau că urmau să lupte în acel război, lăsîndu-şi femeile şi copiii să petreacă celelalte sărbători fără ei.

Majoritatea, ca şi gazda, erau tineri fără slujbă, intenţionînd să se înroleze imediat. Cîţiva se înrolaseră deja şi urmau să plece pentru instrucţia de bază peste cîteva zile sau chiar ore.

Era casa lui Dennis Linehan, un docher fără slujbă care, ca şi prietenii săi, locuise la San Diego de cînd familia lui se stabilise acolo cu o generaţie în urmă în timpul expansiunii irlandeze în California.

Populaţia irlandeză din San Diego, totdeauna strîns unită, devenise şi mai unită cînd recesiunea îi lăsase pe majoritatea bărbaţilor fără lucru. Acum, că războiul schimbase totul, Dennis Linehan şi prietenii săi se pregăteau cu un teribil simţ de solidaritate să lupte pentru ţara lor adoptivă.

– Un toast, Dennie! strigă cineva.

Toate privirile se îndreptară spre Dennis, gazda, care, în general, era considerat cel mai elocvent dintre ei.

– Bine, spuse el ridicîndu-şi paharul cu bere. Pen-

tru bunele State Unite ale Americii – şi pentru toţi cei care se vor lupta cu nemţii şi cu noii lor prieteni, japonezii. Şi, adăugă el, pentru femeile care ne vor aştepta.

– I-auzi, i-auzi.

– Bine vorbit, Dennis.

Ceilalţi ridicară paharele în urale. Îşi dădeau seama perfect de bine că Marea Britanie era singurul bastion care împiedica Germania să cotropească toată lumea civilizată. Acum, că America, forţată de nebunii de japonezi, intra, în sfîrşit, în război, irlandezii ei aveau ocazia să lupte pentru patria lor chiar pe pămîntul Europei.

– Un cîntec, Dennis, strigă unul din tineri.

– Un cîntec! strigară şi ceilalţi. Hai, Dennis. Nu ne dezamăgi în seara asta.

Dennis Linehan roşi uşor. Era un bărbat chipeş de vreo treizeci de ani, cu obraji rumeni, ochi căprui calzi şi un inteligent simţ al umorului. Vocea lui de tenor era admirată de toţi prietenii, aşa că nu-i putea dezamăgi tocmai atunci.

Cineva se aşezase la pianul cel vechi din salon. Dennis îi făcu un semn şi îşi drese glasul. Cînd începu să cînte, se făcu linişte.

Pe lîngă lacurile şi cascadele,
Insulele de smarald şi golfurile şerpuite,
Cărările de munte şi văile împădurite din Killarney
Amintirile hoinăresc veşnic cu plăcere.

O nostalgie tacită se simţea în încăpere în timp ce

glasul lui mîngîia versurile. În ultima vreme, cîntecele lui Dennis fuseseră o adevărată alinare pentru tovarăşii săi în perioada dominată de frustrările şomajului. Acum parcă le amintea tuturor de îndepărtata lor ţară pentru a cărei libertate verde aveau să lupte cînd îşi vor înfrunta inamicul.

Aripi de îngeri atît de sclipitoare,
Aruncînd lumini divine,
Lăcaşul frumuseţii, Killarney,
Mereu splendidul Killarney.

Cînd cîntecul se termină, urmară cîteva clipe de linişte. Irlanda strălucea în inimile tuturor celor prezenţi, în timp ce, în jurul lor, ţara adoptivă se pregătea de luptă.

– America cea Frumoasă, strigă cineva sesizînd starea de spirit generală.

Dennis le zîmbi soţiei şi fiilor săi şi începu să cînte. Cuvintele acelea nu sunaseră niciodată atît de frumos ca atunci. Ochii îi căpătară o sclipire stranie şi îi făcu semn unei fetiţe care stătea în partea cealaltă a camerei. Aceasta veni şi i se aşeză pe genunchi, în timp ce el continua să cînte. Îi puse mîna pe umăr şi îi mîngîie buclele roşcate.

Alcătuiau o privelişte emoţionantă, un bărbat gata să plece la război cîntînd în onoarea ţării sale adoptive şi ţinînd o fetiţă pe genunchi. Frumuseţea ei irlandeză părea să conţină toate senzaţiile stîrnite de glasul lui Dennis. Ştiau că nu era sînge din sîngele lui, deşi părea atît de naturală lîngă el. Era orfana vărului său, Bob, care pierise în mod tragic împreună cu

soţia lui în timpul unui incendiu. Fetiţa se numea Elizabeth şi locuise cu familia Linehan de atunci.

Dennis, care avea doi fii, dar nici o fiică, o îndrăgise foarte mult şi se spunea că ar fi iubit-o ca şi cum ar fi fost a lui. O lua peste tot cu el, strîngea sume infime pentru a-i cumpăra mici cadouri şi se mîndrea cu ea în faţa prietenilor săi şomeri cînd se plimbau prin oraş.

O trata ca pe o prinţesă şi chiar semăna cu una. La opt ani, avea deja membrele lungi ale unei irlandeze frumoase şi o piele albă ca laptele pătată de pistrui. Părul roşcat avea şi cîteva şuviţe aurii, iar ochii ei străluceau la fel de verzi ca dealurile de pe pămîntul natal. Personalitatea ei, şi neastîmpărată şi precoce feminină, fermeca pe toată lumea.

Era evident pentru toţi că o mare parte din suferinţa provocată lui Dennis Linehan de plecarea la război era pentru fetiţa aceea. Ochii lui înceţoşaţi trădau acea durere cînd o ţinea strîns în braţe, iar vocea lui limpede o comunica atît de bine, încît mulţi din prietenii săi aveau lacrimi pe obraji în final.

Aplauzele izbucniră, într-un fel, mai reţinute acum, căci îşi dădeau seama cu toţii cît de disperat era războiul şi cîţi dintre ei puteau să nu se mai întoarcă. Frumuseţea fetiţei părea să simbolizeze tot ce aveau să lase în urmă, poate pentru totdeauna. Privirile tuturor zăboviră asupra ei cu dragoste şi admiraţie.

Dar, în încăperea aceea, era o persoană ale cărei gînduri erau îndreptate într-o cu totul altă direcţie în seara aceea.

Kathleen Linehan se uita la soţul ei şi la fetiţa pe care acesta o ţinea pe genunchi.

În ochii fetiţei se citea o expresie de afecţiune pentru tatăl ei adoptiv şi de respect faţă de toţi cei prezenţi. Şi mai era ceva distant şi trist în acele adîncimi verzi, ceva ce reprezenta secretul farmecului ei.

Dar Kathleen ştia că acea expresie era îndeosebi pentru Dennis şi prietenii acestuia. Era o mască, la fel ca orice altceva în legătură cu fetiţa.

Numai Kathleen ştia cît de important era să o îndepărteze de familia ei cît mai curînd posibil.

Cu doi ani în urmă, cînd Bob Dameron şi soţia sa au murit şi familia a hotărît ca Dennis şi Kathleen să o ia pe micuţa Elizabeth, Kathleen primise copilul cu braţele deschise. Era o femeie cumsecade şi fericită să poată ajuta familia. Ba, mai mult, se gîndea că ambilor ei fii avea să le facă plăcere să aibă o surioară.

Dar, aproape imediat după sosirea micuţei, care nu avea decît şapte ani, Kathleen observase ceva ciudat. Purtarea lui Elizabeth, atît de dulce şi de fermecătoare cu Dennis şi băieţii, era cu totul alta faţă de ea. Prima oară cînd a rămas singură cu Elizabeth, Kathleen a simţit că emană o anumită răceală. Iar cînd Dennis o luă pe genunchi – căci acesta o plăcuse imediat – fata o privea pe Kathleen într-un mod foarte straniu şi în ochii ei verzi şi reci se citea un triumf tacit.

Kathleen era sigură de dragostea soţului ei şi se

mustra pentru sentimentul tulburător de gelozie care o stăpînea în acele prime săptămîni şi luni de la sosirea lui Elizabeth. Cu toate acestea, nu trecu mult şi intuiţia ei feminină îi spuse că sentimentul lui Dennis faţă de fiica sa adoptivă se schimbase. Expresia din ochii lui cînd o ţinea pe genunchi sau se plimba cu ea trăda ceva mai profund decît simpla afecţiune a unui părinte adoptiv. Era genul de privire pe care un bărbat i-o arunca unei femei, nu unui copil.

Începînd din ziua aceea, Kathleen îşi supraveghe soţul, calculînd cît timp îşi petrecea singur cu Elizabeth, întrebîndu-se şi îngrijorîndu-se. Şi, deşi se silea să-şi alunge suspiciunile din comportamentul matern faţă de fată, ştia că are o adevărată rivală sub acoperiş şi încă una hotărîtă. Acea sclipire de triumf din ochii lui Elizabeth cînd se uita la Kathleen era insuportabilă.

Iar acum, cu doi ani mai tîrziu, deşi Kathleen nu îndrăznea să recunoască în inima ei de creştină, nu exista nici o îndoială că nu era în regulă ceva între Dennis şi Elizabeth. Tacita lui preocupare în legătură cu fetiţa îi umbrea firea în mod normal veselă. Intimitatea lor era prea evidentă cînd se aflau în prezenţa rudelor şi prietenilor. Şi, indiferent cît de mult îi supraveghea Kathleen, observă că îşi găseau timp să stea singuri cînd ea nu putea fi cu ei şi cînd băieţii nu erau acasă.

Adevărul nu mai putea fi evitat. Sub acoperişul lui Kathleen se afla o frumoasă şi neobişnuit de deşteaptă distrugătoare de cămine. Şi acea sirenă nu

avea decît opt ani.

Kathleen se întrebă cum de fusese posibil ca perversitatea naturii să creeze un asemenea copil. Ştia că Bob şi Flora Dameron nu avuseseră o căsnicie sănătoasă şi că Bob îşi răsfăţase fiica exagerat de mult înainte să moară. Flora fusese o mamă severă şi lipsită de dragoste. Dar cum reuşise acel joc de împrejurări să producă o creatură atît de primejdioasă ca Elizabeth?

Kathleen părea să-şi amintească o veche poveste de familie care spunea că, în ultimul secol, Dameronii produseseră mai multe femei cu morală dubioasă. Se spunea că ar fi existat două sau trei curtezane seducătoare care îi jecmăniseră pe unii din gentilomii Dublin-ului de mari sume de bani şi le zdrobiseră inimile. Povestea nu era confirmată, căci nici unuia din verii Dameron nu-i plăcea să discute despre acel subiect.

Să fi fost micuţa Elizabeth purtătoarea acelei pete ereditare? Oare de aceea se întorsese Flora Dameron împotriva fiicei sale imediat după naştere?

Kathleen Linehan nu ştia răspunsul.

Dar nu avea de gînd să-şi vadă familia distrusă ca pe cea a lui Bob Dameron. În seara aceea avea un plan.

Peste cîteva zile, Dennis avea să plece la război. Imediat după aceea, Kathleen se va descotorosi de Elizabeth. Vorbise deja cu familiile Linehan şi Dameron. Ea lucra într-o fabrică ce confecţiona uniforme militare. Din moment ce băieţii erau la şcoală, avea

să-i fie prea greu să aibă grijă şi de fetiţă – cel puţin aşa le spusese rudelor.

Cu toţii fuseseră de acord că soluţia cea mai bună era să o trimită la o şcoală de fete. Odată ce Dennis avea să plece, micuţa Tess avea să fie trimisă la Bakersfield, pentru a urma cursurile *Şcolii de fete Inima Sacră* şi a-şi petrece vacanţele cu unchiul Ned şi soţia acestuia, Diane.

Bineînţeles că Dennis n-ar fi fost de acord cu un asemenea plan dacă ar fi ştiut de el. Dar Kathleen purtase o discuţie îndelungată şi serioasă cu Diane şi sora ei, Moira, iar acestea înţeleseseră că era mai bine ca fetiţa să fie ţinută cît mai departe de Dennis pînă creştea. Doar punînd o distanţă considerabilă şi o mulţime de rude între ea şi Dennis, ceilalţi aveau să trăiască liniştiţi, mai ales Kathleen.

Era singura soluţie.

Uitîndu-se la fată – atît de inocentă, în aparenţă, şi, totuşi, atît de primejdioasă – Kathleen se gîndi la Hitler şi la München, la ruşinea şambelanului şi aliaţilor şi la înţelegerile care duseseră la dezastrul cu care lumea se confrunta acum. Dacă s-ar fi făcut ceva mai demult pentru a se reteza răul de la rădăcină, nu s-ar fi ajuns niciodată la o asemenea situaţie extremă, iar violenţa care zguduia acum întreaga lume ar fi putut fi evitată.

Kathleen nu intenţiona să facă aceeaşi greşeală.

Înarmată cu gîndurile ei, o studia pe frumoasa copilă de pe genunchii lui Dennis. Într-un fel, micuţa îi simţi privirea insistentă şi îşi întoarse ochii verzi spre

ea. Cît de limpezi erau şi, totuşi, cît de complicaţi! Pentru oricine altcineva din încăpere nu era decît o privire iubitoare, aruncată de o fetiţă mamei ei adoptive. Cineva ar fi trebuit să străpungă privirea lui Kathleen pentru a simţi ce conţinea: o provocare rece, ura, triumful – o privire de la femeie la femeie, invizibilă pentru o a treia persoană.

Într-un fel, Kathleen îşi dădu seama că era prea tîrziu deja. Prea tîrziu pentru a şterge vinovăţia din inima lui Dennis şi pentru a vindeca răul făcut familiei şi iubirii lor. Răul trebuia alungat, totuşi, şi cioburile adunate unul cîte unul.

Da, prea tîrziu. Dar mai bine mai tîrziu decît niciodată, îşi spuse Kathleen Linehan, mutîndu-şi privirea de la fetiţă la soţul ei.

Patru

7 iunie 1942

„Se aude că o mare luptă aeriană şi maritimă se dă între forţele americane şi cele japoneze în apropiere de Insula Midway, un mic atol în largul Pacificului, care are o importanţă strategică fiind o ţintă posibilă a viitoarelor atacuri japoneze împotriva posesiunilor americane în Pacific. Potrivit surselor, numărul soldaţilor americani este depăşit de cel al oamenilor din flota japoneză, care poate avea cinci portavioane, între trei şi cinci nave de război şi nenumărate crucişătoare şi distrugătoare, dar sînt ferm hotărîţi să păstreze insula cu orice preţ..."

Hal stătea pe pat în camera lui, asculta radioul şi

se uita la hărţile de pe pereţi. Afară, pe fereastră, Upper East Side oferea o privelişte cenuşie sub cerul înnorat. Zgomotul traficului de pe Park Avenue era un murmur distant. Era o zi răcoroasă şi deprimantă, într-un fel, ploaia simţindu-se în apropiere.

„Potrivit unor surse bine informate, portavionul Yorktown *se află în zonă şi s-ar putea implica în lupta împotriva flotei japoneze..."*

Ştirile continuau să se difuzeze la radioul cel mare pe care tatăl său i-l dăruise de Crăciun ca să poată asculta totul în intimitatea odăii sale. Hărţile pe care le adusese Hal ilustrau toate marile teatre de război, de la Pacific pînă la frontul rusesc. Desenase săgeţi pe ele indicînd avansările şi retragerile forţelor aliate şi trecuse cu creionul cifre care estimau componenţa trupelor şi pierderile suferite atît de americani, cît şi de inamici.

Hal era un expert precoce în tot ceea ce privea războiul, de la echipament şi strategie pînă la cercetările armelor. Îşi concentrase creierul de şaisprezece ani asupra complexităţii luptelor aşa cum mulţi din colegii şi prietenii lui făceau cu automobilele, fotbalul în colegiu sau iancheii din New York.

Deşi îşi dădea seama că hărţile lui arătau o luptă şovăitoare împotriva unui inamic puternic şi hotărît şi o lume care se balansa între totalitarism şi libertate, tinereţea lui îl apăra de teama pe care ar fi putut s-o simtă în faţa acelei balansări neliniştitoare. El unul nu vedea decît victorie, ceva inevitabil asigurat de onoare şi de faptul extrem de important că Stewart

lupta chiar în clipa aceea pentru ţara sa.

De aceea Hal asculta ştirile cu foarte multă atenţie. Stewart, care era pilot în marină, participase deja la luptă anul acela în Insulele Marshall şi apoi pe Marea Coralilor. Scăpase ca prin minune nevătămat cînd portavionul său, *Lexington,* se pierduse în mai. Şi acum, deşi superiorii lui îi interziseseră să menţioneze în scrisori locul unde se afla, Hal era sigur că era pe un alt portavion – poate pe *Yorktown* – şi fără îndoială că lupta pentru Midway.

„Crede-mă pe cuvînt, frăţioare", îi scrisese Stewart cu nici două săptămîni în urmă. *„Dăm lupte grele în partea asta a lumii. Fii mulţumit că eşti acasă, departe de primejdii."*

Hal îşi aduse aminte din nou de cuvintele acelea, superficiale în asigurarea lor. Nu voia să fie teafăr şi nevătămat acolo, acasă, şi să se ducă la şcoală, în timp ce fratele său îşi risca viaţa ca pilot luptînd împotriva soldaţilor japonezi. Voia să fie acolo unde era Stewart.

Se întoarse să se uite la fotografia lui Stewart pe care o ţinea pe măsuţa de toaletă. Chipul lui frumos îl privea de sub chipiul de locotenent cu o aroganţă scoasă în evidenţă de un zîmbet strălucitor. Era un chip plin de încredere în cauza pe care o servea şi în abilitatea sa de a o servi cu eroism.

Jos, pe pereţii din bibliotecă şi din salon, se aflau şi alte fotografii. Îl înfăţişau pe Stew la absolvirea şcolii de marină, Stew în ziua cînd a primit diploma de pilot, Stew acasă în permisie după ce primise gradul de

locotenent. Zîmbetul lui era identic în toate fotografiile, atît de mult, încît s-ar fi crezut că a fost transferat optic de la o imagine la alta. Avea acea trăsătură în comun cu tatăl său. Purta acel zîmbet ca pe o armură care îi dovedea abilitatea de a domina lumea.

Cît despre tatăl său, însă, în fotografiile făcute alături de Stew, arăta mai mult decît o simplă uşurare de fiecare dată cînd fiul său venea în permisie şi o groază tacită cînd Stewie pleca. Pe de o parte, tatăl lui împărtăşise bucuria lui Stewie cînd japonezii atacaseră Pearl Harbor şi băiatul fusese chemat imediat sub arme. Pe de altă parte, însă, nu era atît de încîntat şi trebuia să-şi ascundă neliniştea în faţa familiei cînd auzea ştirile în fiecare zi, îngrijorat pentru viaţa fiului său.

Ultima permisie a lui Stewart, după lupta din mai în Marea Coralilor, fusese o perioadă de linişte pentru toată familia. Spre deosebire de mulţi alţi soldaţi care nu le puteau povesti celor dragi despre război, Stewart fusese foarte volubil în relatările sale despre propriile isprăvi şi cele ale colegilor. Războiul nu părea să-l fi tulburat deloc. Ba dimpotrivă, îi oferea un mod de eliberare a energiei.

Îşi găsi timp şi pentru Hal şi îi mărturisi îngrijorarea lui în legătură cu victoriile japonezilor în Pacific fratelui său mai mic despre care ştia că este un expert în problemele de război. Sesizînd frustrarea lui Hal datorată faptului că era prea tînăr pentru a participa la vreo luptă – căci nimeni nu credea că acel război ar mai fi putut dura mai mult de încă un an sau doi –

Stewart îi vorbi ca de la bărbat la bărbat despre forţa inamicului, ba chiar îi împărtăşise durerea pentru colegii săi care nu se mai întorseseră.

Acea mărturisire frăţească validă nemărginita admiraţie a lui Hal faţă de Stewart şi îl făcu să se simtă mai puţin izolat de suferinţa ţării sale. Un fel de vrajă se lăsase asupra casei din Park Avenue în timpul acelei permisii, iar extraordinara încredere a lui Stewart risipise temerile părinţilor săi şi alimentase optimismul tuturor în legătură cu un eventual sfîrşit al războiului.

În ziua aceea, ascultînd ştirile despre Insula Midway, îşi dădu seama că, peste cinci, şase săptămîni, Stewart avea să vină din nou acasă, avînd mai multe lucruri de povestit şi mai multe zîmbete cu care să-şi încălzească familia.

– Hei, prinţe Hal. Ce mai e nou?

Hal îşi ridică privirea surprins. Nu auzise bătaia uşoară în uşă. Un chip plăcut, încadrat de un păr castaniu, se uita la el, schiţînd o mustrare uşoară din buze faţă de atitudinea lui visătoare.

– Nu prea multe, spuse el. Mă uitam pe fereastră.

– Ei, nu prea are ce să fie nou pe afară.

Kirsten Shaw, înaltă şi subţire, intră în cameră fără prea multă ceremonie, se trînti pe pat lîngă Hal, îşi

încrucişă picioarele şi îl ciufuli afectuoasă.

Purta o pereche de pantaloni largi, o bluză imprimată şi un pulover subţire. Hal se simţea puţin blocat cînd se afla în preajma lui Kirsten, căci poseda o siguranţă în vorbire gen Ivy League combinată cu un fel de graţie a trupului care îl făceau să se simtă stînjenit.

Kirsten avea în jur de douăzeci de ani, fiind cu şase ani mai mare decît Hal. Fusese dintotdeauna o membră neoficială a familiei Lancaster. În copilărie îşi petrecuse vacanţele împreună cu Lancasterii la Newport şi Bar Harbor şi, după ultima boală a mamei sale, îi însoţise şi în oraş.

Tatăl ei fusese coleg la *Yale* şi camarad în primul război mondial al lui Reid Lancaster, iar cînd el murise în război, acesta o luase în grijă pe Kirsten. Mama ei, Dorothy, care nu fusese niciodată o persoană puternică şi nici înţeleaptă, era o verişoară depărtată a lui Lancaster şi fusese încîntată să vadă că fiica ei avea parte de cineva care îşi juca rolul de tată.

Cînd Dorothy muri, Reid avu o discuţie amicală cu fata, care pe atunci avea optsprezece ani şi aceasta i-a spus că prefera statutul de membră a clanului Lancaster decît să se ducă la rudele ei Shaw din Detroit. Acest lucru avea sens din punct de vedere social, căci căsătoria lui Dottie cu un membru al familiei Shaw nu fusese niciodată aprobată de Lancasteri.

Astfel, Kirsten intră în familie, integrîndu-se foarte repede, deşi păstra o individualitate încăpăţînată care o deosebea de noii săi fraţi ca şi de părinţii acestora.

Era de nedespărţit de Stewart, dar mai mult ca rivală decît ca soră. Priceperea ei se potrivea cu a lui la călărie, tenis şi înot, pentru a nu mai vorbi de golf, la care îl putea învinge oricînd. Era o sportivă înnăscută, cu braţe şi picioare lungi.

Cînd Hal crescu, li se alătură în jocuri la Shinnecock Hills sau Winged Foot şi în partide de tenis dublu-mixte, cînd izbuteau să găsească un al patrulea. I se părea întotdeauna că Stewart o tolera pe Kirsten fără să simtă prea multă afecţiune pentru ea, în timp ce aceasta, atît de apropiată de el ca vîrstă, era puţin geloasă pe poziţia lui în cadrul familiei şi preocupată îndeosebi să se dovedească egală cu el.

În acel timp, era ca o soră mai mare pentru Hal, nu deosebit de înţelegătoare, nu foarte deschisă, şi Hal simţea că era mai apropiată de Stewart decît de el, atît ca vîrstă cît şi ca temperament.

Cu toate acestea, Kirsten a fost cea care, cu simţul ei poetic, i-a spus prima dată „prinţul Hal" în semn de omagiu pentru faimoasele poveşti pe care i le spunea lui Sybil seara la culcare şi care tot timpul îl tachina afectuos cu referiri la *Henric al V-lea* al lui Shakespeare.

– Bună dimineaţa, scumpe Hal, îi striga ea cînd el trecea printr-o încăpere sau cobora la cină. Cum te înţelegi cu diavolul în privinţa sufletului tău?

Sau, cînd călăreau împreună, îi spunea, doar pentru a-l şicana:

– Te implor, bunule prinţ Hal, ajută-mă să încalec,

bunule fiu de rege.

Porecla „prinţul Hal" rămase, nu numai pentru că generozitatea lui Hal se potrivea cu cea a regelui preferat de Shakespeare, ci şi pentru că Hal avea ceva eroic şi un anumit spirit de sacrificiu de sine care îi impresiona pe toţi cei din jurul său.

Kirsten fu ignorată de Reid Lancaster chiar din clipa în care o acceptă în clanul său, asumîndu-şi răspunderea pentru ea. Dar foarte repede îi deveni indispensabilă lui Eleanor, căci simţul ei social nu dădea niciodată greş şi ştia întotdeauna căror invitaţii trebuia să li se răspundă, la ce petreceri să se ia parte şi ce cadou să se aleagă, pentru cine şi cu ce ocazie.

Kirsten era majordomul, secretara tuturor şi, de asemenea, sufletul petrecerilor. Inteligenţa şi spiritualitatea ei făceau ca prezenţa ei să fie crucială la toate adunările Lancaster, unde veselia era greu de obţinut. Rudele erau întotdeauna încîntate să o vadă, alertă şi gata de distracţie, ori de cîte ori familia lui Reid lua parte la vreun eveniment important.

Frumoasa Kirsten Shaw era creatura cea mai ambiguă, o rudă fără adăpost plăcută de toată lumea, iubita nimănui în mod deosebit şi zîmbind în permanenţă de parcă nimic n-ar fi putut s-o atingă vreodată. Tocmai absolvise cursurile facultăţii *Vassar* şi avea să aibă, probabil, un viitor excelent orice domeniu ar fi ales, ca de altfel şi cel mai bun soţ pe care i-l putea găsi Reid Lancaster.

Dar, deocamdată, era acasă cea mai veselă fiinţă,

fiind îngrijorată din cauza războiului şi aşteptîndu-l pe Stewart să se întoarcă din Pacific.

Se plimba cum voia prin casă, aşa că Hal nu fu surprins cînd o văzu apărînd în prag. Servitoarele nu veneau niciodată în aripa aceea la o oră mai tîrzie din cursul dimineţii, căci părinţii săi spuseseră că acel domeniu era al lui, acum cînd Stewart nu mai ocupa dormitorul de lîngă al său. Considerau că băieţii aveau dreptul la intimitate, mai ales în timpul perioadelor de creştere.

Dar Kirsten respecta doar dreptul ei de a colinda pe unde voia. În plus, îşi rezerva pentru sine privilegiul de soră de a-şi aborda fratele mai mic şi închis în sine oricînd avea ea chef.

Aşa că, iat-o acolo.

– Tot îl mai urmăreşti pe Stew al nostru, nu? întrebă ea uitîndu-se la hărţile de pe pereţi pline de ace şi săgeţi. Cum mai stăm?

Hal se înflăcără la acel subiect.

– Am luat Etiopia înapoi şi germanii nu-i pot învinge pe englezi în luptele aeriene, spuse el. După Marea Coralilor, japonezii ştiau că-i putem înfrînge. Cred că Midway e cheia, adăugă el arătînd spre punctuleţul din Pacific marcat pe hartă de săgeţi accentuate. Aici se va hotărî soarta războiului.

– Foarte bine pentru noi, spuse Kirsten, alcărei

interes pentru problemele legate de război nu era prea puternic. Ce mai face Stew?

– Bine.

Amîndoi ştiau că Stewart îi scria lui Hal scrisori mai pline de sensibilitate şi mai confidenţiale decît cele adresate întregii familii. Uneori, Kirsten îşi exprimase interesul faţă de părţile personale ale acestora, pe chipul ei citindu-se o expresie ciudată. Părea să fie geloasă pentru ceea ce făcea Stewie.

Acum, însă, acceptă răspunsul laconic al lui Hal, sprijinindu-se în coate şi încrucişîndu-şi picioarele.

– Eşti aşteptat la cină în seara asta la şapte, spuse ea căscînd. Mama a zis să nu întîrzii.

Pentru a suta oară, Hal sesiză modul curios în care ea folosea cuvîntul „mama". Însemna, foarte clar, „mama ta". Ceva în glasul ei lăsa să se înţeleagă că nu era o membră reală a familiei şi, deşi părea să-i placă independenţa provocată de acea diferenţiere, Hal se întreba adesea cît de singură era, oare, în adîncul sufletului.

Nu spuse nimic. Ea îşi scosese sandalele şi îşi mişca degetele de la picioare în aerul de iunie cînd briza umfla perdelele. Avea un mod de a se simţi bine în orice încăpere, trecîndu-şi picioarele lungi peste mobila care părea să o primească încîntată şi privind obiectele din jur cu ochii ei căprui care erau suverani, de parcă ar fi posedat tot ce vedea.

– Ţi-e dor de Stewart, nu? îl întrebă ea, privindu-l din acea poziţie înclinată.

Hal ridică din umeri. Întrebarea îl zăpăcea.

– N-are importanţă, prostuţule, zise ea. Vreau să spun doar că-i eşti un frate bun. A scris săptămîna asta?

Hal încuviinţă, traversînd camera cu picioarele sale lungi pentru a lua scrisoarea de pe raftul de cărţi. Ezită o clipă, parcurgîndu-i conţinutul în minte şi apoi i-o dădu lui Kirsten.

– Pot s-o citesc? Adevărat? întrebă ea curioasă.

– Dă-i drumul.

Era pentru prima oară cînd îi dădea să citească o scrisoare de la Stew. Deşi îşi încălca propriul principiu, ceva din felul cum vorbise despre mama sa mai înainte îl făcuse să-i fie milă de ea şi nu voia să se simtă exclusă.

O privi muşcîndu-şi buzele cînd se concentră asupra scrisorii. Părul îi era revărsat peste pernă. Pata albă a sutienului se mişcă uşor sub bluză cînd dădu pagina, citind repede toate acele confidenţe masculine. Hal îi văzu cruciuliţa de la gît – tatăl ei fusese catolic şi ea supravieţuise nenorocirilor din familie cu ajutorul credinţei – deşi vîrful nu se vedea, fiind ascuns în umbra decolteului.

Unul din genunchii ei frumoşi se mişca înainte şi înapoi în timp ce citea. Din locul unde stătea, Hal îi şimţea parfumul subtil care se potrivea foarte bine cu personalitatea ei atletică.

Deodată, Hal se simţi stînjenit. Se surprinsese din nou observîndu-i feminitatea. Nu îşi amintea cînd se întîmplase prima oară – poate toamna care trecuse, sau în timpul verii, ori poate chiar mai înainte – dar

ştia că momentele pe care le petrecea singur cu ea îi provocau o nouă stînjeneală. Iar tachinările ei îl făceau să roşească, ceea ce nu se mai întîmplase niciodată.

Acum, că Stewart era plecat în război, Kirsten şi Hal deveniseră, într-un fel, mai apropiaţi. Dintr-odată nu mai părea atît de mare şi nu mai părea nici atît de familiară ca înainte. Avea ceva exotic şi ademenitor. Cînd trecea printr-o cameră, el se simţea încordîndu-se la apropierea ei. O urmărea cu privirea fără să vrea, studiindu-i spatele îngust pînă la şoldurile bine formate, picioarele lungi, atent la ritmul ascuns al mişcărilor ei.

Acest lucru îl făcea să se ruşineze şi îl supăra, căci Kirsten nu fusese niciodată altceva decît o tovarăşă de joacă, o nesuferită soră mai mare. I se părea cît se poate de nefiresc să devină conştient de ea ca femeie.

O privi acum cînd termină de citit scrisoarea, evident dezamăgită de conţinut, şi o aruncă pe masă.

– Bărbaţii, spuse ea cu un uşor dispreţ. Chiar îţi place războiul, nu-i aşa?

Hal ridică din umeri.

– Vrem să cîştigăm, spuse el.

– Eh, dacă nu te deranjează să distrugi trei sferturi din Europa în acest proces, bănuiesc că e-n regulă, zise ea.

Hal nu se putea gîndi la nici un răspuns.

Acum observă că îl privea cu mai multă atenţie şi o lumină subtilă îi învălui trăsăturile frumoase.

– Ştii ceva? îl întrebă ea.

Hal simţi un val de stînjeneală. Bănui că avea să spună ceva ce el n-ar fi vrut să audă.

– Ce? întrebă el.

– Te maturizezi, spuse ea studiindu-l cu un zîmbet slab. Eşti un băiat mare acum.

El îşi feri privirea şi nu spuse nimic.

– O să fii un tip frumos, spuse ea apoi lăsîndu-se iar pe spate, în aşa fel încît bluza i se mulă pe sîni.

Şocat, Hal avu impresia că zăreşte umbra unui sfîrc sub materialul subţire al sutienului.

– Ca şi celebrul tău frate, continuă ea, uitîndu-se la fotografia lui Stewart de pe măsuţă. Ba chiar mai mult.

– Ei, haide, îi reproşă el întorcîndu-şi privirea asupra hărţilor de pe pereţi.

Subiectul adus în discuţie de ea îl făcea să nu se simtă în largul lui, aşa că încercă să-i diminueze semnificaţia. Lupta şi moartea i se păreau mult mai importante decît faptul de a fi frumos.

– Aşa eşti, insistă ea amuzată de stînjeneala lui.

– Cui îi pasă? zise el depărîndu-se nesigur de ea şi îndreptîndu- se spre fereastră.

– O să-ţi pese la un moment dat, cînd o să ieşi cu prietenii în oraş în căutarea unor fete uşoare – dacă n-ai făcut-o deja.

– N-am făcut-o, spuse el.

– Şi să nu te miri dacă o să-ncepi să ai ochi pentru unele din cele mai sexy debutante ale noastre foarte curînd, adăugă ea, iar el roşi.

Ştia că are dreptate. Într-o bună zi, îl vor interesa fetele. Dar ideea părea absurdă. De cînd se ştia, noţiunea de poveste de dragoste, de iubire, îl umpluse de repulsie şi dispreţ, de parcă ar fi fost ceva prea femeiesc şi nedemn de un bărbat adevărat.

Dar, în ultima vreme, cum părea să fi ghicit Kirsten, începuse să privească femeile cu alţi ochi. Se trezea visînd în plină zi la forma picioarelor lor, la inflexiunile moi ale glasurilor, la scobitura gîturilor care ducea la pielea albă a sînilor. I se întîmpla adesea să vadă o fată necunoscută pe stradă şi să viseze în legătură cu ea ore sau zile întregi după aceea.

Ar fi vrut să poată vorbi cu Stewart despre acele sentimente. Stewart avusese duzini de iubite şi era logodit cu Marcia Stallworth, cea mai atrăgătoare şi mai talentată debutantă din anul acela – o partidă perfectă, după cum spusese tatăl lui, pentru ambele familii. Stewart ştia totul despre femei.

Dar Stewart nu era acolo, aşa că Hal trăia singur acele sentimente noi şi stranii. Dintr-un anume motiv, nu voia să discute aceste lucruri cu colegii săi de şcoală. Sentimentele acelea erau prea intime şi prea tulburătoare pentru a le mărturisi celor de vîrsta lui.

Nopţile lui Hal erau un adevărat chin. Abia adormea cînd stătea întins pe burtă, torturat de imagini ale unor zîmbete, coapse arămii şi netede care dispăreau sub o fustă, bogăţia unui păr de femeie care încadra obraji albi şi ochi ageri. Trebuia să-şi schimbe poziţia mereu, căci atingerea aşternutului făcea ca sexul să i

se întărească şi să palpite, alungîndu-i, astfel, somnul. Efortul dura ore întregi.

La acest lucru se gîndea acum cînd se uita la Kirsten. Aceasta stătea tot sprijinită în coate, mişcîndu-şi în tăcere degetele de la picioare. Îl privea cu o insistenţă care îl uluia. Roşi din nou cînd ea îşi plimbă privirea peste trupul lui revenind iar la faţă.

– Te-ai gîndit la asta, nu? întrebă ea cu şiretenie.

– La ce anume? Despre ce vorbeşti?

– Hai, lasă prostiile, zise ea. Eu cunosc bărbaţii, amice. Îmi dau seama cînd li se aprind călcîiele.

Începu să rîdă, un murmur răguşit care îi ieşea din gîtlej în timp ce urmărea cum îşi făceau efectul vorbele ei.

– Nu te ruşina, spuse ea din nou mişcîndu-şi genunchiul încet dintr-o parte în alta. Se vede că eşti un bărbat adevărat. Ca şi fratele tău. Relaxează-te, Hal. Lasă-te în voia lucrurilor. Te aşteaptă o mulţime de clipe minunate.

El îşi feri privirea. Spre groaza lui, îşi dădu seama că nota mîngîietoare din glasul ei îl făcea să se întărească. Îl speria, căci părea capabilă să-i ghicească gîndurile – sau, mai degrabă, să ghicească ceva în gîndurile lui ce poate că nu mai fusese niciodată acolo, dar care se trezea la viaţă cînd îi auzea vocea, chinuindu-se să iasă la suprafaţă.

– Ce s-a întîmplat?

Vocea ei se auzi chiar în spate.

– Nimic, spuse el scuturînd din cap. Eşti nebună,

atîta tot.

Cuvintele lui reprezentau o slabă negare a povestirii pe care trupul său o spunea atît de clar.

O auzi oftînd. Urmă un murmur al cuverturii cînd ea se mişcă. El rămase cu privirea aţintită asupra priveliştii de afară.

Apoi, avu impresia că aude paşi. Poate pleca. Poate avea să-l lase în pace.

De fapt, ascultă uşa închizîndu-se foarte încet.

Ceva îi spunea, însă, că ea era, totuşi, acolo.

– Nu te întoarce, spuse ea. Era să uit. Am o surpriză pentru tine.

Hal se simţi prins în capcana ei. Era încă tare sub pantaloni. Nu se putea întoarce. Şi acum ea închisese şi uşa. Erau complet singuri, căci nimeni altcineva nu se mai afla la acel nivel toată ziua. De ce îi făcea aşa ceva, oare? De ce nu-l lăsa în pace?

Auzi un foşnet uşor de haine, ceea ce îl făcu să se înfioare. Oare îşi băga bluza în pantaloni? Ar fi fost o idee bună, pentru să se vedea prea mult.

În cele din urmă, o auzi vorbind.

– Gata, Hal, poţi să te întorci.

El se întoarse să se uite.

Ceea ce văzu îi tăie răsuflarea. Mai avea încă bluza, dar pantalonii erau strînşi şi puşi pe pat lîngă ea, iar sandalele pe podea. Nişte picioare lungi şi arămii ieşeau dintr-o pereche de chiloţi roz de mătase, pulpele netede pierzîndu-se în gambele subţiri.

– Doamne, Kirs! spuse el fără să vrea. Ce naiba

faci? Ai înnebunit.

– Nu, nu, zise ea clătinînd din cap şi trecîndu-şi un deget peste buze în timp ce îi studia trupul. După cîte văd eu, nu. Cred că am nimerit la fix, prostuţule.

El se întorsese spre ea şi îi simţea privirea aţintită asupra unui punct dintre picioare, atît de fix, încît îl paralizează. Pulpele ei se mişcară uşor şi el îi simţi sexul în dosul chilotului, o prezenţă întunecată şi misterioasă.

– Poate să vină cineva, spuse el cu un glas stins.

Însă ea scutură din căpşorul frumos.

– Nu, Hal, zise ea zîmbind. Servitoarele sînt jos, iar mama e plecată. Nu sîntem decît noi doi.

În timp ce el privea amuţit, ea se arcui şi îşi lăsă bluza să cadă. Un sutien micuţ îi îmbrăca sînii. Cît de subţire şi frumoasă era, goliciunea fiindu-i acoperită doar de cele două petice de material pe sîni şi sex. Nu îşi închipuise niciodată cît de senzuală putea fi acea făptură mlădioasă şi acum era copleşit.

– Kirsten... Eşti nebună, murmură el.

Calmă, ea se întinse din nou pe pat şi ridică ambele pulpe ca el să poată privi între picioarele ei. Unduitura unei fese se zări din dosul mătăsii chilotului. Părul îi cădea pe umeri, iar degetele de la picioare se mişcară uşor ca pentru a-l invita.

– Cred că o anumită persoană începe să fie cam excitată şi tulburată, spuse ea încet privindu-l în ochi, iar goliciunea ei părea să-l atingă din partea cealaltă a

încăperii.

– Kirs, de ce faci asta? întrebă el stins.

– Pentru că e timpul, spuse ea. Nu fi ruşinos, prinţe Hal. Cînd a venit timpul pentru Stewie, am făcut-o şi cu el. Numai că isteţul m-a păcălit. O mai făcuse şi cu una din Rosemary Hall înainte.

Pomenirea numelui lui Stewart îl umplu pe Hal de sentimente ciudate.

Kirsten îl privi mai pătrunzător, dacă aşa ceva era posibil.

– Dar tu n-ai făcut-o, nu-i aşa? întrebă ea. Eşti proaspăt şi pur, nu? Singurele fete pe care le-ai avut au fost doar în mintea ta neastîmpărată, nu-i aşa, Hal? Ah, te cunosc foarte bine. Eşti prea cinstit ca să păcăleşti pe cineva la vîrsta ta.

Hal văzu din nou coapsele lungi mişcîndu-se, chilotul strîngînd sexul fetei ca o invitaţie aproape obscenă. Abia atunci îşi dădu seama cît de nevinovate fuseseră închipuirile lui despre actul sexual – niciodată nu ajunseseră atît de departe. Nu era deloc în elementul lui.

– Trage jaluzelele, spuse ea încet, şi, fără să ştie de ce, Hal o ascultă.

Cînd se întoarse spre camera întunecată, văzu că ea îşi desfăcea sutienul. Sub ochii lui, micul petic căzu, scoţînd la iveală nişte sîni tari, perfecţi, cu sfîrcuri tari şi trandafirii. Ea se aplecă înainte şi îi zise:

– Scoate-ţi pantalonii.

Hal era îngrozit, atît din cauza lui şi a sîngelui care

îi clocotea, cît şi din cauza dominării lacome a lui Kirsten. Părea să-i fi ghicit gîndurile şi îl încolţise aşa cum făcea la şah, la tenis şi la alte jocuri.

Totuşi, ar fi refuzat-o, ar fi riscat să o supere şi să o înfurie, dacă aluzia ei la Stewart nu i-ar fi îmboldit mîndria, într-un fel neştiut. Îşi desfăcu cureaua cu degete tremurînde. Pantalonii căzură pe podea. Îşi simţea sexul întinzînd chilotul strîns din bumbac. Ştia că este deja ud, aşa cum se trezise de multe ori în pat cînd era chinuit de imagini ale fetelor care nu îl lăsau să doarmă.

Ochii ei îi priveau ţintă sexul. Se duse spre el, tîrîndu-se în pat. În glasul ei se simţea acum o notă de tandreţe.

– E în regulă, scumpule, spuse ea lăsîndu-se în genunchi în faţa lui. O să te simţi minunat.

Degetele ei îi atinseră uşor buzele înainte să se strecoare pe sub banda elastică şi să-i tragă chilotul în jos.

– Mmmm, murmură ea. Eşti un băiat mare. Bănuiam eu că eşti aşa, Hal.

Mîini moi se aflau pe şoldurile lui, mîngîindu-l, dar trăgîndu-l spre ea. Îl ajută să-şi scoată cămaşa şi chilotul, lăsîndu-le ghemuite la picioarele lui. Apoi, degetele ei de femeie îi urcară pe picioare, avansînd încet, pînă cînd, în cele din urmă, îi găsiră sexul pe care el însuşi îl atinsese de foarte puţine ori.

Îl luă în mîini scoţînd un oftat slab. Spre surprinderea lui, văzu că era nevoie de ambele mîini ale ei pentru a-l putea cuprinde.

– Prinţul meu Hal, scumpul meu băiat, îl tachină ea chiar şi atunci.

Dar, cînd îi sărută penisul, o făcu cu un anumit respect şi apoi îşi frecă obrazul de şoldul lui cu o afecţiune aproape maternă.

Părea să ştie că era prea tînăr pentru a o lăsa să-l cuprindă cu gura. Nu voia să strice totul şocîndu-l. Aşa că începu să-l mîngîie cu tandreţe, frecîndu-i vîrful cu degetul pînă cînd îl simţi că tremură.

Atunci se ridică, făcu un pas înapoi şi el o văzu îndepărtîndu-şi chilotul. Triunghiul acela întunecat şi cald îi făcu cu ochiul şi ea veni spre el pentru a-l trage în pat.

– Vino, frumosule, zise ea, mişcîndu-se sub el în aşa fel, încît pulpele ei le mîngîiau pe ale lui. Uite ceva ce o să-ţi placă.

Îl sărută profund, limba ei invitînd-o pe a lui să-i guste şi să-i exploreze interiorul parfumat al gurii. Apoi îi oferi un sîn tare şi tînăr, iar el supse şovăitor mai întîi şi o auzi gemînd.

Pulpele îi erau desfăcute acum, atingîndu-i şoldurile şi, cînd îi gustă sfîrcul tare, simţind cum se încordează sub buzele şi limba lui, îşi dădu seama că vîrful lui îşi făcuse drum singur între picioarele ei. Un ritm fierbinte şi sălbatic păru să-l cuprindă deodată, curgîndu-i în valuri irezistibile prin stomac şi mijloc şi, o clipă, avu impresia că trupul nu-i mai aparţine.

Dar atunci simţi ceva ciudat înăuntrul său, un soi de cunoaştere în penisul tare care se îndrepta spre

miezul ei, mîngîind-o cu vîrful pînă cînd suspinele ei se înteţiră.

– Ah, scumpule, haide, şopti ea excitată în urma senzaţiei pe care i-o provoca sugerea sfîrcului şi tăria aceea care se juca cu sexul ei. Repede.

El se lăsă atunci în voia ritmului interior şi o pătrunse încetul cu încetul, pînă ajunse înăuntru complet. Spre surprinderea lui o simţi cutremurîndu-se şi o auzi scoţînd un strigăt înăbuşit. Se reţinu o clipă, dar deja mîinile ei nerăbdătoare de pe şoldurile lui şi geamătul de pe buze îi spuseră că plăcerea o făcuse să strige.

– Ah, Dumnezeule, Hal. Ah, eşti extraordinar.

Vocea ei era un scîncet, cu totul altfel faţă de orice alt sunet pe care îl auzise vreodată din partea lui Kirsten.

Îi privi faţa însufleţită de pasiune care se întorcea cînd într-o parte cînd în alta, cuibărită în părul răsfirat pe pernă, iar sfîrcurile îi dansau datorită mişcării sînilor provocată de zvîcnirile lui.

Deodată, o uluitoare senzaţie de putere se combină cu încîntarea pe care o simţea în partea inferioară a trupului. O străveche înţelepciune venită din senin îi spunea ce să facă. Imprimă o mişcare înceată şi simţi că smulge din partea ei un geamăt profund de plăcere. El aluneca înăuntru şi afară, în sus şi în jos, cu delicateţe şi atenţie în mîngîierea sexului ei şi o văzu răspunzînd cu strigăte de dorinţă nestăpînită şi de extaz nemărginit.

Începu să-şi dea seama că o poseda cu propriul

său trup. În ciuda tuturor ironiilor şi narcisismului ei, era sclava lui acum, jucăria cărnii lui.

– Ah, oftă ea. Ah! Hal... mai mult... mai mult...

Şi el avu impresia că obiectul dintre picioarele sale ar fi putut să menţină acel ritm toată noaptea, căpătînd putere din propria excitare, şicanînd-o cu mîngîieri languroase, copleşind-o cu zvîcnituri mai puternice şi mai iuţi, triumfător în dominarea sa cînd smulgea strigăte de pasiune la nesfîrşit din partea ei.

Nu ştia de cînd dura acel moment dulce în care păpuşa vie din braţele sale îi dăruia cîntecul răguşit al orgasmelor ei, dar, în cele din urmă, ademenit de murmurul ciudat al cărnii ei care îl mîngîia, valul final începu să se apropie, iar trupul lui Hal urmă o lege a sa proprie, penetrînd-o din ce în ce mai iute.

Auzi exclamaţii de uimire şi capitulare în ureche şi simţi cum pulpele ei îl strînseră cu putere cînd o penetră într-un ultim spasm. Propria lui uşurare fu asemeni unui fluviu, curgîndu-i prin trup şi prin ea cu valuri mari şi adînci, în timp ce degetele ei îi strîngeau umerii şi strigătele ei îl înconjurau.

Pur şi simplu, plîngea în final cînd el, epuizat, se prăbuşi deasupra ei şi îl îmbrăţişă strîns, sărutîndu-i pleoapele.

– Scumpul meu, şopti ea. Eşti incredibil. Niciodată n-a fost aşa. Cu nimeni. Dumnezeule. Oh, Dumnezeule.

Rămaseră astfel multă vreme, ea mîngîindu-l cu vorbe, în timp ce penisul încordat zăbovea în inte-

riorul ei. Cînd el se retrase, în cele din urmă, auzi un oftat de regret din partea ei, iar ea era lîngă el, studiindu-l cu ochi admirativi, atingîndu-i trupul şi sexul care îi provocase atîta plăcere.

Cînd ea se ridică, el îi văzu cruciuliţa, de care uitase pînă atunci, atîrnînd ca un talisman între sînii ei. Începu să se îmbrace, iar el rămase întins, privind-o. Îi văzu trupul mlădios, strălucind încă în urma posedării lui, dispărînd sub chilot şi sutien, apoi în pantaloni şi bluză. Îşi recăpăta stăpînirea de sine pe măsură ce se acoperea, deşi mai părea încă uşor tulburată de ceea ce se întîmplase.

Se opri puţin în faţa oglinzii, aranjîndu-şi părul. Cînd se întoarse spre el zîmbind, era din nou aceeaşi fată obraznică şi sportivă de dinainte, nu sclava care suspina şi gemea, pe care o ţinuse în braţe cu cîteva clipe în urmă.

În transformarea aceea, Hal descoperi o enigmă în legătură cu femeile pe care nu avea să o uite niciodată. Expresia ironică de pe chipul ei cînd îl privi, împreună cu hainele, mascau supunerea pe care a folosit-o pentru a-i străpunge apărarea şi a-l forţa să o posede. Dar, dincolo de aceasta, se afla o altă mască, chipul distorsionat de dorinţa disperată şi extazul care o făcuseră să se zbată sub el, cu ochii pe jumătate închişi, poate lipsiţi de vedere, orbiţi de plăcere.

Care era reală, oare? Sirena cea zîmbitoare sau femeia înflăcărată? În spatele căruia din acele chipuri se afla cu adevărat inima unei femei? Sau amîndouă

nu erau altceva decît niște măști, uși închise în fața unei realități pe care nici chiar cele mai profunde mîngîieri ale sale nu o puteau atinge?

Aceasta era întrebarea.

Deși mintea lui tînără nu era capabilă încă de a judeca acest lucru, uimirea îl făcu să înceapă în simțuri în timp ce Kirsten, complet îmbrăcată și foarte frumoasă în încăperea aceea întunecată, se aplecă să îl sărute.

Buzele ei le atinseră ușor pe ale lui, apoi alunecară scurt pe obraz, pe piept și în jos spre burtă și sex.

După aceea, recăpătîndu-și stăpînirea de sine ca o armură invizibilă, se îndreptă spre ușă.

– Ne vedem la cină... prostuțule, spuse ea zîmbind și îndreptînd spre el un pistol imaginar, după care ieși repede.

După ce plecă ea, Hal rămase gol în pat, uitîndu-se la oglinda în care se reflecta fereastra și ascultă murmurul orașului. Hărțile erau tot la locul lor, pe pereți, reprezentînd lumea cuprinsă de război. Fotografia lui Stewart se afla pe măsuța de toaletă, alături de cele ale mamei, tatei și a lui Sybil.

Ceva se schimbase, însă. Avea impresia că o dimensiune ascunsă pe care o căutase în toți acei ani i se arătase, în sfîrșit. Întreaga lume – familia, războiul, propriul său eu – avea cu totul alt sens acum, de parcă o altă bucată de puzzle fusese adăugată și, odată cu ea, o nouă semnificație pe care băieții nu o pot pricepe niciodată, dar pe care bărbații pot începe

să o înţeleagă.

Odată cu acea nouă semnificaţie, o nouă persoană îşi făcu loc în interiorul lui Hal.

Îi plăcea. Avea impresia că putea da colţul următor cu mai multă uşurinţă, cu o nouă încredere, acum, că ştia acel secret.

Şi, dacă ceva îl întrista puţin – ceva în enigma celor două feţe ale lui Kirsten şi a vidului impenetrabil din spatele lor – poseda o nouă mîndrie.

„N-a mai fost niciodată aşa. Cu nimeni. Dumnezeule. Oh, Dumnezeule."

Vorbele lui Kirsten îi răsunau în urechi în timp ce pereţii camerei sale, odată foarte familiară, îl înconjurau cu alte înfăţişări acum.

Hal rămase în pat gînditor încă multă vreme înainte să se ridice.

La cină, în seara aceea, se uită peste masă la Kirsten, studiindu-i frumuseţea obrajilor, ochii întunecaţi, sprîncenele şi părul mătăsos care îi era strîns pentru a se potrivi cu rochia superbă pe care o purta. Era bine dispusă, tachinînd-o pe mama în legătură cu o obligaţie socială de care aceasta uitase, glumind pe seama unor mătuşi Lancaster şi chiar aruncînd subtil cîte o săgeată-două spre tata, care stătea în capul mesei. Ba chiar o întrebă pe Sybil ce făcuse la şcoală, ascultînd cu atenţie răspunsul fetiţei.

O singură dată îi aruncă pe furiş o privire lui Hal, care îi spunea ceea ce el ştia deja: era a lui acum, oricînd o voia şi atîta timp cît avea să o vrea.

Conversaţia fu plăcută şi neobişnuit de spirituală din partea tuturor. Hal ascultă tăcut, savurînd felul cum vedea lumea cu noii săi ochi.

Deodată, la şapte şi jumătate, au fost întrerupţi de valet.

– Un telefon, domnule, îi şopti el la ureche lui Reid Lancaster. Domnul senator Thorensen. Spune că este foarte urgent.

Tata se scuză şi ieşi din cameră. Trecură cinci minute. Masa fu învăluită de linişte cînd groaza lui Eleanor Lancaster puse capăt oricăror discuţii.

În cele din urmă, soţul ei se întoarse. Era alb ca varul şi părea să se fi micşorat deodată în interiorul propriei pieli.

Se duse lîngă Eleanor şi îi luă mîinile într-ale sale.

– E vorba de Stewart, spuse el cu o voce scăzută, confidenţială, dar durerea din ea izbi pereţii asemeni unui tunet puternic. A...

Mama ţîşni deodată în picioare, apucîndu-l cu nişte degete reci, ca de mort.

– Ce? strigă ea. Ce?

El o îmbrăţişă.

– Stewart a murit, scumpa mea.

Hal îşi întoarse privirea spre Kirsten. Aceasta se uita la el cu o expresie pe care nu avea să o uite niciodată. Nu era chiar vinovăţie, nici suferinţă, nici

măcar durere, ci un fel de veneraţie.

Atunci, el se ridică şi se duse lîngă mama sa luptîndu-se să-şi reţină lacrimile.

Cinci

Brooklyn, New York
11 iunie 1951

– Următoarea staţie, Neptune Avenue. Urmează Neptune Avenue.

Vocea conductorului se auzi în micul difuzor din interiorul trenului. Pasagerii ascultară absenţi, gîndindu-se la destinaţie.

Vechiul metrou, care purta toate semnele vîrstei înaintate, se îndrepta spre Coney Island. Mulţi dintre călători erau tineri care se duceau să-şi petreacă seara în parcul de distracţii, poate să sărbătorească sosirea verii sau absolvirea liceului.

Acest lucru era valabil în ceea ce privea perechea de tineri din faţă. Băiatul era înalt, frumos, un sportiv,

judecînd după geaca pe care o purta. Fata era, probabil, colega lui de clasă, deşi faptul că era scundă o făcea să pară mai mică. Priveau în direcţii opuse şi, chiar dacă nu se ţineau de mînă şi nici nu arătau vreun alt semn de afecţiune, o ciudată apropiere părea să-i caracterizeze.

Băiatul se numea Rob Emmerich şi era absolvent al liceului *Martin Van Buren* din Queens. Fiul unui renumit întreprinzător în domeniul construcţiilor, urma să înceapă în toamnă cursurile comerciale ale *Colegiului Brooklyn* şi să îşi petreacă vacanţele de vară lucrînd pentru tatăl său. Rezistase îndemnurilor acestuia de a renunţa la colegiu şi de a se angaja imediat la *Compania de construcţii Emmerich.* Dorea şansa să-şi încerce propriile forţe înainte de a se decide dacă să se dedice afacerii de familie sau nu.

Rob Emmerich era cel mai popular băiat din clasa de absolvenţi ai liceului *Martin Van Buren*. Avea părul negru şi nişte ochi cenuşii care conţineau o aroganţă tinerească şi o sensibilitate care fermecau toate fetele din şcoală. Era, de asemenea, vedeta echipei de baschet şi se descurca foarte bine şi la baseball şi la atletism. Muncea mult pentru a obţine calificative foarte bune şi îşi găsea timp să se evidenţieze şi la dezbateri la fel ca în sport.

Rob era preferatul tuturor. Vedeta liceului, privilegiat şi încrezător, perfect dotat pentru orice fel de carieră ar fi ales.

Numai că, în seara aceea, viitorul lui Rob Emmerich atîrna într-o balanţă precară pe care nu o putea

controla.

Cu nouă luni în urmă, viaţa i se schimbase pe neaşteptate. Pe atunci, era foarte bun prieten cu Bonnie Corcoran, o fată inteligentă şi drăguţă din propria lui clasă, ai cărei părinţi, proprietarii unui lanţ de magazine din Queens şi Brooklyn, îl considerau pe Rob o partidă perfectă. Bonnie era fermecătoare, o elevă excelentă şi vedeta celui mai popular grup din şcoală, aşa cum demonstrase alegerea ei ca Regină. Întreţinuse cu Rob o relaţie mai mult sau mai puţin serioasă, încă de cînd fuseseră amîndoi în anul întîi. Era mai mult ca sigur că logodna lor avea să fie anunţată nu mult după absolvire, urmînd apoi căsătoria şi o viaţă fericită împreună.

Dar, în prima săptămînă a ultimului an de liceu, Rob o observase pe Laura Belohlávek, fata cea modestă, cu nume ceh greu de pronunţat.

Laura nu era populară. Ba era chiar o nulitate din punct de vedere social. Nu numai că provenea dintr-o familie depărtată de înalta societate, dar era şi orfană. Chiar din primul an, timiditatea şi delicateţea ei fuseseră interpretate de celelalte fete drept răceală.

Dacă cineva l-ar fi întrebat pe Rob ceva în legătură cu Laura Belohlávek înainte de acea primă săptămînă a ultimului an, acesta ar fi jurat că nu o văzuse niciodată în cei trei ani de liceu. Atît de ştearsă fusese.

Dar o observă în timpul orelor de engleză şi fu cucerit de frumuseţea ei fragilă, de ochii ei întunecaţi, de pielea ca porţelanul şi de modul ciudat în care părea să se închidă în sine.

Norocul făcu să se lovească de ea în pauza dintre ore, pe culoar, şi se trezi înfiripînd o conversaţie. Ea păru puţin tulburată datorită atenţiei acordate de cineva atît de important, dar, după cît îşi dădu el seama, nu era complet surprinsă.

După aceea, Rob îi apăru în cale intenţionat după ore şi o conduse acasă, insistînd să-i ţină cărţile. Îl uimi trupul ei mărunt şi, de asemenea, perfecţiunea acelui corp ascuns sub veşmintele croite de mînă, ce îi veneau foarte bine.

Firea ei timidă păru să-l atragă atît de mult, încît începu să-i spună lucruri extrem de confidenţiale despre sine. Totuşi, chiar şi atunci cînd vorbea, se simţea neîndemînatic şi mut în prezenţa ei. În purtarea ei exista o delicateţe, care, combinată cu ochii mari şi adînci, îl făcea să-şi piardă controlul. Era vulnerabilă în răspunsuri şi, totuşi, putea observa la ea o anumită profunzime pe care nici o altă fată din şcoală nu o poseda.

La sfîrşitul acelei prime plimbări, ceva nelămurit şi tulburător pusese stăpînire pe Rob Emmerich. Se luptă cu acest sentiment timp de o săptămînă, după care îşi luă inima în dinţi şi o sună pe Laura pentru a-i cere o întîlnire. Spre bucuria lui, fu acceptat. Închise telefonul cu o mînă tremurătoare, vocea ei răsunîndu-i încă în urechi, şi se întrebă în ce se băga oare.

O duse pe Laura la un film – *Un loc sub soare* – şi, după aceea, la un magazin pentru a bea ceva răcoritor, unde au fost remarcaţi de mai mulţi ochi interesaţi timp de o oră cît au fost cufundaţi în conversaţie. Rob

simţi din nou acea dorinţă stranie de a-şi deschide inima în faţa Laurei. Fragilitatea ei exterioară încă îl mai făcea să se simtă ca un idiot lîngă ea, dar îl asculta cu o atenţie tăcută care făcu să vibreze ceva înăuntrul lui, dîndu-i impresia că era înţeles aşa cum nu mai fusese niciodată, nici chiar de el însuşi.

Lui Bonnie Corcoran nu îi trebui mult să afle de la prietenele ei despre seara petrecută de Rob cu Laura. Fu mai mult uimită decît rănită, cel puţin la început. Deşi Laura se transformase în timpul anilor de liceu dintr-un copil cu ochii mari într-o adolescentă drăguţă şi fascinantă, celelalte fete, orbite de lipsa ei de popularitate pe care i-o atribuiau, nu îi puteau vedea frumuseţea neobişnuită. Nu puteau vedea nici aura de melancolie şi mister de dincolo de modestia ei, care o deosebea de ele în ochii celor de sex opus.

Dar, după ce Rob se întîlnise de trei, patru ori cu Laura – sunînd-o pe Bonnie doar destul de des pentru a pune capăt întîlnirilor regulate cu ea – toată şcoala ştia că se pregătea ceva zguduitor. Bonnie izbuti să-şi păstreze demnitatea şi să nu-i spună nimic lui Rob. Dar plîngea neîncetat în prezenţa prietenilor apropiaţi. În acest timp, părinţii ei erau atît de alarmaţi de eventualitatea unei despărţiri, încît îşi făcură curaj şi vorbiră cu familia Emmerich.

În curînd, Rob se trezi ascultînd predici din partea colegilor de echipă în legătură cu nebunia comportamentului său. Urmă o discuţie serioasă cu tatăl său, în care vorbiră despre importanţa viitorului, despre necesitatea din punct de vedere social de a se căsători

cu Bonnie Corcoran şi despre nebunia de a-şi pierde timpul cu o nulitate al cărei nume nici nu se putea pronunţa şi care nu avea nici părinţi.

Totul fu în zadar. Rob o sună pe Laura din nou, o aşteptă după ore şi o invită iar şi iar. Înainte de a se duce să o ia, se uita nervos în oglindă şi se schimba de nenumărate ori, înjurînd părul rebel pe care altă dată îl acceptase ca făcînd parte din farmecul său masculin.

Nu îndrăznea să o sărute la despărţire, limitîndu-se la a-i ţine mîna în timpul rulării filmelor, iar cînd simţea că nu mai poate rezista misterioasei atracţii, o cuprindea pe după umeri cînd se plimbau.

Într-o seară, cînd o conduse acasă, o opri într-un loc mai întunecat, nu departe de intrarea în clădirea unde locuia. Îi privi făptura umbrită în lumina lunii de toamnă tîrzie. Nu îi putea vedea ochii, dar trupul ei emana o căldură care îl făcu să o ia în braţe. Niciodată nu mai simţise ceva mai fermecător.

– Laura, începu el neştiind deloc ce avea de gînd să-i spună, dar cuvintele ieşiră de la sine: Eşti o prinţesă.

Ea rîse cînd auzi acea supraestimare din partea lui şi încercă să glumească. El, însă, nu putea scăpa de acea senzaţie ciudată de tulburare şi de neîncredere, de bucurie şi de lipsă de merit, pe care i-o provoca ea. Ceva în Laura îl făcea să se îndoiască nu numai în legătură cu sine dar şi cu toate adevărurile pe care le crezuse garantate mereu. De fapt, în legătură cu orice – în afară de ea.

I se părea că toate celelalte fete cu care îşi pierduse vremea în trecutul său atît de lipsit de griji nu reprezentaseră decît un simplu preludiu la acea ciudată experienţă, acea adevărată poveste de dragoste a vieţii lui.

Dar, era, oare, într-adevăr, o poveste de dragoste? Nu putea spune. Nu putea nici să se rupă de ea, nici să-şi ia inima în dinţi să-i spună ce simţea pentru ea. Mergeau împreună peste tot – la filme, la meciuri, la îngheţată, la cafenele şi în parcuri – şi, cu fiecare săptămînă ce trecea, Rob era şi mai vrăjit de Laura.

Ea se plimba pe culoarele şcolii cu el, îl urmărea jucînd baschet şi îl ajută să îşi facă cererea pentru colegiu. El aşteptă alături de ea decizia *Universităţii* din New York privind bursa ei pentru cursurile de artă şi ura în tăcere despărţirea pe care o implicau viitoarele lor cariere.

De Crăciun, el îi dărui o brăţară de argint pe care nu îndrăznise să-şi graveze numele alături de al ei. Iar ea îi dărui un pulover tricotat de ea însăşi. Cînd îl îmbrăcă, el simţi un fior uşor, de parcă mîinile ei îi atingeau pielea prin lînă.

Cînd veni primăvara, Rob nu mai era el însuşi. Slăbise, căci obsesia în legătură cu Laura îi afectase pofta de mîncare. Dormea mai puţin şi mergea ca şi cum ar fi fost tot timpul cu capul în nori. Primi scrisoarea de acceptare a sa la *Colegiul* din Brooklyn şi vestea cea bună despre bursa de studii acordată Laurei fu pentru el ca o condamnare la moarte. Ştia că acest lucru avea să-i permită să nu mai locuiască

împreună cu familia sa adoptivă şi să se mute într-un apartament din Manhattan, iar gîndul de a se despărţi de ea îi sfîşia inima.

Prietenii îi spuseră de amărăciunea lui Bonnie, deoarece momentul punerii în aplicare a planurilor de logodnă trecea pe neobservate. Ascultă cu o oarecare plictiseală. Nu se putea gîndi decît la Laura, care părea să ocupe din zi în zi un loc şi mai important în inima sa.

Astfel încît zilele care treceau îi aduceau viaţa chinuită şi mai aproape de impas, făcînd să crească intensitatea nehotărîrii din sufletul său.

Ceva trebuia să cedeze.

– Următoarea oprire, Coney Island. Urmează Coney Island.

În sfîrşit, ajunseseră. Parfumul brizei oceanului şi al verii plutea pe deasupra şoselelor, a maşinilor şi a parcului de distracţii. Schimbarea de anotimp se simţea foarte puternic în aerul serii, o neliniştе extraordinară pe care nici chiar calmul ecuatorial al Brooklyn-ului nu o putea atenua.

Rob se întoarse spre Laura, care îl privea curioasă.

– Un dolar pentru gîndurile tale, zise ea atunci.

– Se încălzeşte vremea, spuse el arătîndu-i pe fereastră copacii cu noile lor frunze închizîndu-se la

culoare şi îngroşîndu-se. Mă gîndeam la vara aceasta. Nu o aştept cu nerăbadre.

– De ce? întrebă ea. Poate o să fie frumos.

– Încearcă să stai pe acoperiş într-o zi toridă de august, zise el referindu-se la slujba pe care tatăl său i-o dăduse pentru perioada de vară la *Emmerich Construction.* Smoala se încinge atît de mult, încît se poate topi.

Laura nu spuse nimic. Chiar dacă ştia adevăratul motiv al tristeţii lui, nu arăta. În sinea lui, el îşi spunea că ar fi fost gata să-şi petreacă toată viaţa punînd ţiglă pe acoperişuri sub un soare puternic, dacă ştiut că se întoarce acasă la Laura.

– Ia spune-mi, ce-o să faci după ce vei termina şcoala de artă? o întrebă el. Mai precis, cum o să-ţi cîştigi existenţa?

– Aş putea să devin profesoară de liceu sau de colegiu, dacă voi reuşi să ajung atît de departe, spuse Laura muşcîndu-şi buzele gînditoare. Sau voi găsi o slujbă la un muzeu. Poate să ajut la restaurarea tablourilor sau să organizez expoziţii. Mi-ar plăcea foarte mult. Întotdeauna mi-au plăcut muzeele.

Cuvintele ei îl dureau, fiindcă vorbeau despre un viitor în care el nu era inclus. Ştia cît de serioasă era în privinţa artei. Se dusese cu ea la *Metropolitan Museum* cînd îşi pregătise lucrarea pentru obţinerea bursei la *Universitatea* din New York. Una din picturile lui Van Gogh din muzeu, un tablou care înfăţişa cîteva căpiţe de fîn şi un şopron, îi provocase un fel de veneraţie, iar cînd el o întrebase ce anume o fasci-

nase atît de mult, ea nu putuse să îi dea o explicaţie.

– Culoarea... soarele..., spusese ea cu un glas stins.

Dar era conştient de profunzimea sentimentelor ei faţă de pictură, căci niciodată nu văzuse acea expresie pe chipul ei cînd se uita la el.

– Şi dacă n-ai face asta? întrebă el, iar ea îl privi uluită. Dacă acest lucru nu s-ar întîmpla pînă la urmă? Ai fi dezamăgită?

Laura zîmbi.

– Nimeni nu poate prezice viitorul, spuse ea şi el îşi feri privirea, tulburat.

– Asta-i problema, zise el.

Apoi se înseninã deodată.

– Hei, spuse el luîndu-i mîna. Poate că, într-o bună zi, o să fii custode şef la *Met* şi o să ai nevoie de cineva ca să-ţi aranjeze toate expoziţiile. Mă vei chema pe mine, bineînţeles, iar eu o să-mi aduc oamenii, o să dărîm ziduri, o să construiesc noi încăperi şi o să-ţi atîrn tablourile. Bine, sînt cam neîndemînatic, s-ar putea să le rup cîteva braţe sau picioare cîtorva din sculpturile tale, dar cui îi pasă? Şi aşa, majoritatea celor cu adevărat bune nu au nasuri.

Se înflăcără din ce în ce mai mult, continuînd să-i ţină mîna într-a lui.

– Probabil că-ţi voi aduce în muzeu o grămadă de rumeguş, smoală şi creozot, dar tu n-o să te superi, spuse el apoi. Şi cînd lumea o să spună că sînt neîndemînatic, tu o să zici: „Nu-i adevărat. Are doar un simţ neobişnuit al aşezării lucrurilor." Şi toţi priete-

nii tăi importanţi din Manhattan or să te creadă, or să mă găsească foarte original şi or să mă invite la toate petrecerile lor...

Laura rîdea din toată inima, cu nasul încreţit şi cu ochii pe jumătate închişi de veselie. El nu mai văzuse niciodată ceva atît de frumos ca faţa ei şi nici nu auzise un sunet mai minunat şi mai muzical decît cel al rîsului ei.

– Eşti nebun, spuse ea.

– Eh, asta e ceva bun la un bărbat, nu crezi? zise el. Numai muncă şi distracţie deloc? Puţină nebunie nu strică.

– Ai dreptate, spuse ea zîmbindu-i. Un bărbat are nevoie de aşa ceva.

El îi ţinu mîna şi mai strîns cînd coborîră din tren. Părea încurajat, într-un fel. Totuşi, un al şaselea simţ îi spunea Laurei că viitorul pe care el tocmai îl descrisese nu avea să existe niciodată. Vedea acest lucru pe chipul lui, deşi ştia că el nu îl putea vedea.

Poseda acel al şaselea simţ încă din fragedă copilărie. Era un aer ciudat sau o aureolă care îşi arunca umbra peste cei din preajma Laurei umplîndu-i mintea cu gînduri nepoftite despre tainele ascunse în spatele chipurilor lor de fiecare zi şi al lumii în care trăiau.

Obişnuia să numească acele episoade „gînduri de

zi ploioasă", căci erau melancolice şi misterioase. Păreau să izbucnească dintr-o a patra dimensiune din adîncul lumii asemeni apei adînci de dincolo de suprafaţa sclipitoare a oceanului, unde curenţi stranii şi adevăruri neaşteptate se mişcau în tăcere, mişcările lor tulburînd suprafaţa, fără să fie văzute, însă, de creaturile care pluteau deasupra.

Cînd era foarte mică, acele gînduri o speriau, căci aveau ceva interzis, poetic şi tulburător, care nu mai exista în ceea ce oamenii – copii sau adulţi – păreau să creadă despre viaţă în general şi despre ei înşişi în particular. Gîndurile acelea o făceau pe Laura să fie şi mai închisă în sine şi lumea să-i apară cu totul altfel.

Ba mai mult, reprezentau un pericol concret cînd se lăsa pradă lor mult prea mult. Membrilor familiei sale adoptive nu le plăcea că trebuiau să o trezească din reverie pentru a face o treabă sau alta şi, la puţin timp de la sosirea ei, începură să rîdă de ea datorită faptului că era „distrată".

Chiar şi în acele zile, cînd Laura era doar o fetiţă cu ochii mari, înţelesese că unchiul Karel şi mătuşa Martha nu aveau prea multă afecţiune faţă de ea şi că o luaseră după moartea părinţilor ei numai pentru că rugămintea familiei fusese însoţită de acordarea unei sume care făcea să merite să o aibă sub acoperişul lor. Fiica acestora, Ivy, era foarte apropiată ca vîrstă de Laura şi o privea ca pe o ameninţare, fiind ostilă în mod deschis, în timp ce fratele Wayne, deja adolescent pe vremea aceea, era o prezenţă prea

îndepărtată pentru a avea vreun efect asupra Laurei.

Aceasta era ca un peşte pe uscat în sînul familiei adoptive. Toleratã de membrii acesteia ca o pacoste imposibil de evitat, nu putea decît să-şi accepte soarta şi să încerce să evite pedepsele şi micile insulte fireşti poziţiei pe care o ocupa.

Respectiva poziţie se schimbă, însă, cînd talentul ei precoce la croitorie fu descoperit de mătuşa Martha, o femeie gata mereu să economisească un ban. Laura deveni croitoreasa familiei, mai întîi cîrpind hainele foarte uzate şi, în cele din urmă, confecţionînd veşminte nu numai pentru Martha şi Ivy – care niciodată nu au iertat-o pentru aceasta –, dar şi pentru unchiul Karel şi Wayne. Atît de uluitoare era priceperea Laurei de a născoci modele care păreau să surprindă esenţa unei persoane şi să o facă să se vadă prin hainele sale, încît nu peste mult timp familia ajunse să economisească o grămadă de bani din moment ce nu mai trebuiau să cumpere de la magazin şi, în acelaşi timp, să se remarce în ochii admirativi ai vecinilor.

Ca urmare a acelei realizări neaşteptate, Laura se bucură de puţin respect din partea familiei care pînă atunci nu o plăcuse. Nu prea mai făceau glume pe seama ei şi îi respectau dreptul la intimitate, ceea ce însemna propria cameră, o fostă magazie unde se aflau maşina de cusut care fusese a tatălui ei şi materialele din care confecţiona hainele.

Dar acea acceptare silită nu făcea ca Laura să fie mai puţin timidă sau introspectivă. Deja, gîndurile ei

intime aruncaseră un văl permanent între ea şi familie. Nu trecu mult şi vălul se întinse şi asupra celor din vecinătate şi apoi asupra profesorilor. În cele din urmă, păru să cuprindă întreaga populaţie din Queens, New York – oameni care îi deveneau şi mai familiari cu trecerea timpului şi, totuşi, rămîneau în permanenţă nişte străini.

Nu ştia dacă pierdea sau cîştiga ceva trăind la o distanţă atît de mare de restul lumii. Pe de o parte, vălul „gîndurilor de zi ploioasă" dintre ea şi ceilalţi o făcea să se simtă singură, căci era clar că nimeni altcineva nu îi împărtăşea modul de a privi lucrurile. Dar, pe de altă parte, numai prin acel văl vedea ceva deosebit la toţi acei oameni – ceva de care ei înşişi nu erau conştienţi şi care părea să nu poată fi văzut decît prin „gîndurile de zi ploioasă."

Un astfel de gînd o învăluise şi de data aceasta cu foarte mare putere, iar tensiunea din interiorul lui Rob, care o ţinea de mînă, părea să-i răspundă fără cuvinte.

Seara lor împreună fu fericită, cu o umbră de tristeţe şi nostalgie datorate despărţirii. Liceul era de domeniul trecutului acum. Îi aştepta o vară scurtă de tranziţie, urmată de o nouă viaţă pe care nici unul din ei nu şi-o putea imagina cu claritate. Aveau să fie adulţi şi, fără îndoială, să trăiască lucruri cu totul deosebite faţă de pînă atunci. Acesta era, probabil, moti-

vul cel mai puternic al melancoliei din seara aceea.

Traseră la ţintă şi Rob cîştigă pentru Laura o păpuşă *Kewpie* grotescă, dar nostimă. Se plimbară şi îi văzură pe grăsană şi pe slăbănog şi pe hermafroditul care era pe jumătate bărbat, pe jumătate femeie. Văzură monştrii, piticii şi prostănacii şi pe omuleţul fără mîini şi picioare, care avea trei degete de la picior crescute pe o parte a trupului.

Laura era fascinată, căci păreau atît de naturali aşa cum fumau, beau Coca-Cola şi o întrebau cu un accent de Bronx în ce clasă era. Probabil că o credeau mai mică decît era, căci faptul că era mărunţică le stîrnise un instinct protector. Regretă mult că trebuia să îi părăsească şi, cînd fu timpul să se ducă în altă parte, omuleţul fără mîini şi picioare îl puse pe Rob să promită că va avea grijă de ea.

Se dădură în carusel, care o făcu să ameţească şi săriră cu paraşuta. Dar cea mai înspăimîntătoare din toate pentru Laura fu uriaşa roată *Ferris.*

Cînd aceasta se opri, lăsîndu-i suspendaţi sus, în vîrf pentru ca alţi pasageri să se urce de acolo, i se păru că întreaga lume se oprise brusc, pentru a-i arăta mai bine cît de iute se rotea şi cît de precar era echilibrul omului pe suprafaţa ei.

Peisajul de dedesubt, atît de urban în apropierea oceanului sălbatic, se întindea ca o hartă îndepărtată şi abstractă, surprinsă de acea oprire scurtă în mijlocul eternităţii. Timpul şi spaţiul conspirau pentru a o despărţi pe Laura de lumea din Brooklyn şi Queens, pentru care simţea, totuşi, o ciudată afecţiune. În toţi

acei ani avusese impresia că păşise pe un pămînt căruia nu îi aparţinea, făcîndu-şi drum printr-un labirint în care picioarele ei nu atingeau niciodată pămîntul şi unde nu se simţise niciodată acasă.

În seara aceea, cînd stătea în pragul viitorului ei, ar fi vrut să privească înapoi la viaţa pe care o dusese acolo şi să o îmbrăţişeze în totalitatea ei, atîta timp cît roata îi permitea să o vadă dedesubt. Acel viitor, însă, o trăgea în mod irezistibil, aşa încît ochii minţii ei, atraşi deja spre aventurile care o aşteptau după colţ, nu mai aveau răbdare să zăbovească pe pămîntul adolescenţei ei, care fusese un tărîm al exilului.

Lăsară *Tunelul Dragostei* la urmă. Abia cînd se apropiară de el, Laura îşi dădu seama că aceea era dorinţa nerostită a lui Rob.

Urcară în bărcuţe şi Rob vîsli spre insula scăldată în lumina palidă a lunii. Se aşezară pe iarbă, ascultară strigătele celor din parc şi sunetele tragerilor la ţintă care veneau peste apă. Acum roata *Ferris* plana deasupra lor, rotindu-se, făcînd o scurtă pauză şi apoi inversîndu-şi direcţia ca un ciudat maestru de ceremonii al nopţii, mişcările ei vorbindu-le stelelor palide şi distante despre aspiraţiile oamenilor de jos.

Nervoasă datorită faptului că întotdeauna simţea ceva cosmic în majoritatea lucrurilor obişnuite, Laura îşi lăsă la o parte gîndurile şi se întoarse spre Rob.

Privirea acestuia era aţintită asupra ei. Părea chinuit îngrozitor de ceva.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea. Ce este, Rob? Spune-mi.

El scutură din cap şi durerea lui păru să o învăluie. Întinse mîna şi îi mîngîie uşor obrazul.

Apoi, deodată, ea i se aruncă în braţe şi el o sărută pe obraji, pe ochi, pe sprîncene şi pe păr, sărutări care păreau să se lupte cuprinse de durere la suprafaţa trupului ei, în timp ce o ţinea din ce în ce mai strîns.

Ea îi simţea disperarea şi îi auzea răsuflarea întretăiată. Trupul îi era lipit de al lui, braţele ei îl înconjurau şi buzele îi atingeau faţa. Dar o durere de nedescris îi zdrobea inima. El părea să se agaţe de ea cu disperare. Nu se simţise niciodată mai aproape şi, în acelaşi timp, mai departe de el ca în acea îmbrăţişare. Sărutările lor trădau dorinţă şi pasiune, nu unire.

– Ah, Laura, îi şopti el la ureche foarte încet. Nu pleca. Rămîi cu mine. Fii soţia mea. Rămîi cu mine pentru totdeauna. Te iubesc.

O clipă îndelungată ea ascultă ecoul cuvintelor lui în minte. Într-un fel ştia tot timpul că vor veni, că fusese destinată să le audă de la bun început şi că seara aceea avea să fie momentul cînd vor veni.

Îl ţinea cu un braţ pe după umeri şi cealaltă mînă şi-o rezema de pieptul lui, parcă imobilizîndu-l, ţinîndu-l în singura poziţie în care îl putea simţi şi cunoaşte, împărtăşindu-i durerea şi făcînd ceea ce

trebuia să facă.

Cea mai slabă mişcare a capului ei în scobitura gîtului îi dădu lui răspunsul cerut. Deşi înţelese imediat, continuă să o ţină strîns. Abia după multe minute, după ce se obişnuiseră cu adevărul care se strecurase între ei, se ridicară în linişte şi se întoarseră la barcă.

– Ştii, Laura, spuse Rob vîslind pentru a se înapoia în parc, m-am mai gîndit şi poate că n-ar fi chiar o idee rea să accept oferta tatei. Aş putea amîna şcoala şi să lucrez pentru el anul care urmează. Voi lucra pe acoperiş doar pe perioada verii, după aceea voi fi în birou, învăţînd totul despre afacerea respectivă. Astfel aş putea să compar lucrurile şi să iau o hotărîre în legătură cu colegiul. Ce zici?

Ea zîmbea în umbră, în vreme ce zgomotul vîslelor şi al apei răsuna în jurul lor.

– Mi se pare un plan foarte bun, spuse ea.

Îl văzu încuviinţînd. Părea mult mai relaxat şi chiar uşurat.

Îl privi în ochi şi avu impresia că vede în ei chipul lui Bonnie Corcoran.

Ţărmul se apropia din ce în ce mai mult şi uriaşa roată tăcută se învîrtea înapoi deasupra parcului.

Acum era rîndul Laurei să se relaxeze.

Observară ghicitoarea cînd se pregăteau să iasă din parc.

Era o cabină micuţă. O femeie de o vîrstă greu de definit stătea afară, pe un scăunel pliant. Cînd îi văzu că se apropie se ridică şi zîmbi. Era ciudat de atrăgătoare în rochia aceea largă şi cu cozi împletite, iar pe chipul ei se citea bunătate.

– Plecaţi acasă? îi întrebă ea. Nu vreţi întîi să vă ghicesc norocul?

Rob se întoarse spre Laura, care ridică din umeri şi zîmbi. Se uitară la preţul afişat lîngă cabină. Cheltuiseră o grămadă de bani în seara aceea şi erau nehotărîţi.

Femeia le ghici gîndurile imediat.

– Gratis, numai în seara asta, spuse ea dînd perdeluţa la o parte. Plăcerea va fi a mea. Haideţi.

Intrară în cabină. Aceasta era decorată cu simboluri zodiacale, stele şi tot soiul de imagini stranii. Dar femeia avea ceva plăcut şi matern în ea care insipira încredere şi curiozitate.

– Cine e primul? întrebă ea arătînd spre o măsuţă cu un glob de cristal şi două scaune.

În ochii ei se citea o extraordinară toleranţă, de parcă numai ghicind viitorul, privise mii de chipuri şi aflase o mulţime de lucruri despre oameni.

Rob se oferi. Femeia îi spuse să se aşeze, îi luă mîinile şi îi studie palmele cu atenţie, urmărind liniile cu degetul. Scoase apoi un pachet de cărţi, pe care le întoarse una cîte una, ignorînd globul de cristal.

După aceea, continuînd să-i ţină mîna lui Rob, îl privi în ochi.

– Văd foarte multă fericire, spuse ea. O casă din

cărămidă. Geamul de sus – acolo va avea loc un accident. Copilul tău, un băiat, va fi rănit. Dar îşi va reveni şi va fi bine. O soţie, foarte bună... Şi o fetiţă, de asemenea. Tu citeşti un ziar în timp ce o priveşti cum se joacă. Un al doilea băiat, poate, mai tîrziu.

Ochii ei căpătară o expresie obosită şi îi dădu drumul mîinii lui Rob.

– Văd foarte multă fericire, încheie ea. Vei fi norocos.

Rob îi mulţumi şi se ridică, făcîndu-i loc Laurei.

Femeia îi studie ochii şi apoi mîna. Ezită aproape imediat şi se uită la Rob.

– Vrei să fii drăguţ să ne laşi puţin singure? întrebă ea cu un umor care masca ceva serios.

Rob plecă după ce îi promise Laurei că o va aştepta afară.

Femeia studie amîndouă palmele fetei cu atenţie, după care întoarse cărţile, una cîte una. Părea tulburată. Cînd termină, oftă şi o privi pe Laura în ochi cu un zîmbet ciudat şi trist.

– Chiar vrei să auzi? o întrebă ea.

– Bineînţeles, spuse Laura.

Femeia îi ţinea amîndouă mîinile.

– Văd o încrucişare de drumuri. De cel mai înalt grad. Va fi foarte multă dragoste, dar şi foarte multă durere. O dragoste mai mare provoacă mai multă durere decît una obişnuită.

Făcu o pauză.

– Văd o despărţire, spuse ea apoi. O moarte. Nu va fi vina ta, dar se va întîmpla cu ajutorul tău. Soarta

ta doreşte astfel. La vremea potrivită vei înţelege şi vei accepta.

Mîinile ei erau reci în jurul palmelor fetei. Ochii îi erau pe jumătate închişi şi aveau o expresie chinuită.

– Mai e ceva, spuse ea. În acea despărţire, chiar şi dincolo de moarte, îi vei dărui ceea ce el îşi doreşte cel mai mult. Datorită ţie, eternitatea îi va aparţine. Dacă accepţi această durere...

Se opri şi atunci Laura îşi auzi propriul glas.

– Cine e el?

Femeia clătină din cap.

– Asta nu pot să-ţi spun, zise ea. Cînd va veni vremea, vei şti că ţi-e destinat. Asta ţi-o promit.

Răceala mîinilor femeii păru să se strecoare în trupul Laurei, care stătea neclintită, incapabilă să rupă vraja.

În cele din urmă, ochii femeii se luminară şi păru să se relaxeze.

– Dar nu sta să mă asculţi, spuse ea zîmbind. Nu sînt decît o impostoare, adăugă şi apoi spuse arătînd spre uşa acoperită de perdea. Tînărul tău e foarte drăguţ. Du-te la el acum.

Laura se îndreptă spre ieşire, dar se întoarse să o mai privească o dată. Într-un fel, nu voia încă să-şi ia rămas bun de la ea.

Femeii i se făcu milă de ea.

– E un viitor bun, spuse ea. Nu vei vrea niciodată să-i întorci spatele.

– La revedere, spuse Laura zîmbind.

O clipă mai tîrziu se afla lîngă Rob.

– De ce m-a dat afară? întrebă el. Care a fost marele secret?

Laura se gîndi o clipă, după care rîse şi îl luă de mînă.

– A zis că voi lucra într-un muzeu cu unul care lasă rumeguş peste tot.

– Aha, spuse Rob zîmbind. Ştiam eu.

Se ţinură de mînă tot timpul cît dură drumul cu metroul, dar Laura era gînditoare. Vobele ghicitoarei erau deja mai şterse în mintea ei, dar o convinseseră că venise vremea ca viitorul să-şi spună cuvîntul. Băiatul acela frumos de lîngă ea, care era atît de uşor de atins şi de ţinut, era la fel de efemer ca frunzele delicate ale acelor copaci în luna iunie. Venise vremea ca vara să le ardă cu adieri fierbinţi şi, apoi, toamna avea să le desprindă de ramuri, fiindcă timpul forţa planeta să se supună schimbărilor.

Rob o lăsă în pragul casei cu un sărut care îi aprinse un foc nevăzut în noua ei feminitate, încheind o muzică pe care o auzise toată seara.

Era ultimul sărut. De acest lucru era sigură. Dar, într-un fel, acel salut de despărţire era mai dulce decît oricare altul de bun venit, mai atins de eternitate.

După ce plecă el, ea se duse în camera ei şi se întinse în pat tăcută. Pereţii din jur păreau gata să-şi ia zborul, luînd cu ei cartierul Queens şi ultimii zece ani, lăsînd loc unei noi vieţi neştiute, departe de acel timp şi loc.

Laura stătu să se gîndească la ce ştia şi la ce nu ştia, pînă cînd lumina zorilor străluci prin perdeaua

ferestrei sale.

A doua zi sosise.

Şi, cu acel gînd, adormi, în sfîrşit.

Șase

Coreea de Nord, la sud de Unsan
31 octombrie 1950

Era trei şi jumătare după-amiaza.

Compania de puşcaşi D, Primul Batalion, Cavaleria a Cincea se afla pe malul rîului Ch'ongyang, pregătindu-se să îl traverseze. Ordinele de la batalion erau să acopere acel teren şi să ajungă la locul de întîlnire pînă la ora 18:00 cel tîrziu.

De la sfîrşitul lui septembrie compania luase parte la marşul neîntrerupt al *Cavaleriilor a Cincea* şi a *Opta* spre Yalu, însoţite de *Diviziile Întîia* şi a *Opta ROK.* În urma riscantei dar reuşitei invazii a lui MacArthur şi a capturării oraşului Seul, nord-coreenii fuseseră fugăriţi. Rezistenţa nu fusese constantă, dar destul de

dură pentru a provoca victime importante în cadrul batalionului.

Printre acestea se aflase şi căpitanul McBride, comandantul companiei, care primise în coaste un fragment de obuz şi fusese trimis acasă.

Înlocuitorul său, un fost comandant de pluton pe nume Hal Lancaster, se afla acum în fruntea companiei, privind peste rîul tulbure. Lîngă el era sergentul Chester Coats, un veteran cărunt al celui de-al doilea război mondial şi militar de carieră.

Un soare strălucitor se reflecta în apele rîului, rănind ochii. Graţie ritmului alert impus de Lancaster, sosiseră acolo cu o oră mai devreme. Oamenii erau obosiţi, dar abia aşteptau să ajungă în tabără pînă la lăsarea serii şi să se odihnească pentru a doua zi.

Rîul nu era prea adînc în acel punct, dar era lat. Cincizeci de yarzi de apă pînă la piept. Potrivit informaţiilor de la Baza batalionului, tabăra nord-coreeană se afla la vreo două mile mai departe, aşa că nu aveau de ce să-şi facă griji. Rîul nu era de o importanţă strategică prea mare şi singurul pod se afla la jumătate de milă de est.

Bineînţeles, toată lumea ştia că, în fiecare zi, aveau loc ambuscade, care provocau numeroase victime oriunde aveau chef nord-coreenii să-şi atace urmăritorii, ca şi cum ar fi dat cu banul, doar pentru a vărsa sînge. Trebuia să fii cu ochii în patru în fiecare clipă.

Era cazul, deci, să se „înainteze cu prudenţă", ca în fiecare altă zi în acel război urît, o zi în care plicti-

seala generată de marşul forţat putea fi întreruptă în orice clipă de rafala unei mitraliere, de bubuitul unui mortier sau de explozia unei mine care îţi lăsa un prieten fără un picior, fără o mînă sau chiar fără viaţă.

Lancaster stătea de vorbă cu sergentul.

– O să preiau conducerea la trecerea rîului, spuse el. Ţine plutonul de puşcaşi la urmă ca să ne acopere. Ei vor trece ultimii.

Chet Coats păru, deodată, îngrijorat. Ochii lui mici şi căprui scrutau dealurile, acoperite de copaci chirciţi şi tufişuri, de pe celălalt mal al rîului şi îşi frecă preocupat bărbia nerasă.

– Domnule locotenent, îi spuse el încet frumosului tînăr de lîngă el. Ceva mă îngrijorează. Ăştia ştiu că venim. Nu există nici un motiv deosebit ca să se apere rîul ăsta – dar nu există nici un motiv nici ca să nu se facă asta. Nu-mi place deloc.

Lancaster îşi întoarse ochii negri spre şirurile impenetrabile de sălcii care ascundeau malul îndepărtat. Sergentul Coats îi simţea mintea funcţionînd. Cei doi se cunoşteau deja foarte bine.

– De la batalion au spus că e linişte, zise Lancaster. Artileria e foarte departe. Nu putem declanşa un atac aerian.

Coats zdrobi o coloană de furnici, pas cu pas, aşa cum tropăie un cal în boxă.

– Poate ar trebui să trimitem o grupă să cerceteze locul, spuse el. Ca să fim siguri.

Lancaster se gîndi o clipă.

– Ordinul e să ne alăturăm *Companiei A* pînă la

ora şase, zise el. Ne-au spus să mergem cît putem de repede. Zona a fost deja cercetată din avion.

Scrută dealurile de pe malul celălalt al rîului cu ochii limpezi şi atenţi. De-a lungul marşului spre nord, fusese nevoit de multe ori să ia astfel de decizii. Uneori fusese bine, alteori greşise. Multe vieţi omeneşti fuseseră salvate şi pierdute din cauza lui. Acesta era preţul subitei promovări de la comandant de pluton la comandant de companie.

Coats îl privea pe locotenent. Îl cunoştea pe Lancaster destul de bine ca să îşi dea seama că expresia aceea de calm şi stăpînire de sine pe care o avea pe chip nu era decît o mască. De obicei era prietenos şi chiar amuzant. Ura războiul, îl ura cu o repulsie interioară care îl făcea să fie şi mai hotărît să treacă prin el fără ezitare. Nu voia să fie acolo, dar simţul datoriei îi cerea să-şi facă treaba bine.

În multe privinţe, Lancaster era ca un peşte pe uscat printre propriii săi oameni. Moştenitorul unei averi legendare, absolvise *Choate* şi *Yale* şi tocmai terminase *Facultatea de Drept* a *Universităţii Harvard* cînd izbucnise acel război şi se înrolase. Era logodit neoficial cu Diana Stallworth, care era, fără îndoială, cea mai superbă fată ce se născuse în sînul înaltei societăţi în ultimii douăzeci de ani. Se zvonea că, după război, avea ambiţia da a intra în politică.

Toate aceste lucruri trebuiau să-l fi îndepărtat de ceilalţi din companie, care vorbeau cu accente caracteristice celor dintr-o clasă inferioară şi care nu se gîndeau decît să-şi cumpere perdele la bucătărie,

dacă aveau să scape cu viaţă din acel război îngrozitor. Lancaster arăta ca un comandant dintr-un film de război făcut la Hollywood cînd îşi conducea oamenii printre orezăriile şi dealurile stîncoase ale Coreei.

Totuşi, pe oameni nu părea să-i deranjeze accentul lui de *Ivy League,* averea familiei lui şi nici chiar reputaţia sa de muieratic. Îl tachinau în legătură cu aceste lucruri, dar pe un ton care arăta că îl plăceau şi îl respectau. Era un comandant sever care adesea făcea lucrurile după carte, dar niciodată nu se cobora la nivelul oamenilor săi.

Poate că de aceea McBride îl alesese pe Lancaster să-i urmeze în funcţia de comandant de companie, se gîndi Coats, care îi văzu ochii negri îngustîndu-se cînd cerceta rîul.

– Bine, spuse Lancaster împingîndu-şi chipiul pe spate pentru a-şi trece mîna prin păr. O să înaintăm cu prudenţă. Iau conducerea.

– Am înţeles, domnule.

Coats făcu un pas înapoi, gîndindu-se la complexitatea acelei situaţii. Părerea lui era că Lancaster se înşela, dar nu îi punea la îndoială nici logica, nici preocuparea faţă de siguranţa oamenilor. În clipa aceea existau două modalităţi de a face lucrurile după carte. Lancaster alesese una.

Coats se întoarse spre oameni.

– Gata, nenorociţilor, urlă el. Gura închisă şi ochii deschişi. Comandanţi de grupe, desfăşuraţi-vă oamenii. Traversăm.

Se auzi un geamăt general de oboseală şi

nemulţumire şi se ridicară în picioare cu toţii. Grupele de puşcaşi se desfăşurară de-a lungul malului. Plutonul de acoperire rămase la urmă cu mortierele de 60 şi 81 milimetri şi mitralierele de 57 milimetri, pregătit în eventualitatea unui atac de pe malul celălalt.

Peste o sută de oameni înaintară într-o linişte aproape absolută. Nu se auzeau decît plescăitul picioarelor în apă şi zgomotul pe care îl făcea cîte o armă lovindu-se de cartuşieră. Curentul era slab şi briza neglijabilă.

Lancaster aproape că ajunsese pe malul îndepărtat, cu contingentul său de puşcaşi, cînd se întîmplă ceva uluitor.

Dintr-odată, un grup mare de bătrîni şi copii, poate şaizeci sau şaptezeci în total, ieşiră de după sălciile de pe mal, fugind spre americani ca spre nişte salvatori.

Lancaster îi făcu semn întregii companii să se oprească, încercînd să comunice cu civilii mai apropiaţi. Arătau ca nişte refugiaţi, ameţiţi şi isterici. Un bătrîn trăgea de braţul unui militar, vociferînd. Arăta de parcă ar fi fost bătut şi era îngrozitor de slab.

Hal îl strigă pe Coats să-l ajute să înţeleagă şi, în acest timp, observă că întregul grup de civili se afla într-o stare jalnică. Erau slăbiţi, murdari de noroi şi, în unele cazuri, erau acoperiţi de ceea ce părea a fi sînge uscat peste nişte răni urîte. Mulţi copii erau pe jumătate goi, iar hainele nu erau decît nişte zdrenţe. Arătau mai degrabă a prizonieri de război maltrataţi decît a refugiaţi.

În ciuda aparentei lor oboseli şi malnutriţii, erau plini de o energie provocată de panică. Se agăţau de militari trăgînd de ei în toate părţile.

Chester Coats ajunsese de acum lîngă Hal Lancaster.

– Ce facem, domnule locotenent? întrebă el.

– Încercăm să-i liniştim şi să aflăm ce li s-a întîmplat, spuse Lancaster încruntat. Apoi ia legătura cu baza şi spune-le că avem un grup de refugiaţi cu noi. Bine că am ajuns mai devreme, pentru că, din cauza lor, vom înainta mai încet. Dacă e nevoie, îi escortăm pînă la locul de adunare şi îi predăm celor care ţin legătura cu ROK.

În timp ce vorbea, îi văzu pe civili năpustindu-se în apă. O bătrînă se lăsă în genunchi, îşi umplu palmele şi bău lacom. Mulţi copii făceau acelaşi lucru.

„Ce naiba...?" Ciudăţenia comportamentului lor îl şocă pe Hal, trimiţîndu-i un semnal de alarmă.

– Ascultă, sergent, îi spuse el lui Coats. Oamenii ăştia sînt morţi de sete. De unde or fi venit? De ce n-au mai băut apă, dacă au fost aici tot timpul?

Chester Coats îşi scoase chipiul şi îşi scărpină chelia gînditor.

– Fir-ar să fie, spuse el. Să fiu al naibii dacă pricep. Dacă n-ar părea o nebunie, aş zice că cineva i-a împins din spatele sălciilor sub nasurile noastre doar ca să...

În clipa aceea, o rafală de mitralieră se auzi dinspre pantă, la nici cincizeci de yarzi de locul unde se aflau ei. Privirea lui Hal era încă aţintită asupra ser-

gentului şi, înainte să se întoarcă spre sursa focului, văzu capul lui Chester Coats explodînd într-o amestecătură de sînge şi creier. Mîna cu care se scărpinase rămase în aer timp de o secundă absurdă şi oribilă, un lucru lipsit de viaţă, înainte ca trupul său greu să se prăbuşească fără cap în apa noroioasă, începînd să o păteze cu un roşu întunecat.

Hal rămase încremenit o fracţiune de secundă. Auzea şi mortierele nord-coreene bubuind odată cu răpăitul mitralierei. O grenadă explodă în mijlocul grupului de bătrîni şi copii, ucigînd cel puţin o jumătate de duzină din ei.

Dîndu-şi seama că omul său de încredere era doar un cadavru în apă, la picioarele lui, Hal se întoarse să vadă care era situaţia. Civilii fugeau spre trupe în apă şi se amestecau printre ei, în timp ce glonţele de pe ţărm îi doborau pe toţi deopotrivă. Focul mortierelor bloca retragerea coloanei, iar mitralierele îi secerau pe cei prinşi în capcană. Soldaţii *Companiei D* se fereau, fiind victimele unei ambuscade în mijlocul unui rîu murdar, deja înroşit de sîngele lor şi al civililor.

„Poate ar trebui să trimitem o grupă să cerceteze locul."

Cuvintele lui Coats mai răsunau încă în mintea lui Hal. Le ascultă o fracţiune de secundă, destul ca să îşi dea seama că făcuse o greşeală, că pusese în pericol inutil vieţile oamenilor săi şi că era posibil să şi-o piardă şi pe a sa.

Dar sentimentul de vinovăţie nu îi încetini reacţia,

aşa că le strigă celor din apă să se retragă, le făcu semn celor din apropierea lui să îl acopere şi porni spre mal.

Chiar în acel moment văzu cum mai multe focuri de mitralieră retezară bătrînele şi copiii, dintre care cîţiva mai beau încă apă în timp ce gloanţele cădeau în ea ca grindina. Peste tot se vedeau numai cadavre. O mînă de copil plutea leneşă pe apă.

Hal înaintă prin acel haos spre sălcii, auzind gloanţele mortale şuierînd în jur. Atunci îşi dădu seama ce se întîmpla. Acei civili înfometaţi trebuiau să fi fost prizonieri NKPA, poate luaţi de prin sate. Nord-coreenii ştiuseră că aliaţii aveau să treacă acel rîu în drumul lor spre Yalu, aşa că aduseseră acel grup de prizonieri civili, evident lihniţi de foame, însetaţi, bătuţi şi terorizaţi timp de zile întregi, poate chiar săptămîni, şi îi trimiseseră pe mal pentru a distrage atenţia soldaţilor americani îndeajuns pentru ca o trupă ascunsă a NKPA să atace.

De ce? În timp ce păşea printre ramurile încîlcite de pe mal, Hal se gîndea că NKPA făcuse acest lucru doar pentru a-i ucide pe americani şi poate răzbunîndu-se pe acei ţărani şi fermieri pe care, într-un fel, îi considerau ostili. Auzise multe despre atrocităţile nord-coreene şi văzuse destule, dar niciodată n-ar fi crezut că NKPA ar fi sacrificat şaptezeci şi cinci de femei şi copii neajutoraţi doar pentru plăcerea de a masacra o companie de infanterişti americani, cînd, oricum, armata NKPA se retrăgea spre Yalu.

Poate că generalii lor hotărîseră că alte cîteva vic-

time în plus aveau să-i facă pe americani să fie mai docili la masa tratativelor şi să le readucă aminte că Nordul nu glumea. Acel gînd – în legătură cu toţi acei oameni nevinovaţi care mureau sub ochii lui ca nişte simpli pioni, entităţi anonime într-un război, împreună cu propriii săi oameni – îl izbi pe Hal provocîndu-i mai multă durere decît glonţul care îi nimerise braţul drept cu o clipă în urmă fără ca el să-şi dea seama.

Dar nu îşi putea permite să stea să se gîndească prea mult, căci, cînd se întoarse, pentru a se uita în urmă din adăpostul tufişurilor, îşi văzu oamenii fugind în toate părţile prin apă, orbiţi de soarele strălucitor, jumătate din ei clătinîndu-se spre ţărmul îndepărtat unde bombele nord-coreene explodau deja, în timp ce ceilalţi sîngerau sau mureau cu civilii agăţaţi de ei căutînd nebuneşte protecţie.

Hal se gîndi repede. Ştia că plutonul de acoperire nu putea să monteze mortierele de 60 şi 81 milimetri la timp pentru a ajuta oamenii. Nici apelurile radio nu aveau să aducă artileria sau un ajutor aerian înainte ca întreaga companie să fie distrusă. Mijloacele de apărare ale oamenilor săi erau inutile atîta timp cît duşmanul îi hăituia astfel.

Nu putea aştepta ajutor de nicăieri. Era singur.

Îşi ridică privirea spre culmea celui mai apropiat deal şi văzu fumul scos de mitraliera NKPA. Era dens şi înecăcios, dar urechea lui experimentată îi spunea că provenea dintr-o singură sursă, probabil cu cîţiva soldaţi prin copaci, pe undeva.

Începu să urce spre locul respectiv, cu carabina

Mi agăţată de spate şi cu cartuşele pătate de sîngele care i se scurgea din rană. Adrenalina dădea o forţă extraordinară picioarelor şi mîinilor sale cu care se agăţa, dîndu-şi seama că nu mai era timp. Dacă nu oprea focul inamic, toţi oamenii săi şi civilii aveau să fie morţi în cîteva minute.

Acum nu mai era nici o ambiguitate, nici o răscruce de drumuri care să îl derutaze şi să-l conducă spre o hotărîre greşită. O ciudată indiferenţă mocnea în sufletul lui, căci ştia că nu mai rămăsese nimic în afară de gloanţele care şuierau şi voinţa sa de a le opri.

Începu să urce dealul ca un nebun, îmboldit de furie, amintindu-şi de copiii care se înecau în apa amestecată cu propriul lor sînge. Cu carabina în mînă, fixată pe foc automat, trase spre tufele de pe coasta dealului. Încărcăturile de cîte douăzeci de gloanţe erau golite aproape imediat, dar el reîncărca arma fără să îşi dea seama, degetele funcţionîndu-i ca mecanismul unui motor.

Un alt glonţ îl lovi între gît şi umăr, dar nu se opri ca să simtă impactul. Tufişurile şi frunzele se agăţau de el înnebunitor în timp ce urca în continuare.

Scoase o grenadă, îi trase cuiul şi o aruncă în sus pe pantă fără să încetinească. Spre surprinderea lui, simţi zguduitura, dar nu auzi explozia. În jurul lui nu se mai auzea nimic, în afară de o zvîcnitură inumană în interiorul creierului său. Simţi un val de energie propulsîndu-l înainte şi o ciudată goliciune interioară care îl elibera de orice teamă.

Nu auzi geamătul ciudat din gîtlejul său şi nici nu simţi cel de-al treilea glonţ străpungîndu-i pulpa. Cuibul se apropia din ce în ce mai mult şi el urca mai repede, picioarele purtîndu-l automat, răsuflînd greu, trăgînd continuu cu carabina cu un vuiet surd în nervii săi. Nu era conştient de focurile de armă răzleţe din spate, trase de oamenii săi care îl văzuseră urcînd şi încercau să-l acopere.

În ceea ce îl privea, Hal era singur.

În afară de Stewart.

Căci Stewart îi apăruse din senin în faţa ochilor minţii, zîmbind în superba lui uniformă, stînd în pragul uşii lui Hal şi făcîndu-i semn să urce şi mai sus.

„Hai, micuţule. Trebuie să mergem."

Sau era un Stewart mai tînăr? Un Stewart adolescent, care îl striga să meargă să călărească, să joace tenis sau să navigheze într-o dimineaţă însorită de duminică?

Nu conta, fiindcă Stewie, zîmbind prin moarte nepăsător, era cel care îl chema pe Hal.

Hal fu cuprins de o bucurie nebunească, amestecată în mod ciudat cu furia sa, care îl umplu ca un gaz mortal. Urcă mai departe, mort deja, ignorînd gloanţele care străpungeau frunzele răzleţe şi îi găseau picioarele, coastele, umărul.

Cînd ajunse sus, aruncă ultima grenadă. În clipa în care aceasta explodă, el sări în adăpostul plin de nord-coreeni.

Ucisese doar cîţiva din ei. Ceilalţi păreau surprinşi. Îl văzu pe cel care mînuia mitraliera întorcîndu-se să-l

doboare şi îl împuşcă în piept.

Un altul se duse repede spre mitralieră, dar Hal îl împuşcă la fel de impasibil de parcă ar fi fost o ţintă într-un parc de distracţii.

După aceea privi în jur. Erau vreo zece sau cincisprezece nord-coreeni care se mişcau, unii din ei răniţi. Hal se repezi la cel mai apropiat cu baioneta ridicată. Omul fu străpuns în gît şi rămase nemişcat cînd Hal o scoase din nou.

În clipa aceea, Hal fu împuşcat în spate. Ceva îi spuse că rana aceea era gravă şi strînse din dinţi cînd se întoarse să tragă. Văzu trupurile cum cădeau retezate în timp ce el golea încărcătorul. Căută un altul, dar îşi dădu seama că nu mai avea nici unul. Ridică arma ca pe o suliţă şi o aruncă într-un soldat tînăr care ţintea spre el, lovindu-l în faţă. Sîngele îi inundă uniforma şi se prăbuşi la podea.

Hal căzu în genunchi acum, doborît de glonţul din spate, dar încă nu era învins. Înşfăcă o armă a unui soldat inamic căzut şi trase în doi nord-coreeni care încercau să mînuiască mitraliera. Unul din ei căzu cu un oftat şi sîngele îi ţîşni din piept, iar celălalt scoase pistolul, îl privi pe Hal ca şi cum ar fi văzut o stafie şi încercă să ţintească. Hal, însă, îl împuşcă în stomac şi se întoarse în adăpost.

Se înşelase. Erau mai mulţi soldaţi nord-coreeni – sau alţii care fuseseră trimişi în ajutorul camarazilor. Fiindcă nu mai avea gloanţe în carabină, Hal scoase pistolul de calibrul 45 şi trase în ei. Se simţi din nou lovit, de data aceasta în încheietura mîinii.

Gloanţele nu mai contau. Ştia că rana din spate avea să îl ucidă în cele din urmă, aşa că nimic nu îi mai putea face rău acum.

Poate era mort deja. Dacă era aşa, se gîndi el, atunci putea să tragă cît voia. Era o stafie. Nu era de mirare că îl priveau toţi uluiţi.

Auzi strigăte în engleză. Poate că oamenii lui urcau dealul. Eh, nu mai conta. Îşi ucisese întreaga companie, le provocase moartea cu lipsa lui de experienţă, cu respectarea ordinelor şi cu încrederea lui absurdă. Dacă vreunul din ei avea să supravieţuiască acelei ambuscade, îşi va aminti de Hal ca de locotenentul incompetent care provocase moartea camarazilor săi.

Asta e, îşi spuse Hal trăgînd în soldaţii inamici, care erau ciudat de neclintiţi, poate deja morţi ei înşişi.

„Sîntem morţi cu toţii, deci", îşi spuse el. „O să continuăm să ne luptăm la nesfîrşit."

Nu era de mirare că simţea acea revigorare febrilă curgîndu-i prin rănile din trup. Valuri de moarte izbeau adăpostul, azvîrlindu-l în sus. În ziua aceea Moartea triumfa. Şi – un silogism atît de simplu, încît se întreba de ce nu se gîndise la el mai înainte – Moartea nu putea să moară.

Ironia aceea îl susţinu şi continuă să tragă, în timp ce sîngele îi şiroia din gură, din urechi şi din alte numeroase răni, gloanţele lui strigînd blesteme nepu tincioase zeilor războiului care rîdeau.

Tocmai ţintea spre un ultim soldat coreean care

ori ţintea spre el, ori fugea, era mort sau viu, cînd un ultim glonte îl doborî la pămînt. Se răsuci în cădere şi rămase întins cu privirea aţintită spre cerul albastru ce se întrezărea prin fum, la fel de senin ca şi cerul de deasupra unui teren de golf din Long Island în luna iunie.

Dar îşi aminti că nu era o zi de vară, ci 31 octombrie. Mai precis, *Halloween.*

Zîmbi cînd văzu alţi trei nord-coreeni apropiindu-se de el, cu carabinele în mîini. Ştia că avea să moară înainte ca ei să apuce să-l împuşte. Măcar în acest fel era învingător.

Acum, ca la un semn, o ultimă imagine a lui Stewart îi apăru în faţa ochilor, frumos şi zîmbitor ca întotdeauna.

„Hai, prinţe Hal. Trebuie să mergem."

Hal izbuti să zîmbească şi sîngele i se prelinse din gura întredeschisă. Stewart se furişă printre cei vii şi rînji cînd aceştia se pregăteau să îl ucidă pe Hal, zîmbind prin ochii lor, luminîndu-le irisurile cu o veselie absurdă şi comică.

Hal începu să se simtă obosit.

„Ei, Stewie, ne-au doborît pe amîndoi", îşi spuse el în gînd. „Îmi pare rău pentru mama."

Văzu chipul mamei lui, cu acei ochi îngrijoraţi, şi se gîndi la singurătatea ei. Păcat. Păcat.

Imaginea chipului ei se şterse ultima, izgonită de valurile albăstrui şi limpezi care îl acopereau.

Îşi pierdu cunoştinţa înainte să îşi dea seama că cei trei care dăduseră buzna în adăpost erau propriii

lui oameni.

Ramirez şi Kastner erau în faţă şi Dick Terrell în spatele lor.

Ramirez se uită la mulţimea de soldaţi coreeni morţi şi fluieră.

– Cabrón, spuse el punîndu-şi carabina Ml pe umăr şi uitîndu-se la Terrell. La dracu', Terrell, ia uite aici. Afurisitu' de locotenent i-a omorît pe toţi.

Kastner se duse repede lîngă Hal, alarmat de sîngele de pe faţa acestuia.

– Mai trăieşte, omule? întrebă Ramirez pe un ton plin de îndoială.

Kastner îşi zări propriul chip reflectat în ochii lui Hal care nu mai vedeau nimic. Îi căută pulsul şi încuviinţă.

– Încă.

– Dumnezeule mare, spuse Ramirez clătinînd din cap. Omule, locotenentul ne-a salvat afurisitele de vieţi.

Terrell nu spuse nimic. Număra cadavrele care înconjurau forma inertă a lui Haydon Lancaster.

Se opri la şaptesprezece, deoarece Kastner îi striga să le facă semn celor de jos să înceteze focul.

Şapte

14 februarie 1951

Tăcerea domnea pe peluza sudică a Casei Albe. O fanfară militară şi un regiment de gardă stăteau în poziţie de drepţi. Soldaţi în uniforme, mulţi în cărucioare, erau înşiruiţi în faţa unei mici galerii de spectatori şi de ziarişti. Era prezent şi un contingent de generali şi demnitari militari, printre care şeful marelui stat major şi un reprezentant al generalului locotenent Matthew Ridgway, comandantul forţelor dislocate în Coreea.

Preşedintele, o figură familiară în palton şi cu ochelari, stătea în faţa microfoanelor, privind veteranii de război adunaţi acolo. Un vînt rece de iarnă îi colora

obrajii în timp ce el contempla imaginea ce i se înfăţişa ochilor.

Deşi era un prilej de bucurie, gîndurile preşedintelui erau sumbre. Era pe cale de a acorda cea mai înaltă distincţie pentru acţiunea care avusese loc cu trei luni în urmă – în ziua de *Halloween,* mai precis – odată cu intrarea chinezilor în Războiul din Coreea, schimbîndu-i cursul definitiv.

Începînd cu acea săptămînă fatidică de la sfîrşitul lui octombrie, *Armata a Opta* şi *Corpurile X* trebuiseră să se retragă în faţa puternicei ofensive chineze. Generalul locotenent Walker, comandantul *Armatei a Opta*, fusese ucis într-un accident de maşină. Forţele Statelor Unite şi ale Naţiunilor Unite trebuiseră să evacueze oraşul Seul, iar negocierile de încetare a focului cu comuniştii chinezi nu ajunseseră la nici un rezultat.

Mai rău, generalul MacArthur, comandantul suprem al forţelor Naţiunilor Unite, făcuse unele afirmaţii iresponsabile şi primejdioase privind felul în care ţara sa trata acel conflict. Dacă MacArthur nu era adus curînd cu picioarele pe pămînt, era necesară înlocuirea sa. Şi acest lucru ar fi pus în pericol poziţia preşedintelui de comandant suprem deoarece MacArthur ar fi cîştigat simpatia publicului.

Acesta era motivul pentru care preşedintele era foarte tulburat în după-amiaza aceea. Ţara sa era implicată într-un război pe care părea incapabilă să îl cîştige, luptînd împotriva unui inamic pe care, pînă nu demult, experţii Administraţiei îl consideraseră lipsit

de importanţă, pe un pământ de care puţini oameni auziseră înainte de izbucnirea acelui război sîngeros cu nici un an în urmă. Magnifica victorie a forţelor aliate asupra nazismului şi a imperiului japonez era doar o amintire acum. Lumea se schimbase peste noapte. Răul era mai greu de identificat şi chiar mai greu de învins.

Unele valori, însă, nu se schimbaseră. Preşedintele se însenină uitîndu-se la textul dinaintea lui. Descria un act de curaj şi sacrificiu de sine care nu era numai înălţător în sine, ci specific american. Îl făcea să fie mîndru de ţara lui şi sigur că, în cursul lunilor şi anilor ce aveau să urmeze, va supravieţui şi va deveni poate mai mare ca oricînd.

Dregîndu-şi glasul, preşedintele vorbi în microfon.

– Locotenent Haydon Lancaster, comandant al *Companiei D* de puşcaşi, *Primul Batalion, Divizia a Cincea* de cavalerie a Statelor Unite.

Un tînăr într-un cărucior fu adus lîngă el. Încă slăbit din cauza rănilor, soldatul nu se putea ridica, aşa că preşedintele privi în jos spre el în timp ce vorbea.

– Compania locotenentului Lancaster a fost atacată cu brutalitate în timp ce traversa rîul Ch'ongyang de către un pluton de soldaţi nord-coreeni. Un grup numeros format din civili coreeni înfometaţi şi speriaţi, copii şi bătrîni, a fost folosit cu cruzime de către inamic ca momeală pentru a stîrni confuzie în rîndul americanilor.

Preşedintele făcu o pauză în timp ce oroarea

situaţiei descrise îi tulbura pe toţi cei prezenţi.

– Locotenentul Lancaster, continuă el apoi, dîndu-şi seama că întreaga sa companie formată din 130 de oameni, ca şi civilii nevinovaţi, erau în pericol de a fi exterminaţi, şi-a croit singur drum spre locul unde se afla amplasată mitraliera inamicului, fiind rănit de cîteva ori în timpul urcuşului. Fără să-i pese cîtuşi de puţin de propria siguranţă şi complet indiferent faţă de rănile şi mai grave suferite în clipa în care a ajuns la destinaţie, a atacat şi a neutralizat duşmanul, ucigînd sau rănind douăzeci şi trei de soldaţi nord-coreeni înainte ca propriii săi oameni să ajungă la faţa locului. Se estimează că acţiunea disperată a locotenentului Lancaster a salvat 150 de vieţi, din care multe ar fi fost pierdute dacă soldaţii coreeni nu ar fi fost opriţi în cîteva minute. În timpul luptei sale cu duşmanul, locotenentul Lancaster a suferit răni care ar fi doborît orice om normal. Cînd oamenii săi au ajuns la buncăr, el îşi pierduse cunoştinţa, dar era înconjurat de cadavrele duşmanilor a căror forţă superioară o înfruntase singur.

Preşedintele făcu o pauză. O tăcere apăsătoare se lăsase asupra peluzei sudice în vreme ce toţi cei prezenţi încercau să îşi imagineze scena evocată de el.

– Cu adîncă recunoştinţă personală şi admiraţie şi gîndindu-mă la cei ale căror vieţi le-a salvat şi la cei care au fost şi vor fi inspiraţi de curajul şi puterea sa de sacrificiu, ofer astăzi cea mai înaltă distincţie militară, *Medalia de Onoare a Congresului,* locotenentului

Haydon Lancaster.

Preşedintele se aplecă să îi pună la gît medalia şi, cînd o făcu, văzu durerea care schimonosea zîmbetul de recunoştinţă al tînărului. Medicii spuseseră că Lancaster va putea duce o viaţă normală din nou, dar numai după o perioadă îndelungată de îngrijire.

– Felicitări, locotenente, îi şopti el. Îţi datorăm foarte mult.

– Vă mulţumesc, domnule preşedinte.

– Şi vindecă-te repede. Cred că ţara va avea nevoie de tine pe viitor.

Observă o expresie ciudată în ochii negri ai soldatului, plini de modestie, dar şi de tristeţe. O mînă bandajată începu să se ridice pentru a-l saluta pe Comandantul Suprem, dar preşedintele îl opri şi îşi duse propria mînă la tîmplă.

– Nu astăzi, locotenente, spuse el. Lasă-mă pe mine să salut.

Gîndindu-se la gloanţele care se mai aflau încă în trupul subţire din faţa lui, preşedintele aproape că uită de propriile griji. Niciodată nu fusese mai mîndru că era american.

Opt

Sacramento, California
19 iulie 1951

Louis Benedict era un om mulţumit.

Firma sa de produse electronice, *Benedict Products, Inc.* înregistra profituri şi se extindea repede, după un început lent care îl făcuse să muncească nopţile timp de aproape zece ani. Banii pe care îi împrumutase de la înstăritul său socru pentru a pune firma pe picioare fuseseră returnaţi demult. La patruzeci şi şase de ani, Lou era, în sfîrşit, stăpînul propriului său destin.

Se gîndi în urmă la începutul carierei sale – ca inginer la o mare corporaţie din San Diego, primii ani ai căsătoriei sale cu Barbara, venirea pe lume a co-

piilor, îndelungata luptă de a întemeia firma *Benedict Products* – ca la un proces necesar care îl făcuse să ajungă în locul unde se afla.

Avea trei copii frumoşi – Paul, de şaisprezece ani, Cindy, de treisprezece şi Joyce de unsprezece. Avea o casă cu patru dormitoare într-un cartier atrăgător al oraşului Sacramento, vecini şi prieteni buni care îi admirau pe Barbara şi pe el şi un loc în sînul comunităţii. Lou era poate puţin obosit din cauza eforturilor depuse în ultimii cincisprezece ani, dar era mulţumit de rezultate.

În prezent se putea gîndi să-şi consolideze piaţa în nordul Californiei şi de-a lungul Coastei, spre Los Angeles şi San Diego şi, în curînd, poate să deschidă cîteva filiale şi în altă parte în Vest. Afacerile mergeau bine. De fapt, aproape bine. Economia postbelică favoriza firmele de genul lui Benedict, căci electronica făcea parte din curentul care începea să cuprindă industria şi tehnologia americană.

Lui Lou îi era groază de munca necesară pentru înfiinţarea altor filiale, găsirea directorilor – angajarea şi concedierea constituiau ceva ce ura şi la care nici nu prea se pricepea foarte bine – transferarea răspunderilor importante pe umerii altora şi apoi grijile pe care şi le făcea între cei patru pereţi ai casei sale.

De aceea mai şovăia încă, urmărind cum fabrica se lupta să facă faţă comenzilor şi ascultînd plîngerile reprezentanţilor săi care erau mîndri de noile cuceriri în oraşe îndepărtate şi nerăbdători ca el să se extindă.

Lou era genul de şef care simţea nevoia să ţină totul sub control. Nu numai că îi cunoştea pe toţi angajaţii de la *Benedict Products*, dar ştia toate comenzile de materiale, toate schemele de pe mesele de desen şi toate cifrele înaintea contabililor săi. Putea să facă munca fiecărui angajat şi o şi făcea adesea cînd cineva se îmbolnăvea. De multe ori se întîmpla să vină seara acasă cu unghiile murdare şi cu cămaşa pătată, zîmbind cînd îşi auzea soţia plîngîndu-se că el muncea pentru toată fabrica.

Prietenii spuneau că era un sentimental. Cunoştea familiile angajaţilor, îi suna sau îi vizita personal cînd aveau necazuri, ba chiar le dădea împrumuturi fără dobîndă din propriul buzunar. Cu zece ani în urmă născocise un sistem de împărţire a profitului care nu numai că îi făcuse pe oameni să îl îndrăgească, dar fusese numit în presa californiană „şeful ideal". Nici unul din directorii tineri şi talentaţi de la *Benedict Products* nu voia să plece în altă parte pentru un salariu mai mare. *Benedict* era o raritate: o familie mare şi fericită.

Lou era la fel de gras ca oricare alt bărbat de vîrsta lui care bea prea multe beri duminica şi martiniuri în serile din cursul săptămînii şi mînca prea mulţi hamburgeri şi cartofi prăjiţi cînd munca nu îi permitea un prînz cu mai puţine calorii. Nu era un bărbat frumos, dar chipul ridat şi bronzat în urma partidelor de golf în soarele puternic al Sacramento-ului, costumele sale bine croite, părul său de culoarea nisipului, care începuse să încărunţească şi ochii puţin

visători îi dădeau un aer de prosperitate foarte plăcut vederii.

Şi, în fond, îşi spuse el privindu-se în oglindă, nu trebuia să semene cu Cary Grant ca să fie cine era şi să facă ceea ce făcea.

Lou Benedict era, dacă nu cel mai creator dintre bărbaţi, unul cinstit şi pe care se putea conta. Şi, chiar dacă nu era cel mai fericit bărbat, era mulţumit de viaţa lui. Noţiunea de împlinire personală, foarte vagă în adolescenţă şi în perioada colegiului, fusese demult eclipsată de valoarea liniştitoare a muncii asidue.

Relaţia sa intimă cu Barbara – o femeie plăcută cu un păr castaniu, care provenea dintr-o veche familie din sudul Californiei şi pe care el o considerase o bijuterie cînd îl acceptase cu nouăsprezece ani în urmă – nu mai era ce fusese odată. Stresul provocat de afaceri şi creşterea copiilor avusese grijă de acest lucru. Dar îşi erau încă devotaţi unul altuia şi afecţiunea lor constantă compensa absenţa unei pasiuni mai puternice.

Lou Benedict avea tot ce îşi putea dori în viaţă. Trecutul şi viitorul se alăturau într-un confortabil grup de speranţe şi obligaţii ce înlocuiau emoţiile mai puternice pe care le ratase de-a lungul timpului.

Sau, cel puţin, aşa credea el.

– A venit o domnişoară Dameron, se auzi vocea

directorului de personal. Pentru locul liber de la Materiale. Nu are experienţă, dar a avut calificative bune şi e posesoarea unei diplome a *Universităţii* din Wisconsin.

– Şi ce caută tocmai aici? întrebă Lou.

– Nu vine din Vestul Mijlociu. A crescut în California. În colegiu a avut o medie de 3,5, după cum scrie în cerere. Şi... ei bine, cred că ar trebui s-o vedeţi.

Lou ştia ce însemna acest lucru. Solicitanta le făcuse o impresie excelentă celor de la Personal. Nu găsiseră nimic în neregulă. Lui îi revenea sarcina de a lua hotărîrea.

– Bine, trimite-o sus, spuse el.

Peste cîteva clipe, se auzi o uşoară bătaie în uşă. Secretara vîrî capul pe uşă şi o anunţă pe domnişoara Dameron. După ce îşi pusese haina pentru a părea prezentabil ca preşedinte al companiei, Lou se ridică şi ocoli biroul.

O roşcată înaltă, foarte drăguţă şi uimitor de tînără pentru cei douăzeci şi doi de ani ai săi şi, totuşi puţin prea echilibrată pentru a avea numai atît, îşi făcu apariţia în birou şi îi întinse mîna.

– Încîntat, domnişoară Dameron, spuse Lou făcîndu-i semn să ia loc.

O privi cu coada ochiului cînd se aşeză. Fusta taiorului învăluia nişte picioare lungi, aristocratice. O poşetă de piele se lăsă pe covor lîngă eă cu un zgomot înăbuşit.

Îl privi cu nişte ochi izbitor de verzi a căror adîncime spunea o poveste mult mai complexă decît ex-

presia de la suprafaţă. Îşi dădu seama că era mai mult decît drăguţă.

– Aşadar, am auzit lucruri impresionante de la Personal despre dumneata, domnişoară Dameron, zise el. Ce anume te-a făcut să te intereseze electronica? Nu sîntem ceva prea potrivit pentru o tînără care a studiat la... cum se numea colegiul?

– *Universitatea* din Wisconsin, Madison, domnule, spuse ea cu mîinile împreunate în poală.

– Ce te-a făcut să te duci tocmai în Wisconsin? o întrebă Lou silindu-se să o privească în ochi, deşi era tentat să-i studieze formele uşor de ghicit sub bluză şi sub fustă. E cam frig acolo, nu?

Ea zîmbi. Era un zîmbet dulce şi elegant care îl încălzea în timp ce îi punea o altă parte într-o postură dificilă.

– Wisconsin avea un program foarte bun în domeniul afacerilor şi mi-au oferit o bursă, aşa că m-am dus acolo, spuse ea. Dar frigul şi zăpada nu mi-au plăcut şi, de cum am absolvit, m-am întors în California. Totdeauna mi-am dorit să fac carieră aici.

Cererea ei se afla în faţa lui Lou. Văzu că părinţii ei nu trăiau. Rămăsese orfană de la o vîrstă fragedă, bănui el. Deşi, purtarea ei era foarte controlată şi chiar formală, simţea în spatele ei un nucleu atît de feminin, încît o parte din inima lui zbură spre ea.

– Am început să mă uit la anunţurile din ziare şi imediat l-am văzut pe al dumneavoastră, spuse ea. Mă interesează materialele, cumpărările şi managementul. Ştiu cîte ceva despre electronică din şcoală.

Îmi place foarte mult aici şi... ei bine, compania dumneavoastră se bucură de o bună reputaţie, domnule Benedict. Mi s-a părut că merită să încerc, zise ea zîmbind. Bineînţeles, depinde de ce credeţi dumneavoastră despre mine.

Lou începu să îi explice cîte ceva despre produsele şi pieţele de desfacere ale companiei sale. În acest timp o văzu încrucişîndu-şi picioarele. Avea un corp de regină a frumuseţii, era înaltă şi avea nişte forme aproape de amazoană. Părul roşcat, străbătut de şuviţe aurii, îi sporea atractivitatea, ca şi tenul alb pătat de cîţiva pistrui ca nişte picături de soare.

Puse vreo două întrebări directe în timp ce Lou îşi ţinea discursul, întrebări care dovedeau că îşi făcuse tema şi că ştia ce anume făcea toată afacerea să meargă. Acest lucru îl impresionă.

Dar nu la fel de mult ca pulpele ei, pe care şi le mişca uşor în timp ce asculta, sau gleznele delicate care îşi arătau forma sub ciorapi. Avea cele mai frumoase picioare pe care le văzuse vreodată în afara unei reviste de modă.

Poziţia ei era decentă şi, totuşi, ciudat de provocatoare. Pînă şi degetele lungi împreunate în poală păreau capabile de explorări senzuale de nedescris. Privirea ei nu o părăsi pe a lui nici o clipă şi expresia subtilă a ochilor ei părea să-l mîngîie de la distanţă.

După ce studie fiecare amănunt al fizicului ei, i se păru şi mai atrăgătoare în totalitate. Se lăsa vrăjit fără să vrea.

Lou nu era un bărbat destul de monden pentru

a-şi da seama că asista la una din cele mai calculate etalări ale trupului în faţa unui şef vulnerabil. Nu ştia decît că expresia ochilor ei, zîmbetul cărnii ei, combinate cu incontestabila ei calificare îl împiedicau să-i refuze un loc la compania sa.

După ce îşi termină discursul, rămase surprins văzînd-o că arată spre fotografiile Barbarei şi ale copiilor aflate pe raftul din spatele biroului.

– Aveţi o familie minunată, spuse ea. Copiii seamănă foarte mult cu tatăl lor.

– Mulţumesc, spuse el întorcîndu-se să se uite la fotografii. Nu sînt sigur că ăsta-i un lucru bun. Barbara este singura din familie care e cu capul pe umeri.

Abia atunci, implicaţia mascată a complimentului ei îşi făcu loc spre miezul instinctelor sale masculine. Îl felicita pentru virilitatea ca şi pentru familia sa atrăgătoare.

Se forţă să o privească în ochi cînd îi puse şi alte întrebări. Răspunsurile ei erau concise şi corecte. Îl impresionau mîndria ei tăcută şi stăpînirea de sine, iar intimitatea şoptită a vocii ei îl seducea.

În cele din urmă, nu mai putu decît să cedeze.

– Păi, zise el oftînd, îmi face plăcere să vă spun, domnişoară Dameron...

– Ah, spuneţi-mi Liz, vă rog.

– Bine, Liz, spuse el zîmbind. Îmi face plăcere să-ţi spun că *Benedict Products* doreşte să te aibă la fel de mult cum doreşti tu să lucrezi aici. Dacă e să ne luăm după rezultatele studiilor, vei avea un viitor strălucit la noi. Avem o companie mică dar puternică

şi muncim mult. Nu sîntem *General Motors*, dar ne mîndrim cu ceea ce facem. Poate nu vei deveni celebră lucrînd aici, dar vei fi respectată şi vei învăţa meserie la fel de bine ca în oricare altă parte.

Chipul ei se lumină la auzul acelei veşti bune, făcînd-o să pară şi mai frumoasă şi mai copilăroasă decît înainte.

– Vă mulţumesc, domnule Benedict, spuse ea. Vă sînt recunoscătoare pentru încrederea pe care mi-o acordaţi. Nu o să vă dezamăgesc.

Se ridicară amîndoi odată. Îndreptarea trupului ei sub propriii lui ochi aproape că îl ameţi. Sînii fermi împungeau bluza moale de mătase, iar şoldurile i se unduiau magnific sub fustă. Era o frumuseţe atît de rară, încît era imposibil să poată fi studiată îndeajuns în cursul unui singur interviu.

Dar remediase deja această problemă. Din acel moment avea să o vadă destul de des pe Liz Dameron.

– Cînd ai vrea să începi? o întrebă el.

– Chiar acum, zise ea luîndu-şi poşeta.

– Bine, atunci o să te duc personal la Materiale să te prezint lui Larry şi lui Glenn, care vor începe imediat să-ţi explice totul.

Cînd se îndreptară spre ascensor, o întrebă dacă avea o locuinţă şi ea îi spuse că stătea la o prietenă pînă îşi va găsi un apartament. El se oferi să îi lase cîteva zile în acest scop, dar ea refuză zîmbind. El făcu tot posibilul să nu se uite la corpul ei cînd intrară în ascensor şi se întrebă dacă îi văzuse cineva, oare, împreună.

Cinci minute mai tîrziu o prezentase oamenilor de la Materiale şi se ducea din nou sus. Simţise ceva ciudat cînd se despărţise de ea, căci o undă de regret apăruse în ochii ei cînd îi făcuse cu mîna de dincolo de geam, după care se întorsese spre Larry Whitlow, directorul secţiei Materiale.

Întorcîndu-se în biroul său, Lou simţi o plăcere intimă care se învecina cu vinovăţia fiindcă imaginea fetei mai zăbovea încă în mintea lui. Fără să vrea, îşi dădu seama că nu se mai putea concentra asupra lucrului tot întrebîndu-se cînd avea să o revadă.

În seara aceea la cină fu preocupat în timp ce Barbara şi copiii îi spuneau ce făcuseră în cursul zilei. Soţia lui îi observă privirea melancolică.

A doua zi dimineaţă, însă, se duse la birou devreme, atenţia fiindu-i atrasă de o mulţime de probleme.

Fiind foarte ocupat, Lou Benedict nici nu se gîndi să verifice la *Universitatea* din Wisconsin. Nu era timp pentru asemenea lucruri în lumea afacerilor acelor zile. Şi, în plus, Lou nu era suspicios.

Astfel că nu bănui nici o clipă că prospeţimea lui Liz Dameron s-ar fi putut datora faptului că, în realitate, nu avea decît optsprezece ani.

Într-adevăr, acest lucru era absolut incredibil după spectacolul dat în biroul lui.

Nouă

Universitatea din New York
3 octombrie 1951

– Atenţie, vă rog.

Profesorul Nathaniel Clear stătea calm ca o statuie în faţa podiumului. Cei două sute de studenţi din sala de curs tăcură imediat. Singurul sunet era foşnetul paginilor, semn că se pregăteau să noteze orice le-ar fi spus.

Privirea profesorului trecu de la unul la altul. Ochii lui erau negri precum cărbunele. Avea părul negru, cu foarte puţin argintiu la tîmple. Pielea bronzată îi dădea un aspect aspru, de pirat, accentuat de trupul viguros de sub haina sport şi puloverul pe gît.

Efectul pe care îl avea asupra studenţilor era com-

plex, căci, pe de o parte era un individ stăpîn pe sine, ale cărui momente de tăcere inspirau groază şi veneraţie celor care îi aşteptau cuvintele, iar, pe de altă parte, cînd se înflăcăra datorită subiectului despre care vorbea, se plimba încolo şi încoace şi mişcările îi erau pline de o energie extraordinară ce îi ţinea pe spectatorii săi pe marginea scaunelor.

Renumele său era pe măsura farmecului personal. La treizeci şi opt de ani era cel mai tînăr profesor de la *Universitatea* din New York din istoria modernă a pedagogiei. Era şeful catedrei de Istoria Artei, membru al tuturor asociaţiilor importante şi autor a trei cărţi: un studiu despre Caravaggio derivat din lucrarea sa de doctorat, o monografie a lui Van Gogh care îi adusese prestigiosul *Prix d'Arras* în Franţa şi un recent studiu al nudului în arta clasică şi romantică ce îl făcuse renumit în lumea întreagă.

Nathaniel Clear era o celebritate şi, fără îndoială, atracţia secţiei de artă a universităţii, pentru a nu mai vorbi de întreaga sa facultate. În ciuda severităţii sale, cursurile lui erau audiate de nenumăraţi studenţi încă din prima zi.

Mai mult pentru Nathaniel Clear se hotărîse Laura să încerce să obţină o bursă acolo. Şi scrisese eseul despre Delacroix, care îi însoţise cererea de înscriere gîndindu-se la ochiul lui critic. Cine ar fi putut spune? Poate fusese şi el printre cei care citiseră lucrarea şi hotărîseră să îi acorde bursa. Chiar înainte să înceapă cursurile, se hotărîse şovăitoare să îşi scrie lucrarea de diplomă avînd ca subiect nudul, atît de vrăjită

fusese de lucrările lui Clear în legătură cu acel subiect.

Nathaniel Clear era motivul pentru care Laura se afla acum în al zecelea rînd al sălii de curs, cu stiloul pregătit şi cu atenţia îndreptată asupra bărbatului de pe podium.

Clear se pregătea să vorbească. O tăcere mormîntală învăluia sala de curs plină.

El arătă spre un teanc gros de lucrări şi spuse:

– V-am citit eseurile. Sînt cît se poate de dezamăgit. Am discutat despre nud ca o abordare a corpului omenesc ce a evoluat de la o afirmaţie tematică şi iconică la una formală şi plastică. Aceasta a fost esenţa lucrului nostru pe marginea lui Michelangelo, Giorgione şi Rubens. V-am rugat să analizaţi anumite picturi avînd în vedere aprofundarea cunoştinţelor noastre în legătură cu această transformare în perspectivă.

Puse lucrările pe masă lîngă el.

– Ceea ce mi-aţi dat, în mare parte, spuse el trecîndu-şi mîna prin părul bogat, este o aiureală. Formule exprimate într-un limbaj furat din cărţile pe care le-aţi citit – inclusiv ale mele.

Se opri pentru a privi şirurile de studenţi, care erau vizibil nervoşi.

– Poate vreţi să ştiţi că v-am citit lucrările personal – pe toate. Nu folosesc asistenţi care să facă astfel de treburi pentru mine. Şi, cînd vă citesc lucrările, urmăresc cîteva aspecte. Seriozitatea, bineînţeles. Efortul. Sinceritatea. Fireşte, mă aştept să văd şi nişte lucrări

neinspirate; nu putem fi cu toţii intelectuali. Nu putem avea cu toţii ochi pentru artă. Dar mă aştept să văd lucrările *voastre* – nu pe ale mele. Cărţile mele le-am citit deja, să ştiţi.

Cîteva rîsete scurte îi însoţiră cuvintele.

– Inutil să mai spun că seriozitatea pe care o caut, nu o găsesc întotdeauna. Unii din noi ne aflăm aici pentru a lua o notă. Şi vom lua – una proastă, bineînţeles. Dar o vom lua.

Rîsul, mai încordat, se stinse repede.

– Dar ceea ce vreau să văd cu adevărat, spuse el mai serios, este persoana care posedă abilitate intelectuală şi ochi pentru artă, care este decisă să facă eforturi – şi – care are inimă. Căci, poate v-ar interesa să ştiţi, studenţi istoviţi, că numai creierul nu poate da rezultate bune la acest curs, la fel ca în cazul oricărei materii umaniste, ba chiar şi al ştiinţelor. Doar inima – o vulnerabilitate faţă de lume, capacitatea de a simţi exteriorul real al sinelui – poate da ochiului posibilitatea să vadă arta.

Tăcu o clipă, lăsînd cuvintele să-şi facă loc în minţile lor, după care luă o lucrare de deasupra teancului.

– O să vă citesc două fragmente scrise de o persoană prezentă în această sală, care posedă calitatea pe care am descris-o, spuse el. Trebuie să menţionez că este singura lucrare care a primit un A săptămîna aceasta. Aşa că toţi ceilalţi vă puteţi întoarce la studiu. Bine, acum vă rog să fiţi foarte atenţi. Subiectul este *„Fête champêtre"* a lui Giorgione, care, după cum

ştiţi, sau ar trebui să ştiţi, a servit drept model pentru *Picnicul* lui Manet, fapt care a făcut atîta vîlvă la Paris acum vreo optzeci de ani.

Ţinea lucrarea deschisă în mînă.

– Bine, începu el, autorul nostru spune următoarele:

„Nu pot fi de acord cu Horszowski cînd afirmă că legătura între picturi este pur formală. Cred că Manet a început prin a imita, în propriul stil, imaginea frumuseţii feminine a lui Giorgione. Dar a mers mai departe. A văzut că, de-a lungul istoriei, trupul femeii a fost tratat drept ceva mai degrabă ideal decît uman, fiind, deci, ceva mai degrabă admirat decît respectat. Astfel, Manet a observat felul în care cei doi bărbaţi din pictura lui Giorgione nici măcar nu se uită la femeile care sînt de faţă, ci se lasă furaţi de conversaţie, în timp ce femeile îi servesc cu vin şi muzică. Manet a parodiat această structură, astfel că femeia nud din prim planul picturii sale se uită direct la privitorul său, plictisită şi curioasă, în vreme ce bărbaţii din imagine o ignoră. Expunerea lui Giorgione este apărată de folosirea mitului şi a tradiţiei pastorale. Dar Manet prezintă tema cu atîta îndrăzneală, încît îşi atrage asupra sa mînia tuturor artiştilor. Manet este, în mod ironic, conştient că subiectul pastoral, care a fost nevinovat odată – doi bărbaţi îmbrăcaţi şi două femei goale – îi va şoca acum şi pe cei mai pretenţioşi critici. Îl înfăţişează, arătîndu-ne sentimentele sale faţă de frumuseţea formei femeii ca şi înţelegerea sa faţă de menirea femeii pe pămînt.“

Profesorul închise lucrarea şi o puse la loc, deasupra celorlalte.

– Avem aici o persoană pe care o interesează *„de ce"*-ul formei şi care nu imită doar vechea afirmaţie care spune că forma este *„importantă"* în artă. Ea vede – hopa, i-am dezvăluit sexul. Îmi pare rău, n-am vrut şi, cu siguranţă că nu-i voi da în vileag identitatea. Ea vede că folosirea formei este întipărită nu numai în concepţia socială a femeilor ca prezenţe, ci şi în comentariul unui artist cu privire la această concepţie.

Toţi ascultau cu atenţie.

Nathaniel Clear ridică din umeri.

– Nu cred că a mers destul de departe în analiza ei, spuse el. Şi-ar fi putut împinge gîndurile mai departe, extinzîndu-le asupra picturii *Olympia* a lui Manet sau, poate, *Venus dormind* a lui Giorgione. Ar fi putut descoperi că la Giorgione există ceva mai mult decît o concepţie socială despre femeie. Da, există lucruri pe care ea nu le-a văzut.

Zîmbi prin ochii negri care scrutau încăperea cu un fel de provocare.

– Dar e încă tînără, nu-i aşa? spuse el. Şi posedă acea calitate – poate nesigură, poate primejdioasă – pe care am putea-o numi capacitatea de a fi transformat de o pictură. Ea şi alţii ca ea vor face ca afirmaţiile despre artă să conteze în această lume. O felicit şi, deşi ştiu că nu se poate ridica să facă o plecăciune, sper că o veţi felicita şi voi.

Izbucniră aplauze, într-un fel şovăielnice datorită

autorităţii profesorului, dar sincer apreciative.

– Şi acum, spuse el depărtîndu-se repede de teancul de lucrări, haideţi să trecem la treabă. Data trecută am rămas la începutul Renaşterii...

În timp ce glasul lui umplea sala, Laura stătea ţintuită în scaunul ei, sperînd că nimeni nu vedea că e roşie ca focul.

Crezuse că lucrarea ei era îngrozitoare. Fusese scrisă în grabă şi gîndindu-se cu groază la ceea ce avea să-i facă profesorul Clear cu renumitul său creion albastru. Îi plăcuse pictura despre care alesese să scrie – întunecatul şi senzualul Giorgione şi ciudata tristeţe a lui Manet – dar nici o clipă nu simţise că îi înţelegea cu adevărat.

Şi iată, Nathaniel Clear dăduse lucrării ei – numai lucrării ei – calificativul cel mai bun!

Vreme de patru săptămîni îi fusese atît de greu să-şi ia ochii de la el, încît nici nu putea să ia notiţe clare la curs. Nu numai că era frumos într-un fel unic şi îndrăzneţ, dar era atît de plin de viaţă, de energie şi de inteligenţă, încît, de fiecare dată cînd îl vedea, i se tăia respiraţia.

Cînd l-a văzut prima oară, a fost uluită de tinereţea lui şi de umorul incisiv care îi ţinea pe studenţii săi totdeauna în dezechilibru. Cît de diferit era faţă de tonul rece şi raţional al cărţilor sale! Îmbrăcat în pan-

taloni negri care îi acopereau pulpele lungi şi nelipsitul pulover pe gît însoţit de haină, sub care se simţea pieptul tare, se plimba pe podium ca o pisică sălbatică, agilă şi primejdioasă.

Cu trecerea timpului, Laura descoperi că tonul calm al scrisului său începea să se armonizeze cu cursurile sale incisive. Îşi dădu seama că intelectualitatea lui Nathaniel Clear era în sine ceva viril şi masculin. Îşi folosea mintea aşa cum un atlet îşi folosea trupul – cu răsuciri şi cu mult efort şi cu o încredere extraordinară în capacitatea sa de a domina subiectul despre care discuta. Avea ceva eroic ce o lăsa pe Laura mută de admiraţie.

A ştiut din prima zi că nu a greşit venind la *Universitatea* din New York de dragul lui. Atracţia cărţilor era accentuată de emoţia de a lucra sub îndrumarea lui. Dacă exista ceva important de învăţat despre artă, el trebuia să cunoască acest lucru.

Avea de gînd să asiste la fiecare curs al lui Nathaniel Clear, dacă putea. Va face orice să-şi dezvolte mintea tînără atît de mult încît să-i asimileze şi să-i îmbrăţişeze gîndurile.

Şi în ziua aceea spusese lumii că era demnă de el.

În ziua aceea îi dăduse un A!

După curs, se alătură unui grup de studenţi adunaţi lîngă podium pentru a-şi lua lucrările. Şi-o găsi pe a ei şi tocmai se îndrepta spre ieşire cînd o

voce o făcu să se oprească brusc.

– Deci, acum ai şi un chip pe lîngă nume, spuse el.

Se întoarse şi îl văzu pe Nathaniel Clear stînd chiar în spatele ei, cu braţele încrucişate.

Laura roşi şi amuţi, ţinîndu-şi lucrarea strîns.

– Lucrarea ta e minunată, spuse el venind mai aproape. Mă bucur că am ocazia să ţi-o spun personal.

– Vă mulţumesc, domnule profesor Clear, spuse ea cu un glas stins.

Era copleşită de prezenţa lui fizică, uluitoare de la acea distanţă. Era mai înalt decît îşi închipuise şi părea mai puternic. Emana un iz slab de tutun şi after shave amestecat cu prospeţimea naturală a pielii unui bărbat.

Urmă un moment de tăcere. El părea să o cîntărească, de parcă s-ar fi îndoit că fiinţa aceea măruntă, atît de tînără şi fistîcită, ar fi putut scrie o lucrare pe care el o ridicase în slăvi.

– Vino să bem o cafea odată, spuse el categoric. Mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre tine. De unde vii, cum de te afli la cursul meu. Lucruri din astea, zise el zîmbind. Îmi place să-mi cunosc studenţii.

– Vă mulţumesc, se bîlbîi ea continuînd să ţină lucrarea într-o mînă şi cărţile în cealaltă. Ar fi... da, mulţumesc.

El se uită la ceas.

– E patru, spuse el apoi. Ce-ar fi s-o facem acum?

Ea rămase încremenită, neştiind ce să spună.

– Nu mai ai ore, nu? întrebă el ridicîndu-şi o sprînceană.

După o clipă de ezitare, Laura scutură din cap.

– Nu... adică, nu mai am.

– Pun pariu că te duceai la bibliotecă.

Îi ghicise gîndurile. Fiecare după-amiază, de la patru la şapte, şi-o petrecea studiind într-una din sălile de lectură, după care mergea acasă.

– Haide, spuse el rîzînd şi luînd-o de braţ. Ai muncit prea mult, văd asta foarte clar. Nu te grăbi să te duci la bibliotecă. Ai nevoie de o pauză.

Puterea de convingere a degetelor sale era prea mult pentru Laura. Cu un zîmbet slab întipărit pe chip, îl lăsă să o conducă.

Biroul lui era ca o încăpere mică plină de cărţi groase de artă. Se afla la capătul unui coridor şi oferea o privelişte minunată a parcului Washington Square şi a oraşului de dincolo de acesta.

O lăsă singură o clipă, ducîndu-se în hol pentru a umple două ceşti de cafea. Cînd se întoarse, o găsi uitîndu-se pe fereastră. Frunzele zburau în aerul rece şi cîţiva fulgi de zăpadă cădeau în timp ce studenţii se grăbeau spre dormitoare sau metrou.

– O după-amiază gotică, spuse el ghicindu-i gîndurile. Vînt rece, cer plumburiu, toată lumea cu părul ciufulit, fete frumoase cu obraji îmbujoraţi şi fu-

laro la gît. O după-amiază bună de studiu, nu crezi, domnişoară Belohlávek?

Laura se întoarse brusc, uluită. Îi pronunţase numele perfect, silabele cehe ieşindu-i de pe buze cu o teribilă naturaleţe.

– Ştiu puţină cehă, spuse el zîmbind şi dîndu-i cafeaua. În meseria mea culeg frînturi dintr-o mulţime de limbi.

Se aşeză pe scaunul rotitor de la birou, trecîndu-şi piciorul atletic peste braţul acestuia şi uitîndu-se la ea. Acum vedea şi alte lucruri în legătură cu el: nasul acvilin, încheieturile puternice ale mîinilor acoperite de părul care dispărea sub mînecile puloverului, petele aurii din ochii săi negri.

– Povesteşte-mi despre dumneata, zise el pe acelaşi ton brusc folosit în sala de curs.

Laura încercă să îşi adune gîndurile.

– Păi, am crescut cu o mătuşă şi un unchi aici în Queens după ce... după ce au murit părinţii mei. Am absolvit Liceul *Martin Van Buren*. Obişnuiam să desenez foarte mult şi, un timp, am vrut să şi pictez, dar am renunţat şi am hotărît că îmi place istoria artei. Am... am auzit despre dumneavoastră. Am făcut cerere de admitere la universitate şi am izbutit să obţin o bursă. Cam asta e tot. Nu sînt foarte interesantă.

– Ah, ba eşti, spuse el privind-o cu atenţie. Mai mult decît îţi dai seama. Văd asta deja. Deci, intenţionezi să te specializezi în artă?

– Da, încuviinţă Laura.

– Lucrarea de diplomă?

– Dacă îmi pot permite. Aş vrea să...

– Despre ce? Ce specialitate? Ce perioadă?

– Păi, spuse ea roşind, încă nu sînt prea sigură – dar cred că despre nud.

Obţinea deja de la ea mărturisiri pe care nu le mai împărtăşise nimănui. Cele mai intime gînduri ale ei despre artă păreau legate de corpul omenesc şi de un mister al acestuia care o tulbura demult dar pe care trebuia să-l cerceteze mai profund înainte să-l înţeleagă. Vocaţia ei artistică era inseparabilă de acea preocupare personală.

Profesorul Clear zîmbea.

– Încerci să mă întreci, nu?

– Vai, domnule profesor, spuse ea gîndindu-se la strălucitele lui studii despre nud. N-aş putea niciodată...

– Prostii, o întrerupse el. Bineînţeles că o să mă-ntreci. Vei fi originală, vei face o treabă excelentă şi îţi vei aduce contribuţia personală. Pentru ce existăm în acest domeniu dacă nu pentru a pune bazele ca alţii să ajungă mai departe decît noi?

Urmă o clipă de tăcere. Forţa lui de pătrundere combinată cu mărinimia o surprinse.

– Motivul pentru care te-am împărţit cu ceilalţi astăzi a fost că am simţit ceva din adevăratul artist în felul în care ai scris despre artă. Ceva simţit în profunzime, ceva ce te deosebeşte de alţii. Spune-mi: m-aş înşela dacă aş spune că ai minţit acum cîteva clipe cînd ai zis că ai renunţat la desen complet?

Ea roşi din nou. Cît de uşor o înţelegea!

– Încă mai desenez, recunoscu ea atunci. În timpul liber. Dar arunc tot.

Acest lucru nu era chiar adevărat, căci în micul ei apartament se aflau portrete ale lui Nathaniel Clear, cu pulover pe gît şi haină, realizate din memorie cînd îşi lăsa gîndurile să zăbovească asupra imaginii lui în sala de curs.

Dacă el şi-a dat seama că aceea era o minciună, nu a spus nimic.

– Nu cred că e bine, spuse el. În lucrările tale eşti dumneata însăţi. Distrugîndu-le, calci în picioare o fărîmă din dumneata, spunînd că nu e importantă. Aş prefera să ştiu că le strîngi undeva şi le păstrezi, chiar dacă nu te uiţi niciodată la ele.

Laura nu spuse nimic. Nu îndrăznea să îl privească în ochii care o cercetau cu atenţie, deşi se agăţa de fiecare cuvînt al lui.

– Pe de altă parte, spuse el zîmbind, asta îmi mai spune ceva despre dumneata. Îmi oferă încă o cheie a misterului. Ai vrut să fii artistă şi te-ai răzgîndit. Totuşi, continui să desenezi – dar îţi arunci lucrările. Nu spui niciodată nimic la cursurile mele şi, totuşi, scrii cea mai minunată lucrare pe care am văzut-o după multă vreme. Vrei să ştii la ce mă fac să mă gîndesc toate astea?

Curioasă, Laura încuviinţă încet.

– Mă fac să mă gîndesc că ai două minţi, spuse el. Şi pentru un motiv bine întemeiat. Eşti deosebită de ceilalţi. Mai bună, fără îndoială – dar, întîi şi întîi, deosebită. Şi această deosebire te face să te simţi izo-

lată, ca într-un exil. Nu ai rădăcini. Pe măsură ce vei creşte şi vei învăţa, nu vei fi niciodată obligată să trăieşti cu plictiseala viselor celorlalţi, dar nici nu vei avea sentimentul lor de siguranţă şi apartenenţă.

Se opri puţin pentru a-i lăsa timp să înţeleagă. Ar fi putut părea nişte cuvinte îndrăzneţe, din moment ce o cunoştea atît de puţin – dacă nu ar fi fost atît de adevărate.

– Această singurătate te înspăimîntă, continuă el. Nu vrei să fii complet singură. Ai vrea să te integrezi. Totuşi, bănuieşti deja că acest lucru nu se va întîmpla niciodată. E o adevărată dilemă, nu? Atunci, crezi că ai descoperit un compromis. Îţi vei găsi o nişă, chiar pe marginea societăţii obişnuite. Şi această nişă va fi o licenţă în artă şi un post de profesor undeva. Un colţişor liniştit care permite puţină creativitate fără să-ţi ceară un preţ pentru ea. Nu te va aştepta viaţa de lipsuri a artistului, Laura – pot să-ţi spun Laura? Nu te aşteaptă o mansardă plină de gîndaci, ci un birou plăcut şi plin de cărţi ca acesta. Am dreptate?

Roşeaţa Laurei se transformase într-o paloare de stînjeneală. Văzuse prin ea atît de bine. Din analiza lui nu lipseau decît gîndurile de zi ploioasă, despre care el nu putea şti nimic. O însoţeau chiar şi după atîţia ani şi îi stăpîneau cea mai intimă parte a imaginaţiei. Părea să fie într-un permanent contact involuntar cu o zonă mai întunecată de dincolo de suprafaţa însorită a lumii efortului şi optimismului omenesc, o zonă care părea şi tragică şi ciudat de frumoasă.

Privirea lui părea să o străpungă. Totuşi, zîmbetul i

să încălzi.

– Ei, întrebă el. Am ghicit?

Laura zîmbi.

– Nu ştiu. Trebuie să mă mai gîndesc.

Ceva muzical din glasul ei îl fermecă.

– Ştii, eşti foarte drăguţă, spuse el. De fapt, dacă nu te deranjează remarca unui estetician, eşti chiar frumoasă. În felul tău, vreau să spun. În felul tău deosebit. Într-o bună zi, o să apară un tînăr care va încerca să te îndepărteze de toate aceste vise şi să te facă soţie şi mamă.

Laura îşi privea mîinile reci care ţineau ceaşca de cafea.

– Sau a apărut deja? întrebă el, iar ea scutură din cap. E bine. Ar trebui să le oferi o şansă viselor tale înainte să renunţi la ele.

Laura îi întîlni privirea cu un zîmbet stînjenit.

– Dar te confrunţi cu o enigmă, la fel ca atîţia alţii, spuse el. O să-ţi dau o informaţie gratuită, Laura. Pot să-ţi spun Laura? Încă n-ai spus da...

Ea rîse uşor.

– Da.

– Problema e că, după ce îţi vei lua licenţa şi vei avea micul tău birou şi vei începe să-ţi pregăteşti cursurile şi lucrările de grad, vei descoperi că nici ceilalţi de la universitate nu-ţi sînt mai asemănători decît cei care te înconjoară acum.

Luată prin surprindere la acel gînd, Laura ascultă cu atenţie.

– Vor fi, în esenţă, oameni de afaceri, gata să facă

bani, să obţină o mărire de salariu sau o promovare sau să te calce în picioare dacă pot. Numai că, în această meserie, măririle de salariu se numesc burse, iar promovările, deţinerea unui post. Iar banii nu sînt dolari, ci publicaţii, cărţi şi articole. Să nu crezi că o să te învîrţi printre alţii ca tine, pentru că n-o să fie aşa. Vei fi mai singură ca oricînd. Dar, într-un fel, nu e cel mai bine pentru tine, Laura?

Ea se încruntă. Se simţea foarte ciudat în compania lui. Pe de o parte o diseca fără milă, pe de alta părea să o mîngîie cu umorul său şi să fie cu adevărat de partea ei.

– Nu... nu ştiu ce să spun, zise ea încet.

– Nici nu trebuie să spui ceva, zise el zîmbind. Doar să te relaxezi.

Vorbiră în timp ce cafeaua din ceaşca ei se răcea. La un moment dat, o întrebă dacă nu voia să i-o împrospăteze, dar ea se uită la ceas şi îşi dădu seama că se făcuse tîrziu. Lumina lămpii de pe biroul lui arunca o strălucire gălbuie asupra încăperii, căci afară se întunecase.

– Ar fi timpul să plec, spuse ea. Nu ştiu cum să vă mulţumesc, domnule profesor Clear...

El se încruntă.

– Nu-mi mai spune aşa, te rog, zise el. Nu pot să sufăr să mi se spună domnule Clear. Sună ca o de-

numire de detergent sau de soluţie de spălat geamuri. Cînd sîntem numai noi doi, departe de ceilalţi – spune-mi Nate.

Buzele ei încercară să rostească acel nume, dar nu putură, aşa că zîmbi doar.

– Şi o să-ţi mai cer ceva, adăugă el aplecîndu-se puţin înainte. Sper să-mi faci onoarea de a spune da, deşi mi-ai dăruit deja mai mult decît merit prin lucrarea şi timpul tău.

Ea aşteptă.

– Vrei să iei masa cu mine?

Laura făcu ochii mari ca un copil. Nu îi venea să creadă ce auzea.

– Ei bine? întrebă el. Nu sînt un balaur, n-o să te mănînc.

– Eu... adică... în ce zi?

– Chiar în seara asta, spuse el vesel. Te-am ţinut deja atîta timp departe de cărţi. Încă o oră n-o să fie ceva rău.

– Bine, dar... sînt sigură că sînteţi ocupat, obiectă ea.

– Dacă aş fi fost ocupat, nu te-aş fi invitat, spuse el. Niciodată nu merg unde nu vreau sau cu oameni cu care nu vreau să fiu. Şi, îţi datorez asta, Laura. Mi-ai redat încrederea în mintea studentului. Lasă-mă să-mi arăt recunoştinţa.

– Nu-mi datoraţi absolut nimic.

Simpla idee că el i-ar fi fost dator cu ceva părea absurdă.

– Bine, atunci fă-o pentru plăcerea mea, spuse el.

Ai o inimă bună, văd asta. Nu o să-i refuzi unui profesor singuratic o oră de companie.

Ei îi veni să rîdă cînd auzi acea caracterizare absurdă. O oră din timpul lui făcea cît un an dintr-al ei!

Acel gînd îi spuse care trebuia să fie răspunsul ei.

– Bine, spuse ea. Vă mulţumesc.

– Eu îţi mulţumesc, Laura.

Luară cina la un mic restaurant italienesc din Greenwich Village. Laura nu avea să îşi amintească niciodată ce a mîncat în seara aceea sau ce a spus Nathaniel Clear. Nu ţinea minte decît că, în interval de o oră, i-a spus tot ce ştia despre sine şi multe lucruri pe care nu îşi dăduse seama că le ştia. Cuvintele ieşeau ca un şuvoi imposibil de stăpînit, atît de pline de dorinţă şi inocenţă, încît mai tîrziu se miră că el nu zîmbise nici măcar o dată în faţa naivităţii ei, ci ascultase cît se poate de serios.

După cină, o întrebase unde locuia şi insistă să o conducă. Pe drum, se opri pentru a-i arăta o clădire înaltă de apartamente, nu prea departe de parcul Washington Square.

– Acolo locuiesc eu, spuse el. La etajul şaptesprezece.

– Trebuie să ai o privelişte minunată, zise Laura.

– Tocmai de aceea şi stau acolo, spuse el încuviinţînd. Vezi fereastra aceea din colţ? Acolo e apar-

lamentul meu. În stînga, văd pînă în centru şi, în dreapta, pînă la Statuia Libertăţii. Merită chiria pe care o plătesc.

– Îmi închipui, spuse Laura zîmbind.

– Vrei să vezi? o întrebă el. Vino sus – numai o clipă. După aceea te conduc acasă.

– Zău, nu trebuie, obiectă Laura. Ţi-am luat deja prea mult din timp...

– Nu, nu, spuse el ridicînd un deget mustrător. Adu-ţi aminte ce am spus despre timpul meu. Nu mi-l pierd niciodată cu cei care nu au importanţă pentru mine. Pe de altă parte, spuse el încruntîndu-se şi uitîndu-se la ceas, mă simt vinovat că te-am ţinut pînă la ora asta. Ştiu că ai foarte multă treabă. Spune nu dacă vrei. O să înţeleg.

Ea zîmbi, gîndindu-se cît de greu era să refuze ceva ce îi cerea Nathaniel Clear.

El îi ghici gîndurile din nou şi îi întoarse zîmbetul.

– Un minut, deci? zise el luînd-o de braţ. Nu o să regreţi.

– Bine.

Clădirea nu avea portar. Intrară într-un ascensor micuţ şi ieşiră pe un mic palier la etajul şaptesprezece. Erau trei uşi. Nathaniel Clear descuie una şi îi făcu semn să intre.

Cînd el aprinse lampa de birou, ea privi pe fereastră. Nu îi venea să creadă. Priveliştea aceea îi tăia respiraţia. Străzile pe care ea le străbătea zilnic se întindeau ca nişte poteci întortocheate în umbra zgîrie-norilor din centrul oraşului. Şi, exact cum spusese Nathaniel Clear, apa întunecată a Golfului New York se vedea la orizont cu Statuia Libertăţii iluminată.

Era cea mai frumoasă imagine a New York-ului pe care o văzuse sau şi-o închipuise vreodată. Părea să surprindă oraşul dintr-un unghi privilegiat care îi reda tinereţea şi siguranţa, alungîndu-i tristeţea şi cinismul printr-o logică la fel de misterioasă ca aceea a unui mare pictor.

– Ce zici? întrebă el în spatele ei.

– E minunat.

În timp ce vorbea, îşi simţi paltonul de lînă alunecîndu-i de pe umeri. El îl agăţă în cuier, în vreme ce ea se uita la cărţile care acopereau pereţii. Erau sute de cărţi şi numai o treime despre artă. Restul erau de filozofie, de literatură, chiar şi de matematică, în mai multe limbi printre care franceză, germană, italiană şi rusă.

– Nu vreau să interpretezi greşit, spuse el oferindu-i un pahar cu un lichid auriu care ar fi putut fi lichior. În dormitor e ceva ce aş dori să vezi. O să te las să te duci singură, iar eu voi sta aici. Nu te-am adus aici degeaba.

Aprinse lumina în dormitor şi se retrase în living-room. Ea zări un pat mare, draperii şi alte rafturi de

cărți cînd se întoarse spre peretele arătat de el, pe care se afla un tablou mic, dar izbitor, încadrat de o ramă neagră.

Ea se duse mai aproape pentru a-l privi mai bine. La prima vedere i se păru că era o compoziție abstractă, menită să exprime o stare de spirit care nu putea fi transpusă într-o imagine plastică. Culorile erau tulburi, iar liniile îndrăzneţe şi stranii.

Dar, încetul cu încetul, Laura desluşi o formă, ascunsă printre planurile de cenuşiu, negru şi mov.

Era o fată. Din profil. Avea părul negru şi pielea ciudat de luminoasă, deşi liniile feţei erau trasate doar de petele de culoare care se intersectau.

Lucrul cel mai uluitor era acela că întreaga compoziţie se axa pe irisul negru al ochiului ei, care privea în afara tabloului, spre ceva ce spectatorul nu putea vedea.

Era un ochi fascinant. Luminos, limpede şi, totuşi, umbrit într-un fel de propria imagine, era plin de caracter şi de o complexitate nedefinită. Laura simţi imediat că fata aceea, modelul acela – dacă era reală – era persoana cea mai interesantă şi mai neobişnuită.

Era o pictură excelentă combinînd profunzimea psihologică a vechilor maeştri cu stilul abstract şi agresiv al moderniştilor. Părea aproape prea îndrăzneaţă, prea puternică pentru rama sa mică.

Deodată, Laura înţelese de ce i-o arăta Nathaniel Clear.

Se întoarse şi îl văzu stînd în prag.

– Tu ai făcut asta, nu? îl întrebă ea, iar el încuviinţă.

– A fost ultima lucrare a mea. N-o să-ţi spun cu cît timp în urmă am făcut-o, pentru că nu vreau să mă crezi şi mai bătrîn decît mă fac firele astea argintii. Dar, oricum, s-a întîmplat demult.

– E minunat, spuse ea plimbîndu-şi privirea de la pictură la creatorul ei. De ce te-ai oprit?

El intră în dormitor şi veni în spatele ei, uitîndu-se la tablou. Ea îi văzu privirea lunecînd pe suprafaţa lui. Într-un fel, acea privire făcea ca prezenţa fetei să se simtă şi mai mult.

– A fost o persoană deosebită pentru mine, spuse el. Cu mult timp în urmă, pe vremea cînd eram mai tînăr şi mai... optimist. Nu aşa cum ar fi o femeie importantă pentru mine astăzi, bănuiesc. Nu ştiu dacă e bine sau rău. Oricum, a murit. S-a îmbolnăvit de leucemie la douăzeci de ani. Am pictat asta chiar după ce a aflat că e bolnavă. Apoi, după dispariţia ei, am hotărît că asta va fi ultima mea pictură. Ca un gest de omagiu adus ei, într-un fel. În mintea mea, vreau să spun.

După aceea începu să rîdă.

– M-ar fi omorît dacă ar fi ştiut că o să renunţ astfel. Dar eu ştiam ceva ce ea nu ştia, Laura. Ştiam că spusesem tot ce avusesem de spus, tot ce puteam spune, ca artist, la vremea aceea. Vedeam acest lucru în pictura asta şi îl simţeam, de asemenea – era împlinirea. Într-un fel era plăcut. Era chiar ceva tulburător să treci acea linie, ştiind că nu te mai puteai

întoarce niciodată.

– Dar n-ar fi trebuit s-o faci! exclamă Laura întorcîndu-se spre el. E minunat, uluitor. Ar fi trebuit să continui...

El scutură din cap zîmbind cu tristeţe.

– Nu, spuse el atunci. Iei apusul drept răsărit. Asta e în tablou: un sfîrşit. Îl păstrez pentru a-mi aduce aminte de ce s-a terminat, ce nu mai poate fi recăpătat, dar şi de faptul că trebuie să mă gîndesc la viitor. Admir sincer ce văd în el – tinereţea, furia, încrederea – dar asta nu mă face să regret ceea ce sînt astăzi. Nu asta e orice tablou? O afirmaţie despre trecutul şi viitorul artistului? O picătură de timp în starea sa pură... Cine a spus asta? Eh, nu mai contează.

Laura clătină din cap.

– Continui să cred că greşeşti. N-ar fi trebuit să te opreşti. Încă mai poţi.

– De ce? o provocă el.

– Pentru că... zise ea concentrîndu-se încruntată. Pentru că schimbările din tine, schimbările despre care vorbeşti – ar fi putut fi transformate în tablouri. Chiar şi pierderile, colţurile date, paşii care nu mai puteau fi reluaţi...

Se opri, fiindcă vorbele păreau să iasă fără să îşi dea seama.

– Toate lucrurile astea ar fi putut fi picturi, încheie ea puţin zăpăcită, dar el clătină din cap încet.

– Cînd o să mă cunoşti mai bine, o să înţelegi de ce n-a putut fi aşa.

Ea îl privi în ochi şi apoi se uită din nou la pictură.

– Nu te simţi... singur? Fără asta, vreau să spun, îl întrebă ea. Eu ştiu că m-aş simţi.

Dintr-odată, Laura îşi dădu seama că acea pictură ambiguă conţinea gîndurile de zi ploioasă ale lui Nathaniel Clear. Şi înţelese şi de ce voise să le întoarcă spatele. Dar, sigur trebuia să se simtă părăsit fără ele, aşa cum s-ar fi simţit şi ea dacă le-ar fi izgonit pentru totdeauna.

– Mă linişteşte foarte mult să ştiu ce am fost şi ce am putut să fac, spuse el. Şi astăzi ştiu cine sînt şi ce contează cel mai mult pentru mine. Uneori, un lucru capătă cea mai mare valoare atunci cînd îl pierdem. Nu-i nici o ruşine în asta, Laura. *„Singurele paradisuri adevărate“,* a spus cineva odată, *„sînt paradisurile pierdute“.* la uite – iar am citat pe cineva.

Se uită la ea, măsurîndu-i perplexitatea.

– Spune-mi ceva, zise el atunci. Mi-ai arăta lucrările tale, dacă te-aş ruga? Acum că m-am dezvăluit în toată goliciunea mea, ai face acelaşi lucru pentru mine?

O studie cu foarte mare atenţie.

Laura ezită, gîndindu-se la schiţele şi picturile ei în acuarelă, ascunse în cea mai adîncă parte a vieţii ei intime, fiecare din ele reprezentînd ceva ce nu fusese destinat să vadă lumina zilei.

– Ai uitat? spuse ea cu grijă. Le arunc pe toate.

– Atunci, teoretic, spuse el prefăcîndu-se că o crede. Dacă ar exista vreuna pe care n-ai aruncat-o încă.

– Aş fi jenată, spuse ea simplu, uitîndu-se la pic-

lura de pe perete.

– Şi eu am fost, zise el.

Urmă o clipă de linişte. Laurei nu îi venea în minte nici un răspuns. Se simţea clar dezavantajată în apropierea unui om atît de inteligent. Nu semăna cu nimeni din cei pe care îi cunoscuse pînă atunci. Era atît de înţelept, de priceput... şi, totuşi, nu se temea să-şi recunoască propriile temeri şi limite.

Se uită încă o dată la fata din tablou. Părea drăguţă, fericită şi avea ceva complicat şi profund care îi dădea şi mai mult farmec.

– Cum era? întrebă Laura.

– Foarte deşteaptă, foarte veselă, spuse el. Îi plăcea să se plimbe. Se purta ca şi cum lumea întreagă era scoica ei – chiar şi atunci cînd ştia că nu este. Era conştientă de cealaltă parte a ei, dar nu voia să-i cedeze. Făcea eforturi teribile pentru a o ascunde în spatele acelui zîmbet.

Laura încuviinţă. Deşi, în tablou nu se vedea nici un zîmbet, simţea ce anume voia să spună Nathaniel Clear.

– Era foarte curajoasă, continuă el. Nici cînd era pe moarte n-a vrut să lase partea întunecată să-şi spună cuvîntul. Tot făcea planuri...

Tăcu atît de brusc, încît Laura îşi dădu seama că o emoţie puternică pusese stăpînire pe el. Simţi un imbold de a-l atinge, dar îi lipsea curajul. Şi nu găsea nici cuvinte ca să umple tăcerea aceea.

– O să-ţi spun un secret, zise el pînă la urmă. Te-am adus aici special ca să vezi tabloul. Nu

priveliştea. Bănuieşti de ce?

Ea scutură din cap.

– Nu, nu-mi dau seama.

– Mai uită-te o dată la ea.

Ea privi din nou chipul din tablou şi ochii aceia adumbriţi. Ceva în legătură cu fata aceea era teribil de intim, astfel încît tabloul în sine părea indiscret dezvăluind-o, chiar şi din profil numai.

Abia acum Laura observă că părul fetei era scurt, ca al ei.

– Nu ai impresia că te uiţi într-o oglindă? întrebă el.

Laura privi tabloul din nou. Într-adevăr, ochii negri şi părul brun, pielea albă, o făceau să semene puţin cu ea.

– Îţi seamănă, nu? zise el.

Ea nu ştia ce să spună. Comparaţia părea să diminueze fata cumva. Ea însăşi se simţea complet lipsită de importanţă cînd era comparată cu o fiinţă atît de exotică.

– Bineînţeles că tu nu eşti ca ea, spuse el. Tu ai cealaltă parte, pe care ea o ţinea ascunsă. Poate de aceea am vrut să o vezi şi ea să te vadă pe tine.

– Ea să mă vadă pe mine? întrebă Laura întorcîndu-se spre el.

– De ce nu? Poate că, într-un fel, te uiţi într-o oglindă. La partea din tine pe care ea nu o putea accepta. Poate că te-am văzut în ea tot timpul. Poate că am pierdut-o deoarece ceva din mine ştia că o să te întîlnesc într-o bună zi. Orice e posibil.

Acel gînd se înfăşură în jurul ei ca un şarpe, căci

semăna cu o sută de alte gînduri pe care le avusese în legătură cu unele lucruri care i se întîmplaseră şi cu oameni pe care îi cunoscuse şi cu sentimente pe care le avusese de mică. Cît de adînc îi pătrunsese în minte, doar după atît de puţin timp de cînd se cunoşteau, dînd viaţă unor idei a căror existenţă ea nu voise să o admită. O speria şi o făcea să se simtă apărată, în acelaşi timp.

El nici nu se mişcase, nici nu spusese nimic. Stătea încă în spatele ei, umbra lui învăluind-o datorită lămpii. Cînd căldura lui puse stăpînire pe ea, ceva înăuntrul ei păru să se sfărîme. Toată discuţia aceea despre tablou şi acele tachinări urmate de cele mai serioase observaţii o făcuseră să aibă pentru prima oară impresia că era mai puţin singură. Cineva capabil să vadă pînă în partea cea mai intimă a ei făcea acest lucru cu foarte multă blîndeţe, generos cu intuiţia, experienţa şi înţelepciunea lui. Apropierea lui deschidea un gol lacom în Laura care o lăsa fără vlagă, fiindcă ani la rînd încercase să-l ascundă de sine.

Probabil că el simţise că ea era gată să îşi piardă echilibrul precar în care se menţinuse atîta timp singură, căci, atingînd-o foarte uşor, îşi puse mîna caldă pe umărul ei.

Întregul ei trup se înfioră sub mîngîierea acelor degete pe suprafaţa lui. O clipă nici unul din ei nu se mişcă, dar, după aceea, el începu să o întoarcă încet.

Ea tremură din nou, la cumpăna dintre trecut şi viitor, şi simţi că o parte din ea încerca să fugă de el,

să se întoarcă în lumea pe care o cunoştea. Dar el era la numai un pas de ea şi acele braţe lungi care o opreau îi spuneau şi că nu avea de ce să se teamă. O trase la piept şi şopti „Şşşş", blînd ca un tată indulgent, bătînd-o cu palma pe umăr uşor.

Ruşinată de propria slăbiciune, ea se lipi de el, temîndu-se să îl atingă.

– Şşşş.

Murmurul acela o liniştea şi avu impresia că se afla pe marginea unei prăpăstii de care se ferise toată viaţa, prăpastia nevoii de altcineva.

Buzele lui îi atinseră părul, căci era mult mai înalt decît ea. Mîinile îi alunecară de pe umeri spre gît şi degetele lui atente îi masară ceafa, calmînd-o.

Într-un fel, degetele acelea îi traseră capul pe spate, încet şi inevitabil, pînă cînd ochii ei erau plini de frumuseţea întunecată a chipului său şi buzele i se întredeschiseră de bună voie.

Sărutul lui fu atît de delicat, la început, atît de respectuos, încît ea nici nu îşi dădu seama că se întîmpla cu adevărat. Cea mai uşoară atingere a buzelor, îmbătătoare pe măsură ce sclipirea întunecată din ochii lui se apropia din ce în ce, cunoscînd-o în întregime fără ca măcar să o atingă...

Ceea ce urmă fu învăluit în ceaţă. Sărutul se aprofundase, devenind mai tulburător. Înăuntrul ei se aprinse o flacără care îi străbătu picioarele, urcînd apoi prin şira spinării, un paroxism atît de intens încît o lăsă fără suflare. O clipă păru ceva natural, o căldură minunată care îi cuprinsese toate simţurile, o

dovadă a faptului că era femeie. Apoi, deodată, deveni insuportabil, buzele lui apăsîndu-le pe ale ei, trupul lui tare şi masculin lipit de al ei, mîinile care o strîngeau sufocînd-o.

Nu ştia cum s-a desprins din îmbrăţişarea lui, cum s-a rupt de ceea ce îi oferea. Ştia doar că încălcase o regulă teribilă deschizîndu-i-se astfel şi că ispitise un destin care, cu siguranţă că avea să o pedepsească pentru îndrăzneală.

Vuietul reproşurilor din mintea ei o făcu să nu îşi audă propriile cuvinte cînd născoci nişte scuze banale, îşi luă paltonul cumva şi fugi în jos pe scări, revenindu-şi abia cînd mai avea puţin pînă acasă. Stînjeneala se alătură ruşinii cînd urcă scările în fugă, încuie uşa şi se aruncă în pat, cu paltonul încă pe ea. Cum îl putuse ispiti astfel? Cum de îi deschisese acele uşi interzise spre o parte din ea pe care o negase atîţia ani? Ce nebunie o făcuse să renunţe la apărare cu un zîmbet, de parcă nici o pedeapsă de pe lume nu o speria?

Timp îndelungat, ameţită, visă la tot ce se întîmplase. Apoi, înainte să se gîndească să stingă lumina, somnul o cuprinse şi vise tulburătoare îi goliră mintea de orice gînd şi speranţă.

Zece

Slavă Domnului că existau examenele de la jumătatea semestrului, îşi spuse Laura de nenumărate ori în zilele care urmară după dezastruoasa cină cu Nathaniel Clear.

Singurul lucru care se afla între ea şi insuportabilele sentimente dinăuntrul ei era studiul pentru examen. Mergea la cursuri, mînca grăbită la cantină, învăţa mai mult ca oricînd în bibliotecă şi se pregătea cu disperare. Memora o mulţime de lucruri, întrebîndu-se dacă avea să-i rămînă ceva în cap în cele din urmă, căci avea senzaţia că mintea îi era ca un ocean negru pe care tot ce plutea se putea scufunda.

Făcînd nenumărate cafele pe micul aragaz din apartamentul ei, se cufunda în istoria europeană, cele două cursuri de artă şi cel de biologie, care era cel mai greu din toate. Ştia că aveau să se ceară date, nume şi termeni biologici ameţitori.

Se lăsă pradă studiului de parcă ar fi fost un drog ce o făcea să nu mai vadă nimic altceva. Pe măsură ce zilele treceau, ea începu să alunece într-o indiferenţă plină de încordare şi emoţie care o făcea să se simtă mai bine. Înăuntrul ei era un miez ciudat de cald, ca un cuptor în care ardea un foc mocnit, dar mîinile şi picioarele îi erau reci ca gheaţa toată ziua. Lumea părea departe de ea şi, deci, uşor de tratat.

Se sili să meargă la ultimul curs al lui Nathaniel Clear înainte de examene, dar nu putu să stea la locul ei, pe al zecelea rînd, în partea stîngă, aşa că se aşeză sus de tot, în umbră, alături de studenţii care se temeau să nu fie numiţi sau care voiau să nu li se observe absenţa cînd nu veneau la curs.

Îşi deschise caietul, hotărîtă să ia notiţe fără să îl bage în seamă pe cel din spatele cuvintelor. Observă lucrarea despre Giorgione şi Manet pe care el o lăudase atît de mult. Căzu din caiet şi ea o împinse pe scaunul alăturat.

Luă notiţe absurd de amănunţite. *Nudul trandafiriu* al lui Matisse fu proiectat pe ecranul de deasupra pupitrului şi, cu coada ochiului, ea îl văzu trasînd cu indicatorul liniile îndrăzneţe ale genunchiului ridicat al acelei femei goale, curbura pulpei, frumoasa structură alcătuită din braţe şi capul mic, miniaturizat de artist

de dragul compoziţiei, din acest motiv fiind chiar mai izbitor.

Laura notă cuvînt cu cuvînt tot ce spuse Clear fără să se uite la el. Curios, începu să simtă ca şi cum şuvoiul gîndurilor lui îi curgea prin stilou, folosind-o ca intermediar pentru a-şi împărtăşi esenţa lichidă pe paginile caietului ei. Laura urmări acel proces uimită, admirînd forţa pătrunzătoare a intelectului lui în timp ce îşi ferea privirea să nu îl vadă cum se plimba nervos încoace şi încolo prin faţa ei.

În clipele cînd nu scria, auzea şoapte de pe rîndul din spate. Erau glasuri de fete conţinînd o undă de admiraţie pentru silueta depărtată a profesorului Clear. Discuţiile lor vesele le trădau curiozitatea sexuală în legătură cu el.

Laura le recunoscu. Erau trei fete pe care le mai observase şi altădată. Stăteau totdeauna acolo, în spate, unde puteau şopti fără să fie auzite. Erau studente în ultimul an pe care le observase din cînd în cînd în faţa catedrei de artă.

Îi ascultau cursul, bineînţeles, dar, în realitate, se aflau acolo pentru că erau admiratoare ale lui Clear şi îl însoţeau la fiecare curs. Le obseda persoana lui enigmatică, la fel ca pe oricine altcineva, de fapt, şi le plăcea să stea în umbra lui cît mai mult posibil.

Deşi, în aparenţă, el nu le dădea nici o atenţie, şi uneori făcea cîte o referire sarcastică la „tinerele aflate în căutarea unei licenţe în artă" şi „tînăra studentă care îi spune profesorului ei că ar face *orice* pentru a lua o notă bună la cursul lui", nu le descu-

raja să mai vină la curs şi să schimbe păreri în legătură cu înfăţişarea şi presupusa lui pricepere sexuală, devorîndu-l din ochi şi notînd doar din cînd în cînd cîte ceva.

Cea mai drăguţă din ele era o blondă pe nume Sandra Richter. Laura ştia cum o cheamă pentru că urmau amîndouă cursul de Pictură Modernă, unde Sandra avea nesuferitul obicei de a ridica în permanenţă mîna pentru a-i pune tot felul de întrebări ridicole profesorului Zuckerman.

Laura nu le mai dădu atenţie fetelor din spate, dar ecoul cuvintelor o necăjea, căci acum se gîndea foarte mult la misterul sexului.

După cum se dovedi, rezultatul studiului Laurei fu cel scontat. Ştiu toate răspunsurile la examenul de istorie europeană şi scrise o lucrare excelentă despre influenţa pe care a avut-o Tripla Alianţă a lui Bismarck asupra balanţei puterilor europene pînă la izbucnirea primului război mondial. La examenul de biologie îşi făcu drum fără nici o ezitare prin sistemul de reproducere, digestie şi nervos al nevertebratelor, proprietăţile fotosintetice ale plantelor şi complexitatea procesului de fecundare la flori. Răspunse la toate întrebările la examenul de Pictură modernă aşa cum ştia că voia profesorul Zuckerman şi îşi puse toată energia şi inteligenţa în dificilul examen dat cu Natha-

niel Clear.

După ce se termină totul, vineri după-amiază, ieşi încet din campus şi se îndreptă pe jos spre casă. Era întuneric, bătea vîntul şi se gîndi că lumea nu păruse niciodată mai plăcut răcoroasă, mai meditativă.

Urcă scările pînă la apartamentul ei, fără să obosească, în ciuda faptului că, în ultimele zile, mîncase foarte puţin. Era imună la oboseală, la orice în afară de acea detaşare unde nimic nu o putea atinge.

Stătea pe marginea patului, prea preocupată pentru a se gîndi la cină cînd auzi soneria.

Tresări brusc. Era pentru prima oară cînd suna de cînd începuse şcoala. Nu o auzise niciodată din ziua în care unchiul Karel şi vărul Wayne o ajutaseră să îşi aducă sus puţinele lucruri, după care se întorseseră la propria lor viaţă din Queens.

Apăsă pe butonul interfonului.

– Cine este, vă rog?

Vocea care se auzi aparţinea unui bărbat, dar ea nu înţelese nimic, aşa că trebui să întrebe încă o dată.

– Sînt Nate Clear.

Pînă la urmă înţelese.

– Am ceva pentru tine.

Laura păli.

– Eu... poftim? întrebă ea cu stîngăcie.

– Lucrarea ta despre Giorgione, spuse vocea aceea distorsionată, în care surprinse, totuşi, tonul

profund al profesorului. Cineva a găsit-o în sala de curs. Probabil că ai pierdut-o.

Laura rămase fără suflare. Nu observase absenţa lucrării. Dar sunetul vocii din interfon îi reînvie o amintire pe care ea o reprimase şi îşi dădu seama deodată că, într-adevăr, lucrarea nu se mai afla în caietul ei. Probabil că o lăsase pe undeva sau o pierduse.

Avea cîteva secunde în care să hotărască ce să facă. Vocea profesorului era serioasă, fără nici o urmă de umor sau căldură.

Privi cu disperare în spatele ei la micul apartament aglomerat. Părea deosebit de mizer, cu chiuveta şi aragazul urîte, cu tencuiala îngălbenită, cu mobila veche şi cu fereastra murdară.

Se întoarse spre interfon. Cu ochii închişi, ameţită, apăsă pe buton pentru a deschide uşa de la intrare.

Se dădu înapoi parcă îngrozită de ceea ce făcuse. Se zări în oglinda de deasupra chiuvetei. Arăta oribil. Părul îi era ciufulit de vînt. Obrajii supţi din cauza studiului prea intens. Luă peria şi şi-o trecu repede prin păr. Era prea tîrziu ca să-şi mai dea cu puţin fard pe obraji. El avea să fie acolo în cîteva secunde.

Îşi luă paltonul de pe un scaun şi îl agăţă în cuierul de lîngă uşă. Împinse cărţile la o parte de pe pat, aruncă o ultimă privire neputincioasă celor patru pereţi şi rămase încremenită cu faţa spre uşă. Auzi paşi pe scară, iuţi şi atletici. Probabil că urca treptele cîte două odată.

Apoi linişte şi o bătaie în uşă care o făcu să tresară.

Se duse, umblă la încuietoarea care păru teribil de necooperantă şi, în cele din urmă, deschise uşa.

Fără să vrea, făcu un pas înapoi cînd Nathaniel Clear apăru în faţa ei, cu părul lui negru strălucind în lumina becului de pe palier. Purta o haină de piele care îi strîngea pieptul şi umerii. Zări o pereche de pantaloni negri care îi veneau perfect şi care îi scoteau în evidenţă picioarele puternice.

Emana o adiere de aer proaspăt de afară şi ea o simţi practic atingîndu-i obrazul.

Acum văzu ce avea în mînă.

– Ai pierdut asta, spuse el întinzîndu-i lucrarea. Cineva a adus-o la mine la birou şi cei de acolo mi-au dat-o. M-am gîndit să trec să ţi-o aduc în drum spre casă. Mi-am închipuit că n-ai vrea să se piardă, din moment ce e atît de bună.

Ea văzu că mai avea şi o mapă de examen pe care acum o separă de lucrare.

– Ţi-am adus şi eseul de la examen, spuse el. L-am corectat azi-dimineaţă. Ai primit un A, bineînţeles. Ai făcut ceva foarte bun...

Privirea ei îl făcu să tacă deodată. Rămase nemişcat o clipă, după care înaintă încet, închizînd uşa în urma lui.

Braţele ei erau în lături şi mîinile îi tremurau uşor. Nu putea să vadă rugămintea şi capitularea din propriii ochi.

După o pauză care i se păru cel mai îndelungat chin suferit vreodată i se aruncă în braţe. Îmbrăţişarea lui era mai familiară decît casa aceea. Era ca şi cum

nu l-ar fi părăsit niciodată, ca şi cum acea perioadă prostească de muncă, nesomn şi studiu intens nu i-ar fi separat niciodată.

Un sentiment de uşurare îi inundă simţurile cînd înţelese că furtuna pe care o simţea în clipa aceea în ea nu mai putea fi reţinută. Mîinile i se aşezară singure pe şoldurile lui. El îi sărută sprîncenele, pleoapele, obrajii.

– Ştiu, Laura, îi şopti el la ureche. Ştiu.

Faţa îi era ridicată spre el şi întredeschise buzele pentru a-i primi limba care o găsi pe a ei şi i-o mîngîie uşor. Fierbinţeala care o înspăimîntase cu o săptămînă în urmă reveni, învăluindu-i picioarele, făcîndu-i genunchii să tremure şi tulburînd-o pînă în adîncul sufletului cu atît mai mult cu cît acum îşi pierduse puterea de a i se împotrivi.

Venise vremea să lase armele deoparte şi să accepte ceea ce trebuia să vină. O făcu scoţînd un oftat de recunoştinţă.

– Scumpa mea Laura, murmură Nathaniel Clear, părînd să-i înţeleagă atît lupta cît şi plăcerea capitulării. E în regulă acum.

Unsprezece

Lou Benedict o supraveghea pe Liz Dameron de la distanţă.

Larry Whitlow îi spusese că lucra extraordinar pentru o începătoare. Avea un talent instinctiv pentru planificări pe termen îndelungat şi politica monetară implicată în achiziţionarea materialelor şi management.

Ba, mai mult, se familiarizase într-un fel – nici Larry, nici Lou nu îşi închipuiau cînd sau cum – cu fosta şi actuala poziţie a companiei pe piaţă şi avea sugestii bune cu privire la ce fel de strategie de producţie ar fi fost mai potrivită pentru viitorul companiei.

Îşi petrecea multe ore din timpul liber în Compartimentul de dezvoltare al cercetării şi producţiei, învăţînd despre efectele economiei postbelice şi recentele evoluţii ştiinţifice în domeniul metalelor şi electronicii. Era evident că îşi lua foarte în serios noua carieră.

Făcea totul înainte de termen, era simpatizată de colegi şi îl scutea pe Larry de multe dureri de cap luîndu-i de pe umeri o parte din responsabilităţi cînd era prea ocupat:

Pe scurt, era o achiziţie remarcabilă.

Ca preşedinte al firmei, pe Lou îl interesaseră totdeauna materialele, astfel încît era ceva cît se poate de firesc să viziteze compartimentul respectiv. Cînd îl vedea apărînd, Liz îl saluta veselă. Uneori mai schimba cîteva cuvinte cu ea în drum spre biroul lui Larry.

– Cum se poartă oamenii cu tine?

– Nici că se putea mai bine, domnule.

El abia reuşise să rostească acea întrebare, căci rămăsese şocat cînd văzuse cum era îmbrăcată şi, chiar în timp ce vorbea, încerca să- şi întipărească în memorie costumul respectiv ca să şi-l poată aminti mai tîrziu, în linişte.

Purta fuste simple plisate care arătau senzaţional pe picioarele ei lungi şi pulovere care se mulau pe sînii tari şi pe delicata cutie toracică. Uneori, purta rochii drăguţe în culori vii sau taioare în care părea deosebit de fermecătoare, feminitatea ei întrecînd severitatea croielii.

Avea un costum negru, fustă şi bluză, care l-a

lăsat pe Lou fără suflare cînd l-a văzut prima oară şi i-a ocupat gîndurile mereu după aceea. Îşi lăsa părul roşu să cadă liber peste bluza neagră strălucind practic, pielea ei albă fiind la fel de fermecătoare ca o creaţie tehnicolor între acei pereţi cenuşii, iar ochii verzi îi sclipeau ca nişte pietre preţioase cînd îi zîmbea.

Lou se trezea trecînd surprinzător de des pe lîngă ea pe coridoare. Sau, fără să-şi dea seama, o căuta mereu? Nu putea să nege faptul că devia puţin de la rutină pentru a-i ieşi în cale. Ea era întotdeauna înconjurată de prietene, două-trei fete din diverse compartimente. Frumuseţea ei le făcea să arate ca nişte cîini vagabonzi pe lîngă o zeiţă greacă. Cînd o zărea, el aproape că rămînea ţintuit locului.

Uneori, imaginea ei îl ţinea treaz noaptea alături de Barbara. Acest lucru îl deranja şi îl îngrijora.

Uitîndu-se la soţia sa care dormea, Lou începu să îşi pună întrebări în legătură cu căsnicia sa. Barbara era mai plinuţă acum, carnea nu-i mai era tare şi făceau dragoste chiar mai rar decît cu cîţiva ani în urmă. Deoarece copiii erau mari, ea îşi petrecea mai mult timp ocupîndu-se de propriile interese, grupuri de femei, prînzuri cu prietenele, seri cu cei din clubul de bridge. El bănuise de multă vreme că ea nu mai simţea nici o atracţie sexuală deosebită faţă de el şi acum trebuia să admită că sentimentul era reciproc.

Lou Benedict nu se considerase niciodată un bărbat pasional. Copiii, şcoala, vacanţele şi afacerile îi erau de ajuns – sau fuseseră. Acum ceva părea să

lipsească.

Şi acel ceva apăruse pe neaşteptate în spatele uşilor transparente ale compartimentului de Materiale, unde Liz Dameron stătea la birou, vorbind la telefon, întocmind rapoarte şi făcînd proiecte, zîmbindu-le colegilor ei şi rezolvîndu-şi treaba foarte, foarte bine.

Lou se chinuia să scape de obsesia care pusese stăpînire pe el. Alarmat de cît de mult îi domina Liz gîndurile, stătea la birou pînă mai tîrziu. După aceea se întreba dacă stătuse sperînd că Liz avea să lucreze şi ea pînă tîrziu, să-i iasă în cale pe vreun coridor, să schimbe un cuvînt cu el sau poate chiar să accepte să bea ceva împreună.

Nemulţumit de imaginaţia sa, încercă să fie sever cu sine. Căută să înţeleagă schimbările pe care viaţa lui le suferise la începutul vîrstei a doua şi măruntele tulburări şi tentaţii inevitabile care le însoţeau.

Eforturile sale nu duseră, însă, nicăieri. Lou nu era un adept al introspecţiei. Timp de mai mult de douăzeci de ani trăise numai pentru acţiune şi muncă asiduă. Nu era un gînditor. Îşi punea în aplicare visul de împlinire personală şi siguranţă financiară, fără să-şi analizeze motivele sau forţa care îl conduceau.

De aceea era complet nepregătit pentru Liz Dameron şi efectul pe care aceasta îl avea asupra lui.

În cele din urmă o invită să ia masa de prînz

împreună.

Avea un pretext foarte bun. Larry Whitlow urma să preia temporar funcţia lui Vern Innis de vicepreşedinte al companiei, deoarece Vern era ţintuit la pat de o misterioasă hepatită. Astfel că, secţia Materiale avea să nu mai aibă director.

Liz cunoştea departamentul deja aproape la fel de bine ca Larry; lucrurile pe care le spunea şi sugestiile pe care le avea la şedinţe afirmau foarte clar aceasta. Era alegerea perfectă pentru un director interimar, în ciuda tinereţii şi aparentei lipse de experienţă. Şi, în plus, Lou nu avea încredere în nimeni altcineva din departament pentru acea răspundere.

O duse la un restaurant puţin cam prea intim de pe Stockton Boulevard pentru a-i da vestea. Ea bea un pahar de sherry şi el un Martini. Îi acceptă cuvintele cu un zîmbet sincer, serioasă chiar şi cînd era felicitată.

– O veste minunată, spuse ea. Vă sînt recunoscătoare că aveţi încredere în mine. Ştiu că puteţi conta pe mine. Am sperat tot timpul să am o răspundere mai mare. Mi-ar plăcea să pot învăţa mai multe despre companie în general.

– E numai ceva temporar, bineînţeles, spuse el. Ne aşteptăm ca Vern să se întoarcă la lucru destul de curînd. Dar îţi vom aprecia munca, Liz, şi te asigur că vom ţine minte.

– Vă mulţumesc pentru această şansă, domnule Benedict.

– Lou.

Cuvîntul ieşi înainte ca el să-şi dea seama.

Ea zîmbi timid cînd îşi ridică privirea spre el.

– Lou.

Discutară tot felul de lucruri în timpul mesei, iar Lou îşi dădu seama că îi mărturisea mai mult decît ar fi dorit despre sentimentele lui personale ca preşedinte al companiei şi chiar ca bărbat. Ceva în acel zîmbet al ei, cu sclipirea sa de încredere, părea să-l atragă. Mai comandă un Martini în timp ce pălăvrăgeau. Merita să aibă acea legătură cu ea, chiar dacă îl considera un şef vorbăreţ şi uşor sărit.

Dar ea nu părea deloc supărată şi îl încuraja cu întrebări, deşi ceva serios se păstra totdeauna în atitudinea ei.

Cînd se întoarseră la lucru, ea îi strînse mîna scurt. Era a doua oară cînd o atingea de cînd se cunoscuseră, dar contactul păru mai intim acum.

După ce plecă el, ea se duse la secţia Materiale şi se pregăti să se mute în biroul lui Larry.

Cînd Lou îi vorbi Barbarei despre Liz, îl surprinse faptul că soţia sa nu părea să-i împărtăşească mîndria pentru felul cum lucra fata şi nici entuziasmul pentru aerul tineresc pe care îl emana. Barbara o văzuse la picnicul organizat de Ziua Muncii pentru angajaţi, dar nu mai spusese nimic despre ea de atunci.

Lou ignoră acea neînţelegere lipsită de importanţă

cu soţia sa, bănuind că ea se gîndea probabil la altceva dacă nu zîmbea sau nu încuviinţa ori de cîte ori el îi vorbea despre Liz.

Acum o vedea pe Liz mai des şi schimba mai multe telefoane cu ea. Descoperi că, printr-o teribilă lipsă de tact, îi pomenea mereu soţiei sale despre ea la cină. Liz în sus, Liz în jos...

Barbara deveni şi mai indiferentă. Lou începu s-o suspecteze că ori nutrea o antipatie faţă de fată din cine ştie ce motiv, ori se simţea jignită de ceea ce considera a fi o admiraţie ieşită din comun din partea lui faţă de ea.

Bineînţeles, Liz habar nu avea de toate acestea, fiindcă nu o văzuse niciodată pe Barbara, iar Lou nu vorbea niciodată despre casă atunci cînd era cu Liz, cu excepţia unor vagi aluzii la problemele şi realizările copiilor la şcoală şi la durerile de cap provocate de adolescenţa lor.

Fu foarte surprins, aşadar, cînd, pur şi simplu, din senin, Liz îi invită pe el şi pe Barbara la ea, la cină.

Nu putea să refuze. Liz era acum o parte importantă a companiei.

Atmosfera era puţin cam încărcată. Liz îi primi zîmbitoare, îi pofti să ia loc pe canapea, îl servi pe Lou cu un Martini exact aşa cum îi plăcea lui şi Barbarei îi oferi o coca-cola pentru că nu bea alcool. Aşeză nişte aperitive atrăgătoare pe măsuţa de cafea şi făcu conversaţie uşoară în timp ce le servea o cină modestă, dar bine pregătită.

Liz era atît de ospitalieră, încît Lou se miră că

Barbara nu părea mai caldă faţă de ea. Rămase distantă toată seara şi fu de o politeţe rece cînd îi mulţumi lui Liz la plecare.

În drumul spre casă, Lou îi reproşă soţiei sale:

– Nu puteai să fii mai prietenoasă? o întrebă el luîndu-şi privirea de la drum pentru a se uita la chipul ei gînditor. Fata a încercat să fie drăguţă cu noi, pentru numele lui Dumnezeu. Ai văzut cît s-a pregătit.

– N-are importanţă, spuse Barbara evaziv. Nu mă simt prea bine. Sînt convinsă că e o fată foarte drăguţă.

Dar ochii ei spuneau cu totul altceva.

Următoarele patru săptămîni, Liz conduse secţia Materiale excelent, făcînd să meargă totul foarte bine şi păstrînd relaţii amicale cu personalul. Rapoartele pe care i le prezenta lui Lou la şedinţe erau mai organizate şi mai clare decît ale lui Larry, totul fiind calculat în procente şi comparat riguros cu cifrele anului precedent şi chiar ale ultimilor cinci ani. Părea să înţeleagă chiar mai bine decît Lou modul în care trebuiau să se investească banii în secţia Materiale, care avea să devină din ce în ce mai importantă în cadrul companiei.

– E o comoară, îi spuse el lui Larry în particular. Mă bucur că o avem acolo.

Larry încuviinţă, dar ochii lui, care de obicei scli-

peau, erau tulburi. În fond, acea atrăgătoare nouvenită la *Benedict Products* îl întrecea chiar în funcţia la care el urma să se întoarcă odată cu însănătoşirea lui Vern.

Simţind acest lucru, Lou adăugă:

– O să mă simt mai bine cînd te vei întoarce la locul tău, Larry, dar mă bucur să văd că îşi dă toată silinţa.

Situaţia creată de absenţa lui Vern părea să acţioneze în avantajul companiei şi Lou se felicită pentru faptul că avea oameni pricepuţi care să rezolve treburile în momente de criză.

Şi era destul de sincer cu sine pentru a mulţumi cerului pentru apariţia lui Liz Dameron. Era eficienţa întruchipată. Dacă nu ar fi fost trimisă de providenţă, el ar fi avut mult mai multe probleme acum.

Dar cu cît lucra mai aproape de ea, descoperi că aprecierea faţă de posibilităţile ei nu se mai distingea de admiraţia faţă de tinereţea şi frumuseţea ei. Exista un singur concept: energia nelimitată şi încrederea unei fete frumoase şi talentate.

Nu mai putea să nege faţă de sine că nopţile albe petrecute alături de soţia sa îi aparţineau lui Liz. Îi stăpînea gîndurile. Deşi semnalele emise de Barbara îi spuneau să vorbească mai puţin de Liz, să nu-i mai dea atîta importanţă cînd discuta despre companie, îşi petrecea tot mai mult timp gîndindu-se la ea.

Îşi aminti cum arătase Barbara la măsuţa din apartamentul lui Liz. Văzute împreună, cele două femei păreau întruchiparea tinereţii şi bătrîneţii, Liz numai

culoare şi frumuseţe, Barbara, palidă şi demodată, în ciuda machiajului şi a rochiei scumpe pe care o purtase.

Acea imagine îl urmărea pe Lou, fiindcă era mai mult decît o amintire. Părea să reprezinte, de asemenea, o răscruce, între un trecut pe care îl cunoştea prea bine deja şi un viitor interzis şi ispititor.

Era un moment crucial pe care nu îl putea ocoli. Propria lui existenţă îl îndemna să înainteze, să îşi aleagă direcţia, să facă primul pas.

Încet-încet, zi cu zi, pe măsură ce gîndul la Liz le umbrea pe toate celelalte, începu să îşi dea seama că primul pas fusese făcut deja.

Veştile despre Vern Innis erau din ce în ce mai neplăcute. Analizele păreau să excludă hepatita infecţioasă şi el slăbea din ce în ce mai mult. Cînd Lou îl vizită la spital, părea tras la faţă şi palid.

Într-o seară, stînd la birou pînă mai tîrziu, Lou o sună pe Liz Dameron acasă.

– Mă întrebam dacă aş putea să trec pe la tine o clipă, spuse el. Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Urmă un moment de linişte la celălalt capăt al firului. Deodată, simţi o teamă copilărească că avea să-l refuze.

– Fireşte, spuse ea după aceea. Poţi să vii.

O găsi îmbrăcată în costumul negru care lui îi

plăcea atît de mult. În lumina slabă a lămpii strălucea ca o apariţie ireală. Îi oferi ceva de băut şi apoi se aşeză, privindu-l curioasă.

– Sînt îngrijorat din cauza lui Vern, spuse el. Am senzaţia că nu se va întoarce printre noi prea curînd. Medicii nu sînt deloc optimişti. Pare foarte grav bolnav.

– Îmi pare extrem de rău, spuse ea cu tristeţe în glas. Speram că îmi vei da o veste bună...

Lou sorbi din pahar.

– Eh, asta s-ar putea să-mi creeze probleme, zise el apoi. Dacă Vern va fi nevoit să iasă la pensie, îl am pe Larry care îi poate lua locul, numai că nu voi avea un director permanent la Materiale. Aş putea să mă duc la Personal şi să caut pe cineva – sînt o mulţime de oameni potriviţi – dar nu sînt sigur că aş vrea să fac asta.

Se făcu linişte. Lou trase adînc aer în piept.

– Mă întrebam dacă n-ai vrea să preiei funcţia lui Larry definitiv, spuse el.

Ea păru surprinsă.

– Sînt sigură că nu va fi necesar, îi răspunse. Vern îşi va rezolva problemele curînd... nu crezi?

– Ar trebui să fim pregătiţi pentru orice, insistă Lou. Crezi că te-ai descurca?

Ea căzu pe gînduri. Era ciudat să vezi o făptură atît de frumoasă gîndindu-se cu seriozitate, cîntărind o situaţie nefericită cu un chip creat numai pentru zîmbete şi fericire. Lou observă din nou în adîncul ochilor ei o ciudată melancolie, care părea să o facă

şi mai atrăgătoare decît înainte.

În cele din urmă, chipul i se lumină.

– Apreciez foarte mult că ai încredere în mine, spuse ea. Dacă va fi necesar, îmi voi da toată silinţa. Sper să nu te dezamăgesc.

– Foarte bine, zise el oftînd. Mi-ai luat o povară de pe inimă. Să ştii că toţi credeau că te descurci de minune, Liz. Faptul că ştiu că pot conta pe tine mă ajută foarte mult.

Ea zîmbi.

El ezită înainte să continue:

– Mai e ceva, spuse el. Te rog să nu te superi dacă par puţin curios. Sper că nu provoc un conflict în viaţa ta particulară cerîndu-ţi acest lucru. Am senzaţia că eşti o femeie de carieră, Liz... Dar dacă ai ceva planuri – căsătorie, copii, orice – care te-ar putea împiedica să-ţi asumi alte responsabilităţi în cadrul companiei, ei bine, asta ar schimba situaţia. Voi avea nevoie să dai foarte mult de la tine, ceea ce înseamnă timp şi energie. Nu-aş vrea să te silesc să...

– Nu-ţi face griji în privinţa asta, spuse ea rîzînd. Nu am nici un plan din care *Benedict Products* să nu facă parte.

Urmă un moment de liniște în care vorbele ei răsunară în atmosferă. Lou îşi aruncă privirea în jur. Modestia apartamentului părea să accentueze şi mai mult frumuseţea fetei.

Asigurarea pe care i-o dăduse îl relaxă şi nu voia deloc să întrerupă acel moment de încredere şi intimi-

tate.

– Păi, cred că ar trebui să plec, spuse el oftînd.

Ea se ridică odată cu el şi se duse să-i aducă haina.

– Îţi mulţumesc că m-ai primit, zise el.

– Mi-a făcut plăcere, spuse ea zîmbind şi ţinîndu-i haina. Îţi stau oricînd la dispoziţie.

Îi ţinu pardesiul şi el îi simţi palmele netezind materialul pe umeri. Îi mirosi parfumul şi aproape că îi simţea căldura trupului prin impermeabil.

Cînd se întoarse cu faţa la ea, simţi că i se înmoaie genunchii. Avu impresia că vede o umbră de zîmbet pe buzele ei. Apoi, deodată, păru foarte serioasă.

– Liz...

Acea silabă îi scăpă de pe buze fără să vrea. Ceva pusese stăpînire pe el în acea ultimă secundă, cînd îi simţise mîinile pe umeri. Făcu tot posibilul să se stăpînească. Grija pentru Vern şi companie, chinul lui interior din ultimele două luni, paharul pe care îl băuse mai înainte – era prea mult. Fata părea să-l îndemne să-şi pună capul pe frumosul ei umăr şi să uite de toate necazurile.

– Zău, repetă el nefericit. Îmi pare rău...

– Să nu-ţi pară, spuse ea atingîndu-i buzele pentru a-l face să tacă. Oricînd. Crede-mă. Mă bucur că vii în vizită.

Zîmbea din nou, blînd şi liniştitor. Se simţea atras spre ea cu o forţă teribilă. Îl privea cu interes; chiar fără să se mişte, părea să se întindă spre el şi să-l

înconjoare.

Deodată, mîna îi ţîşni înainte condusă de o voinţă proprie şi aproape că îi atinse braţul subţire sub bluza neagră, după care şi-o retrase iute. Ea era ca un magnet, irezistibilă şi ispititoare.

El mai şovăi o secundă, sclav al umbrelor şi tăcerii, în vreme ce ochii ei îl priveau atît de candid. Carnea dinăuntrul hainelor lui o dorea extraordinar de mult. Simţi că se clatină. Buzele lui se apropiau de ea centimetru cu centimetru, cea mai lentă şi mai agonizantă capitulare din viaţa lui.

Apoi, de parcă destinul s-ar fi îndurat de el, aşteptarea luă sfîrşit. Ea i se afla în braţe, în timp ce buzele ei le atingeau pe ale sale şi degetele îi mîngîiau ceafa.

Îi simţea apăsarea uşoră a sînilor şi şoldurilor. Sărutul ei era timid, dar ceva din trupul lui i-a transmis ceva, învingîndu-i reţinerea, căci acum ea îi despărţi buzele şi o limbă dulce şi delicată o mîngîia pe a sa.

O înconjură cu braţele şi pentru prima oară îi simţi spatele şi cutia toracică sub degete. Cît de moale era! Şi cît de firesc arăta în braţele lui.

Gustul ei se alătură senzaţiilor care îl sufocau. Nu mai simţise sau nu îşi mai închipuise niciodată ceva atît de minunat ca acel sărut. Dar, înainte să-l poată savura mai mult, simţi în el o nouă dorinţă, o nouă intimitate în mesajele pe care trupul ei i le transmitea. Simţi fierbinţeala dorinţei femeieşti eclipsîndu-i acceptarea aproape copilărească. Era o femeie în toată

puterea cuvîntului, magnifică, frumoasă, pregătită pentru iubire.

Sexul lui era alert şi tare, dornic să-i întîlnească pelvisul, aşa că trebui să facă eforturi imense ca să nu o atingă. „Mă vrea", strigă o voce lăuntrică. „Dumnezeule, mă vrea."

Se legănau în umbră. El nu putea nici să se mişte, nici să-i dea drumul. Uluit de propria-i înflăcărare, căuta un control care nu venea.

Astfel că îşi lăsă mîinile să acţioneze după bunul plac şi ele alunecară pe spatele ei spre cele două sfere minunate pe care el le admirase atît, cuprinzîndu-le, în sfîrşit, şi trăgînd-o cu putere spre sexul său jenant de lacom, scoţînd un geamăt puternic din gîtlej.

Ea îl opri.

– Nu, şopti foarte încet, depărtîndu-şi faţa de a lui şi împingîndu-i pieptul. Nu, Lou.

Sunetul numelui său pe acele buze moi era cea mai imperioasă comandă. Supărat din cauza modestiei ei, dar foarte conştient că era ceva cît se poate de firesc, el îi dădu drumul.

– Dumnezeule, iartă-mă, Liz. Nu ştiu ce m-a apucat. Te rog să nu crezi...

Dar zîmbetul ei reapăru, dezarmîndu-l.

– Nu-ţi cere scuze, spuse ea privindu-l calmă, după care, cu o dulceaţă care alungă şi ultima fărîmă de balast care îl ţinea cu picioarele pe pămînt, se întoarse în braţele lui, doar atît cît să-şi atingă încă o dată buzele de ale lui.

Cînd o făcu, el îi simţi iar atingerea timidă a sînilor, şoapta pulpelor lungi şi a pelvisului frecate de ale sale, mîngîierea degetelor ei pe ceafă. Simţi că leşină.

– Acum fii băiat cuminte, spuse ea atingîndu-i buzele.

El se dădu înapoi, vrăjit de frumuseţea ei, încercînd să îşi recapete o anumită stăpînire de sine. Se chinui să găsească ceva de spus, dar nici un cuvînt nu-i veni în minte.

– Ar trebui să pleci acum, spuse ea. Soţia ta trebuie să fie îngrijorată.

– Liz, zău, iartă-mă, îngăimă el.

Ea scutură din cap, îl bătu pe umăr şi îi deschise uşa.

Aceasta se închidea în faţa chipului ei frumos, ceva strălucitor şi ireal luminat de nişte ochi verzi, cînd auzi ultimele ei cuvinte:

– E în regulă. Zău. Oricînd. Absolut oricînd.

Doisprezece

Următoarea lună, Laura trăi ca într-un vis.

Un vis ciudat, plin de stimulări intelectuale şi o intoxicaţie senzuală cum Laura nu îşi închipuia să existe.

Ducea o viaţă dublă. Mergea la cursuri, lua notiţe şi îşi petrecea mult timp studiind în sala de lectură. Se afla cu un pas înaintea profesorilor, cărora le plăcea să strecoare mici capcane la teste sau examene pentru a transforma un sperat A în B, un B în C, menţinîndu-i tot timpul pe boboci în stare de alertă.

Laura le studie personalităţile, căutînd slăbiciuni care să-i premită să îi ia prin surprindere şi să obţină

un A arătînd o lucrare în plus la care respectivul profesor nu se aşteptase, citind o carte pe care el o publicase sau lăudînd o şcoală de critică pe care el o absolvise.

Laura făcea toate aceste lucruri cu mintea cea mai limpede şi cît se poate de hotărîtă.

Cu toate acestea, în timp ce jumătate din ea se concentra pentru obţinerea mediei A în primul ei semestru la colegiu, cealaltă jumătate aştepta ascunsă, ignorînd acea ocupaţie nesemnificativă şi fixată pe ceva cu totul deosebit.

Cînd suna telefonul şi vocea groasă a lui Nate îi ajungea la ureche cu invitaţia ei tacită, jumătatea ei interzisă o fura imediat, preschimbînd-o într-o clipă într-o făptură care trăia doar pentru plăcerea pe care o aştepta de la celălalt capăt al firului.

Lăsa la o parte lucrul – încheiat mai înainte în speranţa primirii acelui telefon, care acum se făcea auzit de cîteva ori pe săptămînă – şi pornea repede pe străzile măturate de vînt spre locuinţa lui Nate, urca apoi cu liftul pînă la etajul lui unde îl vedea deschizînd uşa şi ieşindu-i în întîmpinare.

O lua în braţe şi o săruta pe obraz imediat după ce închidea uşa în urma ei. După care, ciudat de formal, o poftea să ia loc pe canapea şi o întreba ce făcuse în ziua aceea, despre cursuri, lucrări şi examene. Răspunsurile ei erau scurte, aproape la fel de monosilabice ca ale unui copil, fiindcă interesul pentru şcoală era umbrit de nevoia de el.

În cele din urmă, el rîdea, ghicindu-i gîndurile şi o

lua în braţe. Acum, sărutările lor erau serioase şi atît de intime, încît, într-o clipă, dorinţa masculină, plină de electricitate, se afla strînsă în braţele lungi care o trăgeau din ce în ce mai aproape.

Pasiunea îi făcea aproape să-şi piardă minţile în acele prime momente. Imediat se aflau în dormitor, goi, iar buzele şi mîinile lor găseau puncte de plăcere atît de intense, încît trebuiau să se unească foarte repede.

Abia după primul contact înfierbîntat îşi puteau trage răsuflarea întinşi în aşternuturile moi, savurînd bucuria de a fi împreună prin mîngîieri, îmbrăţişări şi şoapte de iubire.

În timpul acelui moment de încîntare, Laura stătea moale în braţele iubitului ei. Nu îi vedea chipul, căci, fiind iarnă, se întuneca foarte repede. Dar trupul lui era ca un adăpost care o apăra de toate incertitudinile lumii exterioare şi se lăsa moale în umbra lui, ca o sclavă a vrăjii în care el o învăluise cu carnea şi personalitatea sa. Orbirea ei părea o alinare, căci nu voia să vadă nimic altceva în afară de el.

Degetele lui delicate şi buzele cunoscătoare erau ca nişte flăcări ce mîngîiau uşor tăciunele adormit din adîncul ei şi începea deja să i se deschidă din nou. De data aceasta, făceau dragoste mai încet, mai intim, ceea ce era chiar mai mistuitor. El îi cerceta locurile ascunse, atît de recent trezite, înnebunind-o de dorinţă.

Cînd nici el însuşi nu mai rezista, o acoperea cu corpul său şi împingea cu o putere care îi lua res-

pirația. Ea se simțea arcuindu-se și chinuindu-se să-l aducă mai înăuntrul ei, astfel încît, atunci cînd pasiunea lui izbucnea, ea să fie posedată de el în totalitate, nici un colțișor din ea să nu fie departe de el.

Iar cînd totul se termina și ea simțea zvîcnirile pîntecului, i se părea că acea esență lichidă și vie o catalizase, distrugîndu-i vechiul eu și înlocuindu-l cu unul nou, capabil de gînduri, pofte și extazuri pe care ea nu și le închipuise nici în cele mai vinovate fantezii.

Asculta zgomotele orașului care pătrundeau pe fereastră, cîte o sirenă din cînd în cînd, un camion care se hurducăia pe o alee, rîsul cîte unei perechi ce trecea pe stradă. Laura simțea orașul respirînd sub ea, trimițîndu-și imensa vitalitate prin clădirea aceea și apoi prin venele ei cînd atingerea iubitului îi înfiora inima.

Curios, dar gîndurile de zi ploioasă o tulburau chiar și acum. Se transformaseră, însă, din melancolice în lirice și fericite. Cîntau despre sălbăticia schimbării și noutatea care lua pe cineva prin surprindere așa cum o surpriză încîntă un copil. Sărbătoreau secreta metamorfoză ce se ascundea sub monotonia de zi cu zi – o transformare primejdioasă, poate, dar plină de farmec și de neprevăzut.

Se uită la forma întunecată a lui Nathaniel Clear din pat, de lîngă ea. Își dădu seama că, în multe privințe, el rămînea o enigmă. O parte din el se păstra la distanță, chiar și în momentele de intimitate. Vorbea foarte puțin despre trecutul lui și niciodată despre familie. Laura află de la o absolventă a departamentu-

lui de artă că Nate avea un frate în Oregon. Refuza să discute despre artă cînd era numai cu ea, spunînd că nu dorea să aducă lucrul acasă.

Profunzimea apropierii dintre ei părea fizică, neputînd fi exprimată în cuvinte. Cînd îi vorbea, o făcea cu un aer cunoscător, dîndu-i impresia că îi ghicea gîndurile, el însuşi dezvăluind cît mai puţin din ale sale, despre care spunea că nu sînt interesante atunci cînd îl întreba ea.

Uneori, expresia din ochii lui părea să trădeze griji despre care nu pomenise niciodată nimic. Laura bănui că încerca să o protejeze de complicaţiile propriei vieţi, pentru a nu o împovăra. Ea considera aceasta o greşeală, căci dorea să împartă totul cu el, atît bucuriile cît şi necazurile.

Dar îi acceptă tăcerea, nu numai pentru că, încă, îl mai venera, ci fiindcă era de părere că era matur să îi acorde iubitului ei posibilitatea unei existenţe separate, să nu îi pretindă libertatea. Şi, într-un fel, acea depărtare gravă şi rece adăuga şi mai mult mister şi romantism idilei lor.

Cîteodată, cînd nu era nici o problemă, rămînea cu el pînă a doua zi, făceau dragoste dimineaţa şi mîngîierile lor îi trezeau în cîteva clipe. După aceea, lui îi plăcea să o aibă goală în faţa ochilor, în lumina care pătrundea pe fereastră, spunîndu-i cum ar fi pictat-o dacă ar mai fi continuat să picteze. Vorbea despre modelul lui Manet, Victoria, despre tulburătoarea Dora a lui Picasso şi îi explica Laurei cum frumuseţea ei unică ar fi dat naştere unor capodopere la fel de mari.

Se uitau adesea împreună la tabloul fetei din dormitor. El stătea în spatele Laurei, cu mîinile pe şoldurile ei şi atingînd-o cu partea inferioară a trupului, astfel încît ochii ei se închideau pe jumătate de plăcere.

Se părea că fata din tablou semăna din ce în ce mai mult cu ea. Sau ea începea, într-un fel, să-i semene fetei? Nu îşi dădea seama. Avea impresia că trăia într-un vis ca acela al lui Dorian Gray, în care imaginea spectrală din tablou comunica cu partea cea mai adîncă a fiinţei ei.

– Uneori pare atît de diferită, îi spuse ea lui Nate uitîndu-se la pînză.

– Mai asemănătoare ţie? întrebă el parcă ghicindu-i gîndurile şi ea încuviinţă. Poate ai schimbat-o, zise el. De fapt, ştiu că ai făcut-o. Pentru mine nu mai e cum a fost. Datorită ţie. Bănuiesc că asta e o modalitate în care cei vii pot lua legătura cu morţii. Nimic nu e sacru. Nimic nu rămîne neschimbat.

Laura îl ascultă, simţindu-se vrăjită de cuvintele lui şi era fericită.

Cînd se ducea acum la cursurile lui, emoţia de a-l asculta vorbind era şi mai puternică decît înainte. Avea impresia că îl înţelege mai bine deoarece îl cunoştea pe omul din spatele acelor gînduri ce curgeau ameţitor din vocea lui groasă, joasă în stiloul ei. Îi putea îmbrăţişa teoriile cu aceleaşi braţe deschise cu

care îi îmbrăţişa trupul. Propria ei dezvoltare intelectuală era împinsă de el spre noi înălţimi pe care nu sperase să le atingă în clipa în care intrase pentru prima oară în acea sală de curs.

Dar, în acelaşi timp, cînd privea peste şirurile de colegi la Nathaniel Clear, care se plimba încolo şi încoace, cu mîinile şi picioarele pline de energie, cu pieptul umflîndu-se sub pulover, nu putea să nu fie mîndră în adîncul sufletului de faptul că ştia cum arată acel trup cînd nu era acoperit de haine. Şi acele mîini sensibile care gesticulau cunoşteau fiecare centimetru din ea, la fel ca buzele care rosteau cuvintele ce îi ţineau pe toţi vrăjiţi.

Cît de iluzorii, cît de ridicoli chiar erau acei douăzeci şi cinci de metri de spaţiu, acele rînduri, acei studenţi care o despărţeau de iubitul ei! Chiar şi atunci era în braţele lui, sedusă de glasul lui, plutind în plăcerea de a-i aparţine de departe. Efectul pe care îl avea asupra ei era atît de total, încît ajunsese să se întrebe dacă transformarea pe care o provocase în ea era vizibilă şi pentru ceilalţi.

De fapt, într-o zi, avu dovada că era.

Stătea în spate, unde se aşeza uneori acum pentru plăcerea de a mări distanţa fizică dintre ea şi Nate, aşa încît să poată savura secretul care anihila acea distanţă. Nu prea departe observă micul grup de admiratoare, în mijlocul cărora se afla Sandra Richter.

Laura avu impresia că le vede uitîndu-se la ea şi bănui că era subiectul şuşotelilor lor.

La început, acest gînd o făcu să se simtă vinovată

şi stînjenită pentru că făcuse vreo greşeală cumva sau se dăduse de gol. Dar, apoi, simţi un fel de mîndrie, căci ştia cît de mult căutau ele o apropiere de Clear, la care nu puteau decît să viseze, dar care, pentru ea, era o realitate vie şi încîntătoare.

Şoaptele lor făceau ca intimitatea dintre ea şi figura lui distantă să pară jenant de publică, dar, în adîncul sufletului, ar fi vrut să o strige cît putea de tare. Aşa că îşi permise un zîmbet lăuntric în timp ce ele căscau gura la ea.

Pierduse ceva din vechea ei forţă interioară care ar fi făcut-o să se teamă de o asemenea îndrăzneală a sentimentelor. Nebunia simţurilor o făcea să nu mai aibă ruşine. Ce importanţă avea ce gîndeau, ştiau sau bănuiau ceilalţi? Caruselul în care se afla ea nu se putea opri pentru asemenea gînduri timide.

De *Halloween* îi făcu o surpriză lui Nate apărînd la uşa lui cu o mască de vrăjitoare, pe care o cumpărase dintr-un impuls în după-amiaza aceea.

– Hei, fetiţo, cine eşti? întrebă el făcînd un pas înapoi.

Ea înaintă ameninţătoare.

– Sînt o vrăjitoare, spuse ea cu glasul înăbuşit de mască. Şi o să te vrăjesc dacă nu-mi dai ce vreau.

– Mi-ai face una ca asta? întrebă el prefăcîndu-se îngrozit. N-aş mai face ce vreau, nu? M-aş afla în

puterea ta.

– Exact, spuse ea zîmbind în spatele măştii sa înaintînd încă un pas. Şi ai fi al meu pentru totdeauna.

Se uită în jos spre ea. Era destul de scundă, pentru a putea fi luată drept un copil. Îi observă formele frumoase sub haine. Era chiar mult mai răpitoare decît credea.

– Deci, ne daţi ori nu ne daţi, nu? întrebă el zîmbind şi ea încuviinţă. Trebuie să mă uit să văd ce mai am prin dulap, adăugă el.

O văzu scuturînd din cap.

– Aha, spuse el ridicîndu-şi o sprînceană. Deci nu la asta te gîndeai, nu?

Ea i se aruncă în braţe. Cînd el îi ridică masca încet-încet, îi văzu buzele în formă de inimă, încă reci din cauza frigului, oferindu-i-se pe fundalul obrajilor albi şi părului negru şi ondulat.

Cînd el îi apropie faţa de a lui şi îi gustă buzele, trăgîndu-i iute trupul micuţ, ea păru o făptură supranaturală surprinsă undeva între lumea adultă şi misterul uitat al copilăriei, un Peter Pan feminin cu puteri pe care nu le posedau nici copiii, nici adulţii.

Uşa era închisă acum, iar ea îl trase încet spre dormitor, paltonul de lînă alunecîndu-i pe podea în mers. Cînd ajunseră lîngă pat, ea îi atinse cureaua cu mîinile care erau delicate chiar şi atunci cînd erau neastîmpărate şi zîmbetul ei îi provocă o senzaţie de vacanţă, căci o asemenea îndrăzneală din partea unei fete atît de liniştite era ceva foarte ciudat şi specific zilei de *Halloween*.

O dezbrăcă încet, privind un trup demn de penelul lui Botticelli sau Caravaggio apărînd de sub fusta şi bluza pe care le avea pe ea. Răsuflarea i se tăie fără a vrea şi o trase repede la piept.

Făcură dragoste toată seara, în timp ce murmurul slab al glasurilor de copii de pe stradă se făcea auzit în liniştea apartamentului.

Laura se trezi amintindu-şi cele cîteva zile de *Halloween* pe care le trăise la Chicago, ciudata bucurie de a alerga prin lumea întunecată a adulţilor seara, văzînd cum lucrurile obişnuite erau trensformate de magia *Halloween*-ului.

Şi îşi mai aminti şi de anul în care tătăl ei îi făcuse costumul de clovn, un veşmînt de o rară frumuseţe din mătăsurile pe care cu greu îşi putea permite să le cumpere. Îl bucurase foarte mult faptul că îi făcuse o surpriză. Dar, fiind un om închis în sine, nu şi-a lăsat casa pentru a o însoţi. Îşi mai amintea încă expresia de mîndrie şi afecţiune pe care o văzuse pe chipul lui cînd se întorsese să îi facă cu mîna o dată, apoi iar şi iar, în timp ce se îndepărta cu mama ei.

Ceva din acel *Halloween* mistic o însoţea în seara aceea. Cum ea şi Nate făcură dragoste iar şi iar, amîndoi nesătui dintr-un motiv neştiut, se părea că puterea lor de a-şi dărui plăcere unul altuia era la fel de plină de farmec ca sărbătoarea însăşi, şi la fel de

infinită. Ritmul intimităţii trupurilor lor era un cîntec care putea continua la nesfîrşit, atît de năvalnic încît ar fi putut dura pînă cînd trupurile lor nu mai puteau suporta.

Dacă acea nouă viaţă era un carusel în care Laura se urcase în ciuda trecutului ei prudent, atunci era unul care nu se învîrtea în cerc, ci mergea drept înainte, dînd buzna în viitorul negru şi strălucitor, aşa încît nu exista drum de întoarcere şi nici timp pentru a-şi trage răsuflarea. La fiecare cotitură, în fundul fiecărei pante ameţitoare, se afla o altă Laura, la mii de ani-lumină distanţă de cealaltă. Avea impresia că se aruncă orbeşte în necunoscut, fără să privească înapoi. Simţea că trăieşte, în sfîrşit, plină de bucuria nou-descoperitei feminităţi şi nimic nu avea să-i ia acest lucru, orice s-ar fi întîmplat.

Treisprezece

În ziua de 9 noiembrie, s-a anunţat diagnosticul oficial al bolii lui Vern Innis: cancer al pancreasului care se întinsese deja şi asupra ficatului.

Vern era un om condamnat.

Benedict Products se confrunta cu un imens loc vacant la cel mai înalt nivel executiv, căci Vern lucrase pentru companie tot atîta timp cît Lou însuşi şi îi ştia toate chichiţele.

În cazul în care postul nu era ocupat de cineva din afară, singurul care îi putea lua locul lui Vern era Larry Whitlow, un bun prieten al lui Lou şi partener de golf, care lucra pentru *Benedict* de doisprezece ani şi pe

care Lou îl avea demult în vedere pentru avansare. Larry avea să-i ia locul lui Vern ca vicepreşedinte responsabil cu dezvoltarea produselor şi cineva urma să-l înlocuiască pe Larry la Materiale.

Acesta era cursul firesc al evenimentelor.

Ceea ce s-a întîmplat a fost o surpriză pentru toată lumea.

Lou Benedict se afla cuprins de o agonie emoţională.

Din ziua în care o sărutase pentru prima oară pe Liz Dameron, cu trei săptămîni în urmă, aceasta nu îi mai ieşise din minte nici măcar o clipă. O visa toată noaptea. La birou, imaginea ei îl urmărea atît de intens, încît nu se mai putea concentra asupra lucrului. Se fîstîcea şi se bîlbîia la şedinţele la care ea participa în calitate de director al secţiei Materiale. Cînd o vizita, stătea în faţa ei mut şi ruşinos ca un şcolar.

Ea nu părea să observe, însă, nimic. Se purta cu el la fel ca întotdeauna. Îl primea cu zîmbetul ei strălucitor şi vesel, îi vorbea pe un ton prietenos, dar plin de respect şi era foarte serioasă cînd îi prezenta situaţia departamentului şi îi trimitea note în care propunea diverse schimbări atît pentru secţia Materiale, cît şi pentru celelalte ale companiei.

Liz era neschimbată, în timp ce Lou era mistuit de

emoţii pe care nu şi le putea controla. Ceva în instinctele lui masculine, care dormiseră multă vreme, se trezise la viaţă în acea seară fatidică petrecută acasă la Liz şi nu putea fi negat. Întreaga lui fiinţă era întoarsă pe dos, chinuindu-se să obţină ceva ce nu putea să aibă niciodată.

Schimbarea petrecută cu el nu era numai de natură fizică, ci atingea fiecare colţişor din el, stîrnind sentimente ciudate de mirare, bucurie impulsivă, melancolie zdrobitoare, dorinţă extraordinară. Nici măcar demult uitatele pasiuni ale adolescenţei nu semănau cu acea nebunie.

Morala sa nu îl lăsa, însă, să cedeze vrăjii care pusese stăpînire pe el. Lupta împotriva lui însuşi cu toată puterea voinţei sale.

Bătălia nu era deloc uşoră, căci ştia cu certitudine, la începutul fiecărei zile de lucru, că avea să o vadă pe Liz din nou, în birou, pe culoare sau în pauza de prînz. Această certitudine îi calma dorinţa, dar, în acelaşi timp, îi aţîţa focul interior mai mult ca oricînd. O parte a fiinţei lui dorea ca Liz să-şi părăsească slujba, să dispară, pur şi simplu, să înceteze să mai existe. Dar restul fiinţei sale aştepta în taină fiecare prilej de a-i vorbi din nou, poate de a lua masa de prînz împreună, ba chiar de a îndrăzni să se ducă din nou la ea – să o prindă singură *cumva.*

Lupta dintre scrupule şi dorinţă ajungea într-un punct extrem de critic. Şi era numai o chestiune de timp pînă cînd forţa mai slabă avea să cedeze.

Liz fu cea care îi rezolvă problema.

În săptămîna care urmă aflării veştii despre starea sănătăţii lui Vern, Liz veni la Lou.

Acesta o poftise înăuntru şi se ridicase în picioare cînd o văzuse apărînd în prag. Purta o fustă strîmtă şi o bluză pe care el nu le mai văzuse şi arăta uimitor de sexy.

– Cu ce te pot ajuta, Liz?

– Mă gîndeam la soţia lui Vern, spuse ea acceptînd scaunul pe care el i-l ţinea. În loc să tot trimitem flori şi bileţele, am putea să strîngem bani şi să facem planuri pentru... ăăă, inevitabil. Ursula e o femeie atît de drăguţă şi toate cheltuielile cu spitalul trebuie să-i fi cauzat teribile probleme financiare. N-ar fi mai bine să ne organizăm de pe acum în loc să încercăm să adunăm în grabă după... ei bine, după ce Vern nu va mai fi?

Lou încuviinţă, amuţit.

– Ai absolută dreptate, spuse el, Ar fi trebuit să mă gîndesc şi eu la asta. Ştiam că programul de asistenţă medicală al companiei nu va putea acoperi cheltuielile necesare în cazul lui Vern, iar pensia nu va fi de nici un folos. Pur şi simplu, nu mi-a trecut prin cap. Dacă nu mă-nşel, Ursula va avea probleme serioase. Şi nu cred că au ceva rude apropiate care să-i ajute. Se uită la Liz. Ce propui?

– Păi, aş avea cîteva idei, spuse ea stînd picior

peste picior. Vreau să-mi spui ce părere ai, fiindcă această situaţie este ceva foarte nou pentru mine. Firește că totul va trebui să fie foarte secret, atîta timp cît Vern este în spital, spuse ea şi apoi făcu o scurtă pauză. Ce-ar fi să treci pe la mine într-o seară, cînd poţi, să-ţi spun la ce mă gîndesc?

El îi privi chipul frumos, ocolindu-i ochii care îl ţintuiau.

– Mi-ar face plăcere, spuse el reţinîndu-şi un fior interior. Cum ar fi mîine, să zicem?

– Minunat, zise ea aruncîndu-i un zîmbet cald şi ademenitor. La opt?

Lou speră că oftatul său de capitulare nu se va auzi.

– La opt.

O găsi aşteptîndu-l.

De data aceasta era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni albi largi şi o tunică asortată din mătase, desculţă şi cu părul lăsat liber pe umeri. Emana o mireasmă excelentă, încărcată de farmec feminin. El abia putu să-şi ia ochii de la ea cînd fu poftit să ia loc pe canapea.

Fără ca el să ceară, ea îi aduse un Martini, după care îşi puse pentru sine un pahar de sifon şi se aşeză pe canapea lîngă el.

Pe măsuţa de cafea se afla un carneţel pe care îşi schiţase planul de a trimite note confidenţiale şefilor

de departamente care, la rîndul lor, aveau să ţină şedinţe cu personalul în vederea adunării de fonduri pentru Ursula Innis. Urma să se ia legătura şi cu prietenii companiei, cu cei care aveau posibilitatea să contribuie.

Banii urmau să fie depuşi într-un cont special la banca la care era afiliată compania şi păstraţi pînă în ziua inevitabilei morţi a lui Vern. Lou fu convins imediat ce Liz îi prezentă planul. Profunzimea şi caracterul ei prevăzător erau remarcabile, ca şi tactul cu care aborda lucrurile.

– Sînt foarte impresionat, Liz, spuse el sorbind din paharul de Martini. Mi-e ruşine doar că a trebuit să aştept să mă faci tu să mă gîndesc la toate astea.

– Nu te simţi aşa, spuse ea. Ai atîtea probleme pe cap. Nimeni nu se aşteaptă să te gîndeşti la toate, Lou.

Urmă un moment de linişte.

– E ceva atît de îngrozitor, zise ea împreunîndu-şi degetele în jurul genunchilor lipiţi. Vern e unul din cei mai drăguţi bărbaţi pe care i-am întîlnit vreodată.

– Aşa e, aprobă el cu un glas stins.

Era ameţit de atmosfera pe care ea o crease între ei. Îi tăiase răsuflarea chiar din clipa în care intrase în apartament. Şi acum, purtarea ei, atît de gravă şi de tristă, şi, totuşi, plină de atîta căldură şi naturaleţe, distrugea tot ce mai rămăsese din rezistenţa lui.

Mai vorbiră puţin, conversaţia fiind cît se poate de morbidă cînd pomeniră de moartea lui Vern şi de văduvia Ursulei, dar starea de spirit a lui Lou era înviorată de o excitare din ce în ce mai intensă care îl

făcea să se ruşineze şi mai mult, căci fata aceea minunată de lîngă el părea sincer tulburată de situaţia respectivă.

În cele din urmă, cu nervii la pămînt, el se ridică să plece.

– Apreciez foarte mult faptul că te-ai gîndit la toate astea, Liz, spuse el. Ar fi trebuit să o fac eu, dar e bine să ai pe cineva care se ocupă de lucrurile care-ţi scapă.

– Nu-mi mulţumi, spuse ea zîmbind. Măcar atît trebuia să fac.

De data aceasta îi întinse pardesiul împăturit. El îşi aminti de ultima oară cînd fusese acolo şi cînd ea i-l pusese pe umeri. Inima îi tresări.

Deschise uşa cîţiva centimetri şi se întoarse spre ea, cu mîna încă pe clanţă.

– O să fie foarte trist fără Vern, spuse el. Este un prieten nemaipomenit.

Ea stătea lîngă el, pregătită să-l conducă din privire pînă la scară. Expresia ochilor ei se schimbase într-un fel. Trupul ei părea să-l reţină, chiar şi atunci cînd poziţia sa îl îndemna să iasă. În costumul acela alb arăta superb, în profund contrast cu întunericul holului.

– Trist, murmură ea puţin răguşit. Ştiu ce vrei să spui.

Ceva în cuvintele ei îl făcu să încremenească. Uşa se închise centimetru cu centimetru.

– Viaţa poate fi îngrozitor de crudă uneori, spuse Lou. Am putea fi oricare din noi.

Se afla din nou sub vraja care pusese stăpînire pe el cu trei săptămîni în urmă, chiar în acel loc. De data

aceasta îi era imposibil să mai reziste. Nu ştia de unde avea să găsească puterea de a pleca.

– Liz, spuse el tremurător. Eu... ştii...

Mîna ei, care îi acoperi buzele, îl reduse la tăcere. Şi, spre imensa lui uşurare, simţi uşa închizîndu-se încet pînă cînd făcu clic, zidindu-l acolo cu ea.

– Şşşş, spuse ea. Nu spune nimic.

Mîinile îi alunecară pe reverele hainei de la costum şi cu o mişcare extrem de subtilă se întoarse în apartament, trăgîndu-l după ea. El mergea ca un somnambul, cu privirea aţintită asupra buzelor ei perfecte, care schiţau un zîmbet stins.

Încercă să le sărute, dar din moment ce ea continua să meargă, eforturile lui erau zadarnice. O urmă în interiorul apartamentului. Văzu că zîmbea mai categoric.

În cele din urmă, el o opri în centrul covorului, punîndu-i mîinile pe umeri şi sărutînd-o apăsat şi lacom. Limba aceea delicată pe care nu o uitase nici o clipă în cursul acelor trei spătămîni lungi, reveni acum în gura lui, mîngîietoare şi înflăcărată. Mîinile ei i se odihneau pe coaste, iar şoldurile îi atingeau sexul umflat în timp ce se legăna cu el în umbră.

Ceea ce a urmat a fost cel mai mare punct culminant al extazului şi frustrării pe care şi l-a închipuit vreodată. Căci ea rămase timidă şi delicată în mişcări, lăsîndu-l să o sărute din nou, să o atingă din ce în ce mai mult, aşa încît el era agresorul în permanenţă, deşi fiecare mişcare a lui era ordonată şi dirijată de acea teribilă seducătoare.

Uşoara ridicare din umeri permise mîinilor lui să îi

cuprindă din nou şezutul şi să-i tragă şoldurile spre sexul lui. Oftatul ei în clipa în care el îi atinse nasturii tunicii îi spuse că putea îndrăzni să-i deschidă. Şi felul în care îşi arcui spatele, cînd sînii ei ieşiră la lumină ca nişte sfere tari, perfect rotunde, asemeni unui fruct oprit, îi spuse că se putea apleca să-i sărute, să guste sfîrcurile mici şi tari ce îl înnebuneau.

Tot timpul, ea era cea care deţinea controlul, încurajîndu-l cu un tremur, un sărut, pînă cînd, în ciuda neîndemînării lui, hainele care o acopereau dispărură, bluza, pantalonii, sutienul şi ea rămase goală numai în bikini, iar el complet îmbrăcat, cu cămaşa şi cravata în dezordine şi cu sexul arzînd între picioare.

În final, căzu în faţa ei ca un sclav, ţinînd-o de pulpele perfecte, sărutîndu-i buricul, şoldurile, hipnotizat de sexul ei care aştepta în dosul chilotului.

Îl părăsi şi ultima fărîmă de curaj. Nu putea să-i tragă chilotul în jos, căci era sigur că ea îl va opri din nou, la fel ca data trecută. Şi ar fi fost prea mult. Şocul şi stînjeneala pe care le-ar fi simţit ea văzînd ce-i face, ar fi fost groaznice de suportat.

Simţi un mic fior în partea interioară a pulpelor ei. Apoi, spre teribila lui bucurie, un scîncet stins şi muzical se auzi dinspre ea şi sexul acoperit din faţa lui se undui uşor plin de dorinţă.

Fără să se mai poată stăpîni, el îi trase chilotul deodată, îşi îngropă faţa în părul mătăsos din faţa lui şi îi sărută, în sfîrşit, miezul.

Luciditatea îi era dominată de pasiune acum. Lou nu şi-a mai dat seama de ordinea în care s-au

desfăşurat evenimentele cînd ea l-a ajutat să se dez brace, l-a tras în dormitor şi lîngă ea, în pat. Întreaga ei lungime îl mîngîia acum, gambele delicate pe pulpele lui, abdomenul lipit de al său, sînii atingîndu-i pieptul cu o căldură care îi tăia respiraţia.

Într-un fel, în toată acea frenezie, ea izbuti să-şi păstreze demnitatea şi atitudinea timidă, astfel încît Lou fu cel care făcu mişcarea fatală, în timp ce ea îl lăsa să facă tot ce voia.

Cînd, în cele din urmă, picioarele ei superbe se ridicară invitîndu-l, nu fu nevoită să-l dirijeze, căci a intra în ea era ceva asemănător cu a cădea printr-o uşă secretă care dădea spre o lume a plăcerilor insuportabile. Nimic nu mai fusese vreodată atît de perfect ca acel miez femeiesc ce îi primea bucuros zvîcnirile frenetice, ce îşi oferea adîncimile delicate acelui penis arogant şi dornic care pulsa de încîntare în acel loc sacru.

Prea tîrziu se gîndi la Vern şi la suferinţa acestuia. Era supărat că îndepărtase acea făptură sensibilă de gîndurile generoase faţă de Ursula, de planurile ei serioase şi o supusese freneziei dorinţelor sale.

Dar ruşinea lui făcu ca şoapta membrelor ei, graţia senzuală a sărutărilor ei şi atingerea degetelor să fie şi mai înnebunitoare, iar el deveni un animal iraţional ghemuit deasupra ei, împingînd şi gemînd în timp ce mîinile ei moi îl încurajau pînă cînd, în cele din urmă, fu zguduit de spasmul final şi ceva din adîncul lui explodă în ea, ceva ce niciodată nu bănuise să posede şi nu dăruise nici unei femei.

Complet epuizat, se prăbuşi peste ea şi îşi ascultă

gîfîielile în timp ce mîinile ei îi mîngîiau uşor spatele şi umerii. Stătu multă vreme astfel, sub vraja atingerii, pielii, parfumului şi zîmbetului ei proaspăt pe care şi atunci le mai putea simţi sub buze.

În cele din urmă începu să raţioneze. O parte din el hotărî că nu îi păsa dacă nu mai atingea o femeie vreodată, dacă avea să supravieţuiască acelei seri. Era ceva ce aşteptase toată viaţa. Îi era de ajuns acum, chiar mai mult decît de ajuns.

O altă parte, însă, mai înţeleaptă, se gîndea că nu ar fi putut trăi tot restul vieţii fără să ştie că o mai putea avea pe Liz Dameron. Acest lucru ar fi fost echivalent cu interzicerea laptelui de mamă unui bebeluş care atunci îl gustase pentru prima oară.

Avea să facă orice, să rişte orice pentru a o avea din nou. Fără speranţa aceea, ar fi murit. Pur şi simplu.

Ea se ridică, frumuseţea ei alunecînd ca o stafie prin întuneric şi se întoarse o clipă mai tîrziu cu o băutură pentru el, de parcă ar fi ştiut că avea nevoie de un antidot pentru sentimentul de vinovăţie care îl cuprinsese. Sorbi din pahar recunoscător.

Apoi ea se vîrî din nou în pat şi stătu ghemuită lîngă el multă vreme în timp ce băutura îi încălzea trupul. Senzaţia pe care i-o dădea acel trup tînăr lipit de al său era atît de firească şi de completă, încît o parte din ruşine dispăru. Cum se putea ca acea experienţă perfectă, acea sfîntă împlinire, să fie ceva greşit?

Nu ştia cît au stat astfel, buzele ei punîndu-i sărutări uşoare pe piept, pulpele ei mîngîindu-l încet. Ştia doar că, într-o secundă, atingerea ei îl excita din

nou şi o auzi şoptindu-i la ureche:

– Trebuie să pleci. Soţia ta o să fie îngrijorată.

Cu mîini tremurătoare, el îşi îmbrăcă hainele. În baie făcuse tot posibilul să îndepărteze minunatul ei parfum. Apoi, ea îl ajută să îşi pună pardesiul, atingîndu-i umerii aşa cum făcuse cu trei săptămîni în urmă, după care îl conduse la uşă, în locul unde începuse totul.

Avea pe ea doar un capot de mătase. El o strînse la piept, lipind-o de sine, cu braţele împreunate pe spatele ei. Îi simţea sînii pe pieptul său. Degetele lui îi răsfirară părul, pierzîndu-şi-le în moliciunea lui superbă cînd o sărută. Şoldurile lui ar fi vrut să o simtă chiar şi atunci, dar trupul ei îi transmitea că se distraseră destul în seara aceea şi că el trebuia să plece, căci era un om cu obligaţii.

– Liz...

Căuta cuvinte care să exprime ceea se simţea, dar acestea păreau urîte şi neînsemnate faţă de tot ce se întîmplase înainte între ei. Zîmbetul ei cald şi languros îl făcu să tacă.

Pînă la urmă, o întrebă:

– Ce trebuie să fac ca să mă vezi din nou?

Vorbele ei făcură să-i îngheţe sîngele în vene.

– Poţi să-mi dai locul lui Vern Innis.

Paisprezece

Se apropia Crăciunul.

Semestrul luase sfîrşit şi *Universitatea* intra în acea perioadă crepusculară cînd cursurile se terminaseră deja şi toată lumea se retrăsese pentru a învăţa pentru examenele finale.

Pe coridor şi în sălile de lectură pline se simţea o tensiune tacită, iar dormitoarele amuţiseră datorită preocupării generale. Mulţi studenţi bănuiau deja că mediile lor nu puteau fi salvate de examenele finale şi că nu se vor mai întoarce semestrul următor. Alţii îşi vedeau media mult sub nivelul la care şi-ar fi putut păstra bursele.

Între acei tineri îngrijoraţi, doar Laura se plimba pe aleile acoperite de zăpadă ale campusului, plină de optimism.

Deşi fiecare aspect al existenţei sale prezenta un motiv de preocupare, tulburarea din adîncul ei o ridica, într-un fel, deasupra oricărei griji şi temeri. Nu se mai simţea depăşită de evenimente; în schimb, simţea resurse nevăzute crescînd în ea şi înarmînd-o pentru orice provocare.

Nu avea nici un motiv serios de îngrijorare în privinţa cursurilor. Reuşise să obţină cîte un A la toate lucrările de mijloc de semestru. Era bine pregătită pentru examenele finale, capul îi plesnea de cunoştinţe care se supuneau voinţei ori de cîte ori voia să şi le amintească şi să le organizeze pentru întrebările care i s-ar fi putut pune.

Dar, în timp ce memoria o ajuta în cazul celorlalţi profesori, intelectul i se devota în întregime lui Nathaniel Clear. Cursul acestuia fusese în sine o operă de artă şi ea voia să dea tot ce avea mai bun la examen. Îl forţase să-i promită că avea să-i dea un A doar dacă merita cu adevărat. Dar el începuse să rîdă.

– Ar fi ca şi cum i-aş da lui Matisse un A pentru *Fereastră deschisă* şi un B pentru *Nud trandafiriu,* spusese el. Dar dacă asta te va face să te simţi mai bine, o să-ţi dau un B dacă nu apari la examen.

Laurei nu îi venea să creadă că avea norocul de a studia încă trei ani şi jumătate sub protecţia acelui profesor extraordinar. Deja avusese o influenţă puternică asupra dezvoltării intelectului ei. Avea o mulţime

de idei noi despre artă şi artişti, pe care le notase într un carneţel acasă. Le simţea îndreptîndu-se spre o coerenţă proprie, care, într-o bună zi, avea să fie contribuţia adusă de ea ca gînditoare şi scriitoare.

Deşi nu era o persoană ambiţioasă şi nu putea să-şi închipuie un viitor prea senzaţional, Laura simţea că se află în pragul descoperirilor născute chiar în adîncul personalităţii ei, care, la un moment dat, ar fi putut da roade excelente. Vechile dorinţe neclare pe care ea le numise odată gînduri de zi ploioasă păreau gata să găsească expresii pline de înţeles în acea nouă înflorire.

În toate privinţele, Laura era în al noulea cer. Dacă poziţia aceea era primejdioasă, puţin îi păsa. Era mai bine să escaladeze înălţimile o dată în viaţă decît să-şi vadă anii trecînd în monotonia zilnică. De ce să nu rişte totul în fiecare clipă? De ce să nu se transpună cu totul în fiecare impresie, gînd sau sentiment?

Deşi, în ochii celorlalţi, Laura părea o studentă serioasă, ea trăia periculos, pînă în măduva oaselor. Şi nu mai putea da înapoi, căci uitase deja că mai exista şi un alt mod de a trăi.

Starea de spirit a oraşului aflat în preajma Crăciunului era un elixir pentru ea. Îşi găsi timp să cumpere daruri pentru unchiul Karel, mătuşa Martha, Ivy şi Wayne şi acest lucru o bucura chiar dacă ştia cît de puţin din inima ei aparţinea acelor străini, care deja închiriaseră vechea ei cameră şi pe care nu avea să-i vadă decît în ziua de Crăciun.

Se duse pe Fifth Avenue şi rămase vrăjită cînd

văzu copiii ghemuiţi de frig şi privind cu ochii mari în vitrinele magazinelor, în timp ce mamele lor îi ţineau de mînă cu indulgenţă. Se gîndi la Moş Crăciun, acel spiriduş misterios care oferea un unic spirit de neastîmpăr acelei sărbători religioase.

Acest lucru o făcu să îşi aducă aminte de nebunia care o adusese în stare să se costumeze în vrăjitoare şi să-i facă o surpriză lui Nate de *Halloween* – o năzbîtie care se încheiase cu o seară de iubire pe care nu avea să o uite niciodată.

Singura notă deprimantă în vîltoarea cumpărăturilor ei de Crăciun era că nu găsea nimic pentru Nate. Se gîndi la ceva de îmbrăcat, un pulover, o cămaşă sau chiar o pereche de pantaloni pentru picioarele lui superbe. Dar părea ceva prea îndrăzneţ, totuşi.

Aşa că se hotărî asupra altui plan, îndrăzneţ într-un alt fel. Făcuse recent un portret al ei ce surprindea tainica fericire pe care o simţea de cînd începuse o relaţie intimă cu Nate. Îl pictase apoi în acuarelă ceea ce îl făcea să arate şi mai mult ce simţea ea în legătură cu ei doi. Acela avea să fie cadoul de Crăciun pentru el.

În fond, nu îi ceruse să vadă un desen al ei? Arătîndu-i tabloul realizat de el, nu o lăsase „să-l vadă în toată goliciunea lui", pentru a folosi propriile lui cuvinte, întrebînd-o dacă ar fi îndrăznit să facă şi ea la fel? Acuarela aceea avea să fie modul ei de a-i răspunde la provocare şi de a-l lăsa să vadă ce însemna el pentru ea, fără să îl facă să aibă senzaţia

că e încătuşat.

Imediat ce luă acea hotărîre, Laura se simţi mai bine ca oricînd. Crăciunul era fermecător şi numai pentru ea.

Săptămîna examenelor finale începu, în sfîrşit. Examenul Laurei de Pictură modernă avea să fie luni dimineaţă, iar cel cu Nathaniel Clear, miercuri după-amiază. Examenul de istorie era fixat pentru vineri dimineaţă şi cel îngrozitor de biologie, lunea viitoare.

Refuză cu jumătate de inimă cînd Nate o rugă să rămînă vineri seara cu el.

– După examenul de biologie, spuse ea.

– Haide, o rugă el. Puţină odihnă şi recreere sînt tocmai bune pentru o fată sîrguincioasă ca tine. Dacă nu faci o pauză, vei fi prea obosită.

– După examenul de biologie, repetă Laura mîngîindu-i părul des şi zîmbindu-i.

El păru dezamăgit, dar ea se menţinu pe poziţie, deşi era de aceeaşi părere cu el.

Munci ca o sclavă toată săptămîna, programîndu-şi timpul în aşa fel încît să pună accent pe istorie şi biologie chiar şi în vreme ce repeta pentru examenul de artă. Avea planşe cu nevertebrate şi celule ale plantelor peste tot pe pereţi, alături de reproduceri după tablourile lui Matisse preferate de ea, pe care le cumpărase în cursul acelui semestru. Planşeta de

lîngă birou era plină de date istorice şi termeni biologici.

Ameţită de prea multă muncă, încercă să recapituleze în minte cînd un subiect, cînd altul. Cînd era perfect trează, izbutea; dar în fanteziile ei, portretul clasic al secolului al nouăsprezecelea se combina cu Tripla Alianţă şi Tratatul de la Ghent, iar proporţiile nudurilor lui Ingres se amestecau cu structurile anatomice ale primelor mamifere.

Vineri era atît de epuizată, încît, la trei după-amiază, adormi în vechiul ei fotoliu şi se trezi la opt seara, cînd întregul apartament era învăluit în întuneric. Se uită pe fereastră şi văzu că ningea uşor, tăcut şi delicat.

Pentru un moment îndelungat, Laura stătu nemişcată în întuneric. Nu avea nici un sens să mai încerce să înveţe în seara aceea. Simţea o letargie care nu avea să îi permită să se concentreze. Aşa cum îi spusese şi Nate, muncise prea mult săptămîna aceea. Avea nevoie de odihnă înainte să se cufunde cu nasul în cărţi a doua zi dimineaţă.

Pînă la urmă, începu să nu mai aibă astîmpăr. Deodată, îşi puse paltonul şi ieşi să ia o gură de aer. Felinarele de pe stradă sclipeau înconjurate de o ciudată aureolă sub ninsoarea fină. Aerul părea umed şi deloc rece.

Trecu pe lîngă o cafenea puternic luminată în a cărei vitrină zări gogoşi şi tot felul de alte bunătăţi şi, cedînd poftei, intră, bău o cafea fierbinte cu zahăr şi frişcă şi mîncă lacom o gogoaşă simplă. Deşi acest

lucru îi readuse energia în organism, nu îi vindecă zăpăceala simţurilor.

Stînd în acea cafenea mult prea încălzită începu să se simtă părăsită şi pustiită. Îşi aminti de invitaţia lui Nate, de insistenţa lui zîmbitoare, de privirea lui senzuală şi îşi reproşă că îl refuzase. Cît de mult ar fi vrut să fie cu el în seara aceea! Aproape că îi simţea căldura îmbrăţişării. Se simţea la fel de singură ca un copil care s-a îndepărtat prea mult de casă.

Părăsi cafeneaua şi se plimbă pe străzi fără nici o ţintă, deprimată de ornamentele pe care le vedea, căci toate reprezentau faptul că oamenii erau împreună cu cei dragi. Observă perechi de tineri la plimbare, ţinîndu-se de mînă în drumul lor spre cinematograf sau restaurant. Văzu un magazin care îşi închidea uşile, proprietarul său stingînd ornamentele vesele din vitrină.

Laura se simţi mai singură ca oricînd cînd se gîndi la vacanţa care o aştepta. Casa unde locuiau unchiul Karel şi mătuşa Martha era de domeniul trecutului acum şi niciodată nu fusese un cămin pentru ea. Noua ei viaţă ca studentă părea dizolvată de pustietatea săptămînii examenelor finale. Campusul îşi pierduse rolul de comunitate odată cu încheierea cursurilor.

Deodată, Laura regretă că ieşise să ia aer. Seara o speria, căci părea să nu existe nici un loc pentru ea. Se simţea captivă în acel oraş întunecat. Chiar şi bucuria ei în legătură cu şcoala era eclipsată de imaginea a o sută de examene istovitoare şi tot atîtea

lucrări ce se aflau între ea şi momentul absolvirii.

Avea nevoie de o cale de scăpare. Dar nu exista nici una.

Atunci se opri.

Îşi dădu seama că peregrinările ei în jurul campusului o aduseseră pe strada lui Nate. Blocul lui era la numai cîţiva zeci de metri distanţă de locul unde se afla ea. Îi zărea forma de obelisc şi ferestrele strălucitoare care păreau nişte mici adăposturi calde pe cerul nopţii.

Ezită. Îşi dădu seama cu cîtă disperare avea nevoie de Nate în seara aceea. Starea ei de spirit era mai sumbră decît îşi închipuise şi se înrăutăţea cu fiecare clipă ce trecea. Niciodată nu se simţise atît de singură.

Se gîndi la *Halloween.* Amintirea acelei seri îi aduse un zîmbet pe buze şi se trezi pornind spre blocul lui. O îndrăzneală teribilă puse stăpînire pe ea, alungîndu-i obişnuita timiditate. Poate avea să-l ia prin surprindere. De ce nu, în fond? Aproape că o implorase să stea cu el în seara aceea. Apariţia ei neaşteptată avea să fie la fel de plăcută pentru el ca şi pentru ea.

Ajunse lîngă bloc şi rămase în faţa uşii întrebîndu-se dacă să-şi pună planul în aplicare mai departe sau nu. Cineva ieşi. Înainte ca uşa interioară să se închidă, Laura se strecură iute înăuntru şi o opri.

Se uită peste umăr. Persoana care tocmai ieşise, dispăruse, grăbindu-se să ajungă undeva. Ajunsese pînă acolo; nu mai avea nici un motiv să nu meargă

până la capăt. Lăsă uşa să se închidă în urma ei şi porni spre ascensor.

Tulburarea pe care i-o provoca amintirea serii de *Halloween* o învălui din nou. Urcă în lift şi apăsă pe butonul pe care scria 17. Micul spaţiu mirosea a parfum de damă şi tutun. Urca în linişte şi repede, drumul fiindu-i netezit de scripeţi invizibili care semănau cu interiorul unui trup cald.

Ascensorul se opri şi Laura ieşi încet. Palierul părea familiar, dar în acelaşi timp, altfel, căci Nate nu mai stătea în pragul uşii cu zîmbetul de bun venit pe chipul lui frumos. Cunoscuţii pereţi acoperiţi cu tapet, măsuţa Ludovic al XVI-lea, tabloul decolorat din faţa liftului, toate păreau să dezaprobe faptul că ea se afla acolo, ca nişte vecini bătrîni supăraţi că le tulbura liniştea.

Laura înainta şovăitoare, ascultîndu-şi paşii pe covor şi auzind pentru prima oară scîrţîitul podelei, pe care nu îl mai sesizase altădată fiindcă se grăbise să ajungă în braţele lui Nate. Simţindu-se, într-un fel, mai puţin sigură pe ea, dar împinsă de singurătate şi dorinţă, atinse cu degetele uşa închisă şi apoi bătu uşor.

Urmă un moment îndelungat de tăcere. Ezitînd o clipă, bătu din nou, puţin mai tare. Privi în cristalul miniatural al vizorului, ştiind că nu putea să vadă înăuntru, dar că avea să fie mărită de cîteva ori pentru persoana care s-ar fi uitat la ea.

Acum auzi un zgomot îndepărtat. Simţi reacţia unui loc intim invadat de o bătaie în uşă care nu era

aşteptată. Începu să creadă că ideea de a veni acolo nu fusese tocmai bună.

Dar era prea tîrziu. Mînerul uşii se răsucea.

Fără să vrea, făcu un pas înapoi. Uşa se deschise şi Nate apăru în cadrul ei, părînd supărat şi obosit şi purtînd un halat de baie. Pe chip îi apăru imediat o expresie surprinsă şi apoi jenată cînd o întrebă:

– Ce cauţi aici? Credeam că ai de învăţat pentru examene.

Laura observă cît de schimbată îi era vocea şi îl văzu închizînd uşa cîţiva centimetri. Se întrebă de ce.

Apoi îşi dădu seama că era conştient de oglinda de pe peretele din interior. Ea privi peste umărul lui. Din locul unde se afla vedea reflectîndu-se în oglindă uşa dormitorului. Tabloul de pe perete nu se zărea. Dar patul, da.

Şi în el se afla o fată. Cearceaful îi acoperea sînii. Părul blond îi cădea pe umeri. Îşi dădu la o parte de pe ochi o şuviţă şi schiţă un mic semn din mînă.

Laura îşi dădu seama că fata se uita în oglinda de pe peretele din dormitor, care, împreună cu cea din spatele lui Nate, îi permitea să o privească pe Laura în ochi.

În clipa aceea, Laura o recunoscu. Era Sandra Richter, cea veşnic prezentă la cursurile lui Nathaniel Clear.

Laura păli deodată şi privi din nou în ochii lui Nate.

– Îmi...

Încercă să bîiguie o scuză. El o privea şi spaima iniţială se transforma deja într-un amuzament plin de

amărăciune, căci bănuia ce văzuse.

– N-am vrut să...

El dădu din umeri şi buzele i se strîmbară într-o grimasă de resemnare şi dezgust.

– Nu se face, draga mea, spuse el. Nu se face.

Laura făcu un pas înapoi, privind cu un fel de groază imaginea acelei fete zîmbitoare dispărînd din oglindă şi lăsînd loc peretelui gol şi uşii.

În timp ce ea se retrăgea, Nathaniel Clear închise uşa încet. Ochii lui nu îi părăsiră nici o clipă pe ai ei pe măsură ce lemnul se interpunea între ei şi ea putu să-i vadă tristeţea din privire înainte ca uşa să se închidă complet.

Cîteva zile mai tîrziu, după examenul de biologie – care, ca o ironie, fusese singurul lucru care o ajutase pe Laura să nu îşi piardă minţile în timpul celui mai îngrozitor weekend din viaţa ei – găsi un bilet în cutia de scrisori. Scrisul era feminin, necunoscut ei.

Scria:

„Bucură-te. Nu eşti singura. Poate vrei să ştii că totdeauna se foloseşte de tablou. Schimbă doar culoarea părului şi a ochilor şi spune «Seamănă cu tine». Pun pariu că are o mulţime strînse undeva. Se pare că reuşeşte mereu. Mai mult succes data viitoare."

Nici o semnătură.

Trecură trei săptămîni, o adevărată perioadă de suferinţă. Laura nu se duse de Crăciun la unchiul Karel, dar le trimise daruri prin poştă împreună cu un bilet în care le spunea că petrecea sărbătorile cu familia unei prietene.

Stătu singură în apartamentul ei sau se plimbă prin parcul Washington Square şi pe străzile din vecinătate în timp ce vacanţa se apropia de sfîrşit. Nu cu mult înainte, mediile finale se afişară lîngă diverse catedre.

Media Laurei era patru. Obţinuse cîte un A la toate obiectele. Îngrozitorul examen de biologie, dat în cel mai întunecat moment al vieţii ei, fusese un succes.

Laura zîmbi gîndindu-se la notele ei perfecte şi la povara nerostită din spatele lor. Nu avea de unde să ştie că erau primele şi singurele note din colegiu pe care avea să le primească vreodată.

Şi, timp de încă o săptămînă şi jumătate, nu avea să ştie nici că era însărcinată.

Cincisprezece

Vern Innis muri în ziua de 9 noiembrie.

A doua zi, care avea să fie numită miercurea neagră de unii din angajaţii companiei *Benedict* şi niciodată dată uitării, Lou Benedict o numi pe Liz Dameron în funcţia de vicepreşedinte responsabil cu dezvoltarea produselor.

Directorii erau cu toţii într-o stare de şoc. La început, cei care îl cunoşteau foarte bine pe Lou, atît personal cît şi profesional, au crezut că acesta îşi pierduse minţile. Lou era cunoscut, mai întîi de toate, ca un om loial care niciodată nu uita un prieten. Ceea ce îi făcuse lui Larry Whitlow promovînd-o pe Liz – o

novice angajată de şase luni mai presus decît un director vechi! – era ceva, pur şi simplu, inimaginabil.

Apoi, pe măsură ce timpul trecea, pînă şi cei care aveau o încredere extraordinară în Lou începură să tragă concluzia logică în legătură cu relaţia intimă dintre el şi Liz.

La o săptămînă de la numire, Larry Whitlow îşi trimise demisia şi părăsi clădirea fără să-şi ia rămas bun de la prietenul şi şeful său din ultimii cincispre zece ani. Tăcerea lui Larry era singurul lucru cu care se putea încheia o eră.

O altă epocă începea la *Benedict Products*.

Pentru Lou Benedict, ultimele două luni însemnaseră o agonie pe care nu avea să o uite vreodată.

După seara primei sale intimităţi cu Liz, aceasta nu mai repetă ceea ce spusese despre slujba lui Vern, dar purtarea ei exprima foarte limpede faptul că vorbise cît se poate de serios.

Evita să rămînă singură cu Lou, fie în biroul lui, fie într-al ei. Izbutea să aibă lume între ei mereu, asigurîndu-l astfel că nu avea intenţia să-i ofere ocazia unei alte aventuri romantice.

De cele două sau trei ori cînd împrejurările sau propriile lui maşinaţii îi făcuseră să rămînă singuri, ea îi dădu de înţeles prin atitudinea rece şi avertismentul din privire că, dacă făcea cea mai mică mişcare în direcţia ei, îşi va atrage o pedeapsă la care el nici nu voia să se gîndească.

Dar, în toată acea perioadă de răceală calculată, Liz reuşise să fie şi seducătoare. Îl surprindea cu veşminte noi, atît de ispititoare, încît severitatea croielii lor era depăşită de senzualitatea trupului din interior.

Se dădea cu tot felul de parfumuri, fiecare mai sugestiv decît celălalt, care se amestecau cu propria ei mireasmă. Îşi lăsa părul superb să cadă mai liber pe umeri, aşa încît, atunci cînd trecea pe culoare, aducea mai degrabă a regină a frumuseţii decît a angajată a unei companii.

Iar cînd era împreună cu Lou – apărată, bineînţeles, de prezenţa altor angajaţi – îi trimitea mesaje subtile din priviri, semnale pline de tentaţii şi avertismente. „Nu uita ce am pentru tine", părea să spună. „Dar într-un singur fel poţi obţine asta."

Nu se mai ducea la el în birou cu rapoartele, ca înainte, căci nu voia să se afle în apropierea lui în afara propriului ei teren. Îi telefona, în schimb, la birou şi uneori acasă, discutînd numai afaceri, dar cu o voce care îl mîngîia cu modulaţii cunoscătoare, aluzii vagi al căror sens numai el îl putea pricepe.

În multe feluri, era ca o femelă în perioada de împerechere, fiecare sunet şi gest al ei găsindu-şi drumul spre dorinţa lui Lou. Era un magnet care îl îndepărta de muncă, de familie, de prieteni, doborîndu-i încetul cu încetul apărarea, dezvăluindu-i în fiecare zi puţin mai mult din fructul oprit din care el nu avea să mai guste niciodată dacă nu-i făcea pe plac.

Şi mai crud era faptul că îl făcea să-şi dea seama că zilele pe care el le pierdea erau, de asemenea,

ultimele din viaţa bietului Vern. Căci moartea acestuia avea să-i aducă lui Lou momentul adevărului. Lou se mira teribil de propriile gînduri în legătură cu Liz, care deveneau şi mai intense pe măsură ce Vern, un vechi prieten, se stingea în spital.

Dar Liz era atît de inuman de atrăgătoare, atît de lirică, de sexy şi de copilăroasă în farmecul ei, încît lupta care se dădea în sinea lui Lou începea să se apropie de un inevitabil sfîrşit. Forţa de seducţie a lui Liz era mult prea mare şi şoaptele scrupulelor lui, mult prea stinse. Dacă l-ar fi lăsat să o posede, ar fi putut avea mai multă putere să-i reziste acum. Oricît de înspăimîntătoare ar fi fost în fermitatea ei tăcută şi în cruzimea ei, el nu şi-o putea alunga din inimă.

Nu mai rămînea nimic de făcut decît să se aştepte inevitabilul.

Şi acum, Vern murise.

Deşi compania încă se mai lupta cu şocul şi dezaprobarea faţă de ceea ce se întîmplase, trebuia să accepte faptul că Liz era bună în funcţia de vicepreşedinte.

Era capabilă şi chiar nemaipomenită în noua ei postură, în ciuda tinereţii şi solicitărilor funcţiei lui Vern. Pînă şi cei mai buni prieteni ai acestuia s-au văzut nevoiţi să admită nu numai că avea fler pentru răspunderi înalte, dar venea cu o mulţime de idei noi.

Vern însuşi fusese indiferent faţă de secţia de dezvoltare a produselor, o relicvă a copilăriei companiei, admirat mai mult pentru genialitatea şi umorul său decît pentru ideile sale. Din punct de vedere intelectual se afla pe aceeaşi lungime de undă cu Lou cel conservator şi niciodată nu se gîndise în mod serios la extinderea liniei de produse *Benedict,* ci se concentrase asupra consolidării pieţelor de desfacere pentru aceleaşi vechi produse.

Dimpotrivă, Liz îi prezentă lui Lou planuri pentru linii de produse cu totul noi, ca, de exemplu, mici dispozitive, componente industriale, moduri de folosire a unor noi metale, produse de mare precizie pentru armată în scopul extinderii cercetării în domeniul tehnologiei rachetelor – pentru a nu mai vorbi de implicarea în domeniul computerelor şi de cel mai puternic interes al ei, tînăra industrie a televiziunii.

Planurile propuse de Liz săptămînă de săptămînă îl uluiau pe Lou nu numai prin îndrăzneala lor, ci şi prin absolutul lor caracter practic. Liz deţinea un control uluitor asupra produselor companiei, vînzările acestora întrecînd orice nivel înregistrat vreodată. Putea să scoată viitoare provocări din foste greşeli şi să transforme totul în dolari şi cenţi, astfel încît nimeni nu se putea contrazice cu ea fără să pară că o face din motive meschine.

Îl uluia pe Lou nu numai pentru că era atît de inteligentă şi inovatoare în gîndire, îndeosebi pentru o persoană de vîrsta ei, ci şi pentru că nu pricepea cum de îşi găsea timp pentru toate acele cercetări şi planuri.

Cu atît mai mult cu cît, trebuia să admită, îşi petrecea foarte multă vreme cu el în pat.

Ca măsură de prevedere, îl făcuse să închirieze un apartament într-o suburbie, pentru întîlnirile lor. Acolo se vedeau de cîteva ori pe săptămînă. Ea îl primea în cămaşă de noapte, uneori încă udă după duş, parfumul ei amestecîndu-se cu cel al săpunului şi şamponului. Alteori doar în sutien şi chilot, pentru a-l excita sau chiar goală puşcă, trupul ei subţire apărînd în uşă ca o plăcere interzisă care atrăgea drumeţii departe de calea cea dreaptă.

El închidea uşa cu un geamăt, orice urmă de stăpînire de sine dispărîndu-i chiar în clipa aceea, şi îşi îngropa faţa în sînii ei, cu buzele dornice să o guste şi cu mîinile tremurătoare căutînd să îi simtă netezimea mătăsoasă a pielii.

Şiretlicurile ei de dormitor se schimbaseră, numai că Lou nu ştia sigur cum. Deşi,la suprafaţă afişa încă acea delicateţe feminină care făcuse parte din ea prima dată cînd i se dăruise, era evident că ea deţinea controlul acum.

Avea ceva dintr-un animal de pradă cînd îi dirija spasmele de plăcere cu mîini sigure, şoapte şirete, alternări abile de avertismente şi încurajări ce îl ţineau în dezechilibru pînă cînd, cu un ultim geamăt, îl făcea să pătrundă în ea, acceptîndu-i orgasmul cu calm de parcă ar fi fost o adiere uşoară care îi atingea suprafaţa trupului.

Adesea făcea dragoste cu el cu atîta pricepere, încît îl făcea să ajungă la orgasm înainte să fie

pregătit. Uneori îl tachina cu mîinile sau cu buzele, doar puţin prea şiret, puţin prea mult, aşa încît îl făcea să îşi irosească esenţa fără ca măcar să intre în ea. El ştia – deşi nu îşi dădea seama cum – că ei îi plăcea acest lucru. Îi plăcea să-l facă să termine înainte să apuce să încerce să o satisfacă. Astfel, puterea ei asupra lui creştea şi îi transforma aparenta acceptare a lui într-o parodie.

Prima dată el îndrăznise să-şi exprime dezamăgirea în cuvinte.

– Aş fi vrut să te simţi bine, spuse el, dar ea scuturase din cap doar.

– Îmi place cînd termini aşa, îi zise ea. Îmi arată că mă vrei cu adevărat.

După un timp, trebui să renunţe la ideea de a o satisface. Îşi dădu seama că supunerea lui o excita. Tînjea după privirea fascinată din ochii lui cînd îi măsura pulpele lungi, trecînd peste sexul pe care el îl adora, sînii tari şi perfecţi şi părul bogat care îi cădea pe umerii albi ca laptele.

Acum sexul lui era jucăria ei. Îl făcuse impotent ca armă de dominare masculină şi îl transformase, în mod paradoxal, într-un organ sensibil şi dornic, o jucărie manevrată de mîngîierile ei, ale cărei spasme erau dirijate după bunul ei plac.

Uneori, cînd el îşi simţea sexul dispărînd în ea, i se părea că îl ia drept ceva ce îi aparţine, umplînd propriul ei vid şi lăsîndu-l pe el incomplet pentru totdeauna, aşa încît ea era bărbat şi femeie în acelaşi timp, iar el, un simplu eunuc, sclavul ei.

Cînd îi atingea pielea moale cu degetele lui tr murătoare şi ochii ei verzi îl priveau cu o licărire re de triumf, chiar şi goliciunea ei părea să-l privească victorioasă şi o infinitate mătăsoasă de ochi îl urmăreau cu interes cum cădea sub vraja ei din ce în ce mai mult.

Numai cîteva luni îl despărţeau pe Lou de vechea viaţă, dar zidul dintre el şi raţiunea sa era extrem de gros. Liz îl stăpînea acum. Făcea din el orice dorea.

Acel gînd îl făcea să se cutremure.

Deşi munca ei cerea respect, Liz nu mai era simpatizată de cei din companie. Oamenii care lucrau în secţia de dezvoltare a produselor se temeau de ea, la fel ca şi foştii ei colegi de la Materiale. Pînă şi directorii o priveau cu spaimă, căci avansarea ei fusese extrem de subită şi crudă, ea călcînd peste cadavrul lui Vern Innis şi peste trădatul Larry Whitlow. Nimeni de la *Benedict Products* nu se simţea în siguranţă atîta timp cît Liz era acolo.

Căci, într-un fel, imaginea ei se cristalizase în mintea tuturor ca aceea a unei tinere cu o ambiţie fără margini, a unei creaturi ale cărei farmece feminine se adăugau abilităţii ei de netăgăduit de a conduce, formînd astfel un irezistibil arsenal de arme necesare pentru a ajunge unde şi la ce voia.

O femeie cu nişte talente extraordinare, dar lipsită

de suflet.

Odată cu trecerea timpului, o nouă şi tainică dorinţă îşi găsi expresia în interiorul companiei. Oamenii începură să spere că Liz va pleca în altă parte lăsînd *Benedict Products* să-şi lingă rănile provocate de ea. Căci, într-adevăr, era ca o rană în sufletul companiei, o rană care poate nu avea să se vindece niciodată complet, dar care avea să se cicatrizeze, probabil, dacă ea pleca în căutarea unui salariu mai bun sau a unei poziţii mai importante în cadrul unei companii mai mari.

– Să se ducă în altă parte şi să ajungă sus culcîndu-se cu unul şi cu altul, se auzea în şoaptă în cantina companiei. De ce nu pleacă, să ne lase-n pace?

Chiar cînd acele şoapte se stingeau în clipa în care se apropia ea, îşi saluta colegii cu acelaşi zîmbet pe chip, tineresc, strălucitor şi prietenesc. Nu părea deloc schimbată faţă de cealaltă Liz: muncea cu sîrg, era un director foarte bun, făcea conversaţie politicoasă şi ştia să asculte.

Acest lucru era înspăimîntător. Liz era încă la fel de fermecătoare ca înainte. Totuşi, toţi simţeau viclenia din spatele atitudinii ei prietenoase, răul din spatele frumuseţii ei uluitoare.

„De ce nu pleca, oare?"

Aceasta era întrebarea care tortura pe toată lumea. Dar nimeni nu-i ştia răspunsul.

O nouă dimensiune începuse să se facă simţită în discuţiile lui Liz cu Lou în privinţa companiei. *Benedict Products,* spunea ea, nu avea baza financiară necesară pentru crearea produselor pe care trebuia să înceapă să le facă dacă voia să ocupe un loc important în economia postbelică.

– Compania nu trebuie să stea neclintită, spuse ea arătîndu-i lui Lou diverse scheme fiscale. Trebuie să avanseze. Dacă încercăm să ne păstrăm vechiul statut, vom deveni imediat mai săraci şi mai slabi, deoarece concurenţa vine din partea unora care nu existau acum trei sau patru ani.

Lou trebui să facă eforturi extraordinare să se concentreze asupra spuselor ei, căci privirea dorea teribil să i se fixeze asupra sînilor din interiorul bluzei, asupra pulpelor care se mişcau uşor sub fustă şi asupra zîmbetului slab care îi licărea în adîncul ochilor. Vraja sexuală pe care o emana ea era copleşitoare şi se combina cu vorbele ei într-un mod ameţitor.

Reveni, însă, cu picioarele pe pămînt în clipa în care ea scoase asul din mînecă: o fuziune.

– Avem nevoie de sprijinul financiar al unei companii mai mari pentru a avea putere să facem faţă concurenţei şi să ne extindem, în acelaşi timp, spuse ea. E singura cale.

Aici Lou fu categoric.

– E compania mea, spuse el. Am construit-o din nimic. Ştii ce înseamnă nimic, Liz? Am început de la temelie. Cunosc fiecare şurub şi piuliţă de aici, fiindcă le-am plătit din propriii mei bani. Şi nimeni n-o să mi-o

la şi nici n-o să-mi spună cum s-o conduc. Chiar dacă dau faliment, o să mă aflu la bordul propriei mele nave.

Ea îl privi cu atenţie, păru să ezite şi nu mai spuse nimic despre acest lucru. Dacă el simţi că retragerea ei era strategică, nu o recunoscu în sinea sa. Nu îşi putea închipui să împartă *Benedict Products* cu nişte străini, poate chiar să piardă numele companiei şi să fie obligat să răspundă în faţa unor şefi de la altă companie.

Încîntat de sine pentru că pusese piciorul în prag, Lou nu se mai gîndi la acea problemă.

În plus, compania părea să funcţioneze din ce în ce mai bine, dacă era să se ia după preţul acţiunilor *Benedict.* Acesta crescuse în mod constant la bursele regionale de la modesta sumă de 7,23 dolari de acţiune la 8,25 dolari şi apoi pînă la 11,66 dolari, de la dispariţia lui Vern. Deşi cifrele de profit şi pierderi erau doar puţin mai ridicate decît anul precedent şi, cu toate că nu existau foarte multe comenzi, preţul acţunilor *Benedict* continua să crească.

Nimeni din cadrul companiei nu era destul de familiarizat cu noile probleme ale economiei postbelice pentru a interpreta acel lucru ca un semnal de alarmă. Se bănuia doar că era o perioadă bună şi avea să se îmbunătăţească şi mai mult. De ce să se caute la dinţi

calul de dar?

Cît despre Lou, el îşi petrecea atîta timp gîndindu-se la Liz, visînd-o şi pierzîndu-se în tainele trupului şi mîngîierilor ei, încît nu mai avea puterea să mediteze asupra problemelor financiare ale companiei. Ţinea frîul cu mai puţină fermitate acum.

Şi, pe urmă, mai era ceva ce îl îngrijora.

Barbara, care nu îi mai zîmbise din ziua în care Liz fusese angajată, era ostilă în mod deschis de cînd cu incredibila promovare a acesteia şi şuşotelile jenante care se auzeau. Deşi Lou nu prea putea să protesteze împotriva acestui lucru, îl supăra şi îl preocupa.

Orele pe care şi le petrecea cu Liz nu scăpau neobservate de soţia sa. Barbara însăşi începuse să petreacă mai mult timp departe de casă. Ieşea mereu cu prietenele, mergea la cumpărături, juca tenis sau bridge, se ducea în vizite sau la film. Îi lăsa mîncarea caldă pentru cînd binevoia să vină acasă şi bileţele scurte în care îl informa unde se afla.

Părea să-i facă plăcere să-l confrunte cu zidul de piatră al absenţei şi tăcerii ei. Deşi acest lucru îi facilita relaţia cu Liz, îi măcina căsnicia cu o rapiditate alarmantă.

În puţinele momente pe care le petreceau împreună, se certau. Pentru bani, pentru copii, pentru şcoală, pentru planurile de vacanţă pe care Lou voia să o amîne, iar Barbara, nu. Uneori, discuţiile se iscau din nimicuri cum ar fi fost culoarea cravatei pe care Lou trebuia să o poarte la o petrecere, superioritatea unei perne faţă de alta sau service-ul care reparase

prost toba de eşapament a maşinii. Amîndoi păreau să ştie de ce se certau în realitate, dar nici unul nu o spunea clar.

Tensiunea dintre ei dispărea numai cînd dormeau. Dar acest lucru se întîmpla numai pentru că noaptea, distanţa dintre ei era mai mare ca oricînd. Barbara se ghemuia departe în jumătatea ei de pat, în timp ce Lou era chinuit de vise tulburătoare în cealaltă jumătate.

Lou era profund afectat de ceea ce se întîmpla. Totdeauna o iubise pe Barbara pentru capul ei limpede, pentru umorul şi stabilitatea ei ca soţie şi mamă şi pentru tăria ei ca tovarăşă a unui întreprinzător care muncea foarte mult. Se căsătorise cu el cînd era o fată foarte simpatică în colegiu şi îşi întrerupsese educaţia pentru a-l ajuta să întemeieze *Benedict Products.*

În ultimii nouăsprezece ani, aşteptase cu nerăbdare zîmbetul cu care ea îl întîmpina acasă. Acum, însă, acel zîmbet era înlocuit de o indiferenţă rece care nu arăta niciodată că îi simţea prezenţa. Nu îi putea spune cît de mult îl durea acest lucru, căci ştia cît de mult îl merita.

Copiii, bineînţeles, nu puteau să nu-şi dea seama de situaţie. Paul, băiatul, era plecat acum tot timpul la antrenamente, iar cele două fete, Cindy şi Joyce, profitau de orice prilej pentru a-şi petrece după-amiezele şi serile acasă la prietenele lor.

Uneori, cînd Barbara era plecată, Lou mînca într-o liniştе penibilă, împreună cu cei trei copii, punîndu-le întrebări stîngace despre şcoală, în timp ce ei mîncau

repede şi se ridicau de la masă scuzîndu-se.

Se întîmpla adesea să se întoarcă de la întîlnirile cu Liz şi să descopere că nu îl aştepta nimeni. Copiii acceptaseră invitaţii la masă din partea prietenilor, iar absenţa Barbarei era anunţată într-un bilet lăsat pe dulapul din bucătărie. Lou mînca singur, membrii familiei sale găsindu-şi drumuri separate.

Nimeni nu mai voia să stea acasă. Lou se simţea din ce în ce mai singur. Familia i se destrăma sub ochi, legăturile puternice dintre membrii săi fiind retezate una cîte una.

Şi el nu putea să împiedice acea dezintegrare, căci nu se putea rupe de Liz.

Într-o seară veni acasă foarte tîrziu şi o găsi pe Barbara singură, aşteptîndu-l.

Stătea rigidă pe un scaun în living-room, privindu-l cu o asemenea autoritate, încît îl făcu să se aşeze ca să o asculte.

– Ştiu tot ce-ai făcut cu Liz Dameron, spuse ea.

El începu să protesteze, dar ea îl făcu să tacă aruncîndu-i o singură privire.

– Nu fi ridicol încercînd să negi ceea ce se vede foarte clar, Lou, zise ea. Am pus să fii urmărit. Există fotografii... Nu că ar fi fost cu adevărat necesare.

Făcu efortul pentru a continua. El o privea vinovat. Singurul lucru mai greu de îndurat decît reproşul din

ochii ei era durerea. Nu îl privea pe el, ci boala care se strecurase între ei, cancerul care îi ucidea familia.

– M-am gîndit la problema asta foarte mult în ultimele două luni, spuse ea. Nouăsprezece ani ai fost un soţ foarte bun, Louis. Te-am iubit. Şi mi-am dat seama că te mai iubesc încă. De aceea o să-ţi mai dau o şansă, o singură şansă ca să repari totul între noi, de dragul nostru şi al copiilor noştri. Sînt cinci vieţi în joc. Dacă vrei să ţi-o distrugi pe a ta, eu am de gînd să le salvez pe celelalte patru.

Gîtlejul lui era uscat. Tuşi.

– Ce vrei? întrebă el.

– Ca Liz Dameron să plece de la companie şi din oraş, zise ea. Imediat. Vreau să te întorci aici, unde ţi-e locul. E foarte simplu.

Lou se gîndi mult timp. Curajul Barbarei era atît de emoţionant şi de omenesc, încît aproape că îi aduse lacrimi în ochi. Se gîndi la ce era în joc, văzînd lucrurile parcă pentru prima oară.

Un val de putere îl cuprinse din senin. Se ridică.

– Bine, Barbara.

Din locul unde stătea, soţia lui îi aruncă o privire gravă şi obosită care îi sfîşie inima. Apoi se ridică şi ea, stinse lumina şi se duse la culcare.

Lou rămase singur în încăperea cufundată în tăcere.

El trebuia să facă următoarea mişcare.

Şaisprezece

Lou ezită mai mult de o săptămînă înainte de a se hotărî să-i dea vestea lui Liz.

În cele din urmă decise să-i spună în timpul programului şi între zidurile companiei, nu în apartamentul care era ceva ce ea poseda atît de mult, încît nu îndrăznea să o înfrunte acolo. Era vorba de o problemă legată de afaceri şi trebuia rezolvată ca atare.

O chemă în biroul său tîrziu într-o după-amiază. Ea apăru îmbrăcată într-un costum negru cu un guler de mătase uşor plisat şi cu servieta în mînă. Îl privi nedumerită cînd el îşi drese glasul. Nu avea să fie întrerupt; îi spusese secretarei să reţină toate apelurile şi

să nu îl deranjeze pentru nimic în lume.

Se îmbrăcase mai sever decît de obicei, potrivit momentului. Purta un costum bleumarin şi o cravată castanie prinsă cu acul pe care Barbara i-l dăruise cu cincisprezece ani în urmă. Pantofii îi erau proaspăt lustruiţi.

– Liz, începu el încercînd să pară distant, trebuie să-ţi spun ceva foarte impoftant. M-am gîndit foarte mult în ultima vreme – la compania şi la familia mea. Şi am ajuns la concluzia de netăgăduit că lucrurile nu mai pot continua astfel. Cea mai bună soluţie, atît pentru mine cît şi pentru tine, este să ne despărţim în linişte, astfel încît eu să pot conduce compania aşa cum vreau şi tu să-ţi cauţi cariera potrivită.

Ea nu spuse nimic. Privirea ei era imposibil de pătruns. Era greu de privit fără nici o tresărire. Dar Lou se sili să pară puternic şi chiar înţelegător.

– Îţi voi da cea mai bună recomandare pe care am dat-o vreodată unui angajat, continuă el. Ai făcut foarte multe pentru *Benedict Products.* Ne-ai impresionat cu munca ta neobosită, cu ideile minunate, cu felul extraordinar în care ai înţeles ce urmăreşte compania. Vei fi o achiziţie foarte bună pentru orice firmă importantă de aici de pe Coastă sau din oricare altă parte. Oriunde vrei.

Căpătă curaj.

– Ai în faţă un viitor grozav, continuă el. Dar nu alături de noi, Liz. Acest lucru e imposibil. Avem păreri deosebite cu privire la direcţia pe care trebuie să o ia compania şi... în alte privinţe... nu se mai poate conti-

nua. E rău pentru *Benedict Products,* pentru tino, pentru mine. Păi... bănuiesc că atît am avut de spus.

Îşi împreună mîinile pe birou şi se uită la ea. Era atît de fumoasă cum stătea acolo şi îl privea cu cei mai înduioşători ochi verzi din lume. El simţi un gol în stomac la gîndul că, peste cîteva clipe, ea avea să iasă pe uşă şi nu avea să se mai întoarcă vreodată. Îşi va lua lucrurile din birou şi îl va lăsa pradă unei singurătăţi pe care nici nu voia să şi-o imagineze, atît de cumplit era gîndul de a o pierde.

Poate că, într-o bună zi, se gîndi el, avea să o uite, aşa cum un toxicoman ajungea să uite de obsesia care i-a dominat existenţa multă vreme. Urmele aveau să fie adînci, dar avea să înfrunte viaţa şi fără ea. Nu era ceva imposibil.

În orice caz, nu avea de ales. Trebuia să-şi ia adio.

Spre surprinderea lui, ea deschise servieta în poală şi scoase un teanc de hîrtii.

– Lou, te-ai întrebat cumva de ce a crescut atît de mult preţul acţiunilor în ultima vreme? îl întrebă ea.

El se încruntă, uluit.

– De ce întrebi? Ar fi trebuit s-o fac?

– Eu aş fi făcut-o, dacă preţul acţiunilor companiei mele ar fi crescut deodată în ciuda situaţiei economice şi a cifrelor de profit şi pierdere înregistrate în ultimii doi ani.

Lou o privi uimit.

– Liz, ce tot vorbeşti?

– Vorbesc despre lumea contemporană, zise ea. Despre lumea afacerilor postbelice. Lou, în ultimele

cinci luni, un mare număr de acţiuni ale companiei au fost cumpărate de o corporaţie pe nume *American Enterprise.* Au fost cumpărate prin intermediul multor intermediari, printre care filiale ale companiei *American Enterprise,* fonduri comune, corporaţii fantomă, bănci şi indivizi particulari. Dar toate acestea aparţin lui *American Enterprise.* Motivul pentru care preţul acţiunilor tale a crescut este că la bursele californiene s-a desfăşurat o activitate mai intensă decît de obicei – şi, bineînţeles, faptul că aceşti cumpărători au făcut tot posibilul ca preţul să crească.

Nedumerit, Lou ridică din umeri.

– Lasă-i să cumpere, spuse el. Nu văd de ce ar trebui să-mi fac griji.

Liz zîmbi calmă.

– Oamenii răspunzători de cumpărarea acţiunilor *Benedict* nu fac acest lucru fără să aibă un scop, zise ea. Chiar înaintea următoarei noastre întîlniri cu acţionarii, intenţionează să-i ofere fiecăruia destui bani pentru destule acţiuni care să le permită să controleze compania.

Lou făcea tot posibilul să înţeleagă, dar nu reuşea.

– Acţionarii noştri nu vor vinde, protestă el.

– Ba da, Lou, zise ea. Vor vinde, fiindcă preţul oferit de *American Enterprise* va fi prea mare ca să poată rezista tentaţiei – să zicem cîte 1,20 dolari în plus pentru fiecare acţiune, sau poate chiar mai mult.

Lou schiţă un zîmbet sceptic.

– Şi de unde iau indivizii ăştia de la *American Enterprise* atîţia bani ca să-i arunce pe fereastră?

Liz scuturã din cap.

– Nu sînt bani aruncaţi, ci cheltuiţi pentru achiziţionarea unei companii. Iar pierderea temporarã se recuperează din impozite. E o investiţie foarte bunã. Lucruri din astea se fac din ce în ce mai mult. Legile privind impozitele le favorizează şi noile conglomerate pot sã rişte nişte fonduri pentru a-şi acoperi cheltuielile.

Zîmbetul lui Lou se stinse.

– De fapt ce vrei sã spui, Liz? întrebã el.

– Vreau sã spun cã, începînd din aceastã primãvarã, compania ta va fi preluatã de cãtre *American Enterprise,* zise ea. *Benedict Products* va înceta sã mai existe ca entitate independentã.

Rãmas fãrã g[illegible] Lou se întrebã dacã nu cumva ea îşi pierduse minţile. Poate cã povestea aceea nu era decît rodul imaginaţiei ei bolnave. Cu siguranţã aşa pãrea. Nimic din întreaga lui experienţã nu îl pregãtise pentru un asemenea basm.

– Fuziunea va fi cea mai bunã soluţie pentru *Benedict,* continuã ea cu calm. Deşi, cu siguranţã cã vom fi nevoiţi sã-i schimbãm numele, iar directorii noştri vor trebui sã le raporteze celor de la *American.* Dar vom fi un element important în planurile de dezvoltare a producţiei ale companiei *American.* Am fost prezentã la cîteva şedinţe, aşa cã ştiu cum gîndesc cei de acolo. De fapt, s-a hotãrît deja cã specialitatea noastrã va fi tehnologia televiziunii. Vom fi un producãtor însemnat de piese pentru televizoare şi, de asemenea, un centru de cercetare a aplicãrii tehnolo-

giei respective în scopuri ştiinţifice, îndeosebi în domeniul aerospaţial.

– Nu te cred, spuse Lou cu o voce tremurătoare.

„Prezentă la şedinţe." Cuvintele acelea îi răsunau oribil în minte. Şedinţe la care se discutase despre compania lui! Furia îl copleşi cînd se gîndi la Liz şi la hoţii aceia din consiliul de conducere al corporaţiei, punînd la cale viitorul companiei lui fără ca el să ştie ceva.

Liz se ridică şi îi puse pe birou o mapă cu hîrtii.

– Ce sînt astea?

– Copii ale certificatelor de vînzare ale acţiunilor, spuse ea şi parfumul ei îl sufocă. Înregistrări ale tranzacţiilor efectuate prin intermediul diverşilor agenţi de bursă şi diverselor agenţii.

Separă o foaie dactilografiată şi i-o arătă.

– Aceasta e scrisoarea care va fi expediată tuturor acţionarilor tăi cu vreo lună înainte de întîlnire. Le face o ofertă de cumpărare a acţiunilor lor în schimbul unei sume cu vreo douăzeci şi cinci la sută mai mare decît cea afişată la bursă. În acelaşi timp, oferta va fi anunţată oficial în toate publicaţiile comerciale importante, inclusiv *Wall Street Journal.*

Se dădu înapoi, privindu-l, un om derutat înconjurat de foi de hîrtie care reprezentau propria lui distrugere. Cît de frumoasă şi de macabră părea în triumful ei rece! O femeie-vînător mieroasă, născută cu gustul sîngelui...

– Cum s-a întîmplat aşa ceva? o întrebă el uitîndu-se la hîrtii.

– Datorită mie, în mare parte, spuse ea. Eu am fost omul de legătură între cele două companii. Le-am arătat registrele noastre şi i-am făcut să se gîndească la ideea de preluare. I-am ajutat să intre în posesia acţiunilor şi să acopere tranzacţiile, astfel încît departamentul financiar să nu afle nimic. Ridică din umeri. Ar fi ajuns oricum la noi, pînă la urmă, dar i-am convins că *Benedict* este o achiziţie de valoare în momentul de faţă.

Lou o privi neputincios.

– De ce ai făcut asta, Liz?

– Fiindcă trebuia făcut, spuse ea. Era singurul mod ca să putem face faţă economiei. Astfel, *Benedict,* sub un alt nume, va fi o companie a viitorului. Dacă ai fi continuat ca pînă acum, ai fi devenit o relicvă.

Lou se chinui să găsească nişte cuvinte care să-i exprime groaza.

– Dar voi pierde tot, zise el. Am muncit o viaţă întreagă ca să fiu propriul meu stăpîn, să am propria mea companie şi să-mi controlez propriul meu destin. Acum voi fi angajatul altcuiva. Va trebui să primesc ordine de la alţii. Mă vor păstra sau mă vor da afară, după cum vor voi.

Ea scutură din cap.

– Am luat măsuri de protecţie a ta, spuse ea. Vei continua să fii şef, indiferent ce se va întîmpla. Ţi-am obţinut asta ca parte din înţelegere.

„Ţi-am obţinut asta." Lui Lou îi veni ameţeală cînd se gîndi la fata aceea tînără şi novice, care se oprise

din cursa ei ambiţioasă destul de mult pentru a-l „proteja". Lumea se întorsese pe dos.

– Să zicem că sînt de acord, spuse el.

– N-ai de ales, Lou, spuse ea încrucişîndu-şi braţele şi privindu-l. S-a terminat deja. Dacă nu-ţi place, poţi să-i laşi să te cumpere şi pe tine. Sau poţi să rămîi şi să faci bani frumoşi ca director şi acţionar al companiei *American Enterprise.* Dacă te decizi să pleci, nu vei fi bogat, dar nici sărac. Ai putea să începi altceva dacă vrei... o altă afacere măruntă, chiar şi la vîrsta ta. În orice caz, problema e clară.

– Şi tu?

Ridicarea ei din umeri îi răspunse foarte limpede.

– Rămîn, bineînţeles.

Lou o privi uluit. Rostise şi ultima ironie. Îi oferea şansa de a rămîne la propria sa companie – deşi într-o funcţie mai puţin importantă, cînd el o chemase să-i spună că o concediază!

– Nu-mi vine să cred, spuse el. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred.

Ea îşi lăsă privirea să alunece de la chipul lui la hîrtiile de pe birou şi apoi din nou la el.

– Registrele nu mint, Lou, spuse el. Ce s-a făcut s-a făcut. S-a terminat cu *Benedict Products.* Dar compania ta are un viitor minunat ca făcînd parte din *American Enterprise.* Cu sau fără tine.

El îi privi trupul înalt şi subţire, membrele mlădioase pe care le mîngîiase de atîtea ori, ochii frumoşi, ca de pisică, părul bogat şi pielea albă. Deci aşa arăta răul. Cum îşi putea face loc răul într-o formă

atît de simplă şi de copilăroasă? Putea, oare, diavolul să fie chiar atît de creativ şi viclean?

– Eşti un monstru, spuse el. Nu o fiinţă omenească.

Ea făcu ochii mari surprinsă, părînd chiar rănită.

– Ce-ai spus? întrebă ea.

– Am spus că nu eşti o fiinţă omenească.

Cuvintele acelea i se păreau lui Lou un silogism, o afirmaţie incontestabilă a adevărului care îi distrugea viaţa.

– Ba sînt o fiinţă omenească, Lou, spuse ea făcînd un pas înainte. Nu vezi? M-am gîndit tot timpul la tine... la bunăstarea ta.

Ocoli biroul aruncînd o privire spre uşa închisă şi îngenunche lîngă fotoliul lui. Îi atinse braţul cu mîna, în timp ce cealaltă i se afla pe pulpa lui. Ochii i se ridicară spre el plini de o intensitate care nu era departe de sugestie.

– O să-mi lipseşti dacă pleci, îi spuse ea. N-ar fi la fel pentru mine.

Vorbele ei ţeseau o vrajă ciudată în timp ce ochii îl ţineau suspendat. Se gîndi de cîte ori i se dăruise, aparţinîndu-i ca sclav. Ştia că la acest lucru se referea acum, la dominarea ei şi slugărnicia lui şi la plăcerea perversă pe care o simţea ea cînd îi poseda trupul.

Cu acel gînd începu să simtă excitarea sexului, în ciuda ororii din minte.

– N-ai înţeles asta nici după atîta timp? întrebă ea încet. Sînt o fiinţă omenească, Lou. O femeie. Am nevoie de tine.

Cuvintele ei erau absurde, dar păreau nişte corzi de mătase care i se strîngeau din ce în ce mai tare în jurul dorinţei. Nu putea nici să vorbească, nici să se mişte. Asculta înspăimîntat şi chinuit de aşteptare.

Ea îşi deplasase mîinile spre mijlocul lui. Îi simţea căldura braţelor pe pulpe şi ştia că penisul tare îşi trimitea mesajul de nerăbdare prin haine spre radarul pe care ea îl purta în simţurile ei de femeie.

Umbra unui zîmbet de pe buzele ei îi spunea că ştia că se afla în puterea ei chiar şi atunci. Totuşi, expresia din ochii ei era caldă, aproape protectoare. Exista o melancolie ciudată în irisurile ei, o gravitate şi o seriozitate pe care nu le mai văzuse decît o dată sau de două ori în viaţă. Părea să-i paralizeze voinţa şi să o facă pe ea să fie absolut irezistibilă.

– Hai, şopti ea. Hai, dragul meu. Nu fi rău cu mine.

Umflătura din pantalonii lui era imensă acum, la cîţiva centimetri doar de mîinile ei. O văzu oprindu-se pentru a cîntări liniştea din încăpere. Auzi zgomotul depărtat al maşinilor de scris şi ţîrîitul telefoanelor din anticameră. Îi spusese secretarei să nu bată la uşă pentru nimic în lume.

Sesiza că Liz îi ghicea gîndurile. Se uită şi ea spre uşă peste umăr. Aceasta era încuiată.

Îi găsi fermoarul şi îl desfăcu încet. Degetele ei îi dezveliră penisul cu abilitatea unui hoţ şi el îl văzu răsărind neruşinat de excitat, dornic să-i aparţină ei.

Acum ea se ridică şi începu să se dezbrace. O făcea fără să se grăbească. Mai întîi fusta şi juponul, apoi taiorul şi bluza. Îl privi cu nişte ochi tulburi şi

pătrunzători, în timp ce duse mîinile la spate pentru a-şi descheia sutienul.

El ştia ce vrea ea. Să-l posede chiar acolo, despărţiţi doar printr-un perete de secretara lui, în propriul lui birou, a cărui semnificaţie avea să dispară peste cîteva luni, mulţumită ei. Voia să-i savureze distrugerea, să se bucure de el aşa cum o prinţesă se bucura de sclavul ei, după bunul plac, cu zîmbete şi mîngîieri pline de dispreţ şi amuzament indolent.

Lou avea impresia că privirea ei îl transformase în stană de piatră. Şi-o ţinea aţintită asupra lui în timp ce îşi lăsa chilotul să alunece. Mireasma trupului ei gol parfuma încăperea. Triunghiul roşiatic al sexului ei i se oferea. Dar nici chiar acea frumuseţe imposibilă a trupului ei gol nu se putea compara ca forţă cu privirea ochilor ei fatal de sexy.

– Hai, spuse ea cu blîndeţe. E în regulă. Nu fi ruşinos.

„Nu fi ruşinos." Ce nebunie răsuna în cuvintele ei! Îi trase pantalonii în jos, după care trecu la lenjeria intimă. Oferi un sîn tînăr buzelor lui lacome şi el începu să sugă asemeni unui prunc înfometat.

Apoi, ea i se aşeză uşor pe sex, ca o făptură delicată înarmată pînă în dinţi cu arme în faţa cărora nici un bărbat nu putea rezista. Cu chilotul înfăşurat în jurul gleznelor, el începu să se mişte sub ea, simţindu-i deja interiorul care aluneca ispititor deasupra sexului său.

Pînă şi cea din urmă fărîmă de respect faţă de sine dispăru acum. Acea monstruoasă umilinţă, acea

cruzime de neînchipuit din spatele vorbelor ei dulci şi zîmbetului ca de infirmieră, îi sugea sămînţa din el într-un spasm îngrozitor, esenţa masculină pierzîndu-se pentru totdeauna înăuntrul feminităţii umede în timp ce maşinile de scris şi telefoanele indiferente îi însoţeau orgasmul.

Cînd totul se termină, el începu să se micşoreze înăuntrul ei, gustîndu-i încă sfîrcul tare şi simţindu-i frumuseţea trupului în toată fiinţa lui, senzaţiile acelea amestecîndu-se în chip misterios cu distrugerea care ştia că venea doar din partea ei. Şi aceasta era cea mai fatală şi mai teribilă plăcere din toate.

În cele din urmă, cînd îşi mai trase răsuflarea, se uită la hîrtiile de pe birou, la pereţii pe care se aflau fotografiile zîmbitoare ale lui Larry Whitlow, Vern şi ale altora şi apoi, din nou la nuditatea făpturii din braţele lui.

– Ai cîştigat, spuse el încet. Ce mai vrei? Ai totul.

Ea îi zîmbi în ureche, plimbîndu-şi sfîrcul în sus şi în jos peste buzele lui. Cuvintele pe care ea le rosti atunci răsunară ca un dangăt tot restul vieţii lui.

– Vreau să te căsătoreşti cu mine, Lou.

Şaptesprezece

New York
13 ianuarie 1952

Olive Oyl.

Medicul specialist în avorturi stătea la măsuţa de bucătărie în camera din spate a apartamentului, privind pe fereastră la acoperişurile caselor din Cartierul de Vest. În faţa lui se afla o ceaşcă de cafea, călduţă, fără zahăr, în care pusese puţin whisky pentru a-şi linişti nervii. Între degetele îngălbenite ţinea o ţigară *Lucky Strike,* care tremura uşor în timp ce fumul se ridica în aerul închis din jurul lui.

Era o zi cenuşie şi umedă, de genul celor care te îngheţau pînă la oase, chiar dacă temperatura era doar de minus zece grade. Frigul părea să pătrundă

direct pe fereastră şi să rîdă de bietul radiator.

O zi urîtă. De genul celor care nu puteau aduce nimic bun. Totuşi, dacă Olive Oyl ar fi cîştigat în cea de a cincea cursă în Hialeah, ar fi putut fi cea mai importantă zi din acel nou an pentru el.

Se mişca uşor pe scăunelul de bucătărie, oftînd. Era un bărbat solid, înalt de un metru nouăzeci şi puţin supraponderal la cele o sută douăzeci de kilograme ale sale. Purta o pereche de ochelari cu ramă de baga şi o cămaşă pastel pătată, care avea să fie ascunsă de halatul alb înainte de a veni fata trimisă de Valerie.

Se uită la ceas. Unde o fi, oricum? Trebuia să fie acolo la unsprezece şi jumătate. Fără banii pe care i-i datora ea, nu putea să parieze pe Olive Oyl.

Şi trebuia neapărat să cîştige acel pariu, altfel nu îi putea da bookmaker-ului său banii pe care i-i datora şi să-i mai rămînă destui ca să-şi poată cumpăra pastilele care aveau să-l ajute să reziste şi luna următoare.

Dar nu avea nici un motiv de disperare. Valerie îi adusese cei şaptezeci şi cinci de dolari, partea sa din prima sută cu o zi în urmă şi l-a asigurat că fata avea restul. Era o fată „curată", după părerea lui Valerie. Probabil, o fată de liceu dintr-o familie bună sau chiar de colegiu. Haine frumoase. Vorbea bine. Nu era de jos. Păruse speriată şi disperată, dar decisă. A promis că avea să aducă banii. Valerie, care cunoştea foarte bine fetele, era sigură că se putea conta pe ea.

Se uită din nou la ceas. La naiba, întîrziase doar

cinci minute. Nervii îi jucau feste în ziua aceea. Bătu cu degetul în masă încercînd să se relaxeze.

Whisky-ul nu-l ajutase cu nimic. Luase prea multe pastile în dimineaţa aceea. Nu avea de ales – durerea de cap era îngrozitoare. Dar acum tremura serios.

Se ridică, se duse la trusa medicală de lîngă chiuvetă şi luă un seconal. Îl mestecă fără să bea apă. Trebuia să reziste pînă după cursă. Şi nu avea cum să izbutească acest lucru fără acea mică doză.

Se aşeză din nou la masă, stinse ţigara şi aprinse alta. Goli ceaşca de cafea dintr-o înghiţitură şi închise ochii.

Viaţa era atît de nedreaptă. Cum de ajunsese atît de jos?

Începuse cu o licenţă în medicină, cu numai pai sprezece ani în urmă. I se părea o veşnicie. Nu se aflase în fruntea promoţiei, dar era o facultate respectabilă şi îşi făcuse specializarea la un spital foarte bun din New Jersey. Apoi, se întorsese acasă, în Manhattan, pentru a deschide un cabinet particular fiindcă acolo crescuse, îi plăcea oraşul şi avea speranţe mari. Se aştepta să cîştige bine profesînd obstetrica-ginecologia în centru şi, poate, chiar să îşi mute cabinetul în Cartierul de Est dacă îi ieşeau bine socotelile.

Dar ghinionul îl urmărise chiar de la început. Îi fusese greu să găsească pacienţi înstăriţi. Oare pentru că nu fusese destul de deştept să îşi schimbe numele? Un nume polonez nu era potrivit pentru un ginecolog de înalta societate. Oricum, pacientele sale

păreau să fie numai femei casnice sărace, emigrante şi fete care voiau să nu descopere părinţii în ce stare se aflau.

Nu după mult timp îşi dădu seama că erau mai multe cele care doreau să întrerupă sarcini decît cele care voiau copii. Văzînd că lucrurile nu stăteau deloc mai bine, nu avu de ales şi le făcu pe plac cîtorva mai puţin norocoase. Ele nu voiau decît ca totul să rămînă secret, iar el se conforma cu plăcere. Riscul părea minim.

Apoi, într-o bună zi, una dintre paciente, o fată isterică al cărei prieten profitase de ea undeva în Bronx, a înnebunit pe masa de operaţie şi s-a aflat la un pas de a muri. S-a dus acasă, a început să sîngereze şi a spus tot. Le-a spus părinţilor de sarcină, de avort – şi le-a dat în vileag şi numele lui, doctorul Danicevski de pe Strada Şaptezeci şi patru Vest.

Cît ai clipi s-a trezit dat în judecată pentru tratament greşit. Avea un avocat foarte bun, care ar fi putut cîştiga procesul, dar cînd totul a ajuns la urechile Consiliului de examinatori medicali, aceştia l-au acuzat de practică lipsită de etică şi i-au ridicat autorizaţia pur şi simplu.

Nu îi venea să creadă. Primele luni după aceea a crezut că viaţa lui se sfîrşise. Soţia l-a părăsit şi s-a întors la ai ei în New Jersey, iar el era distrus, astfel că a început să bea foarte mult. În acele luni de singurătate a început să-i placă seconalul.

Dar exact cînd lucrurile păreau să stea mai prost,

a cunoscut-o pe Valerie prin intermediul unei prietene comune, o fostă pacientă. Valerie cunoştea pe toată lumea din Manhattan, Bronx şi Brooklyn. Ea l-a făcut să-şi dea seama că nu trebuia să pună punct carierei ci doar să schimbe drumul. Ea îi putea trimite toate pacientele de care avea nevoie.

Nu peste multă vreme avu un alt nume, doctorul Dann – „doctorul Dann, omul balsam", cum spuneau în glumă el şi Valerie – şi un apartament cu o cameră de consultaţii ascunsă în spate. Trata acelaşi gen de persoane, femei care nu voiau o gură în plus de hrănit, fete care dădeau de necaz, care nu ştiau nimic despre măsurile anticoncepţionale şi chiar mai puţin despre avorturi. Erau foarte speriate şi el îşi lua măsuri de precauţie. Nici una nu îi vedea chipul şi nu îi ştia numele adevărat. Şi, pe deasupra, se muta des tul de des. În unsprezece ani, poliţia îi făcuse o sin gură vizită într-un apartament pe care îl părăsise deja de două săptămîni.

Era un mod de a-şi cîştiga existenţa. Avea mai puţine paciente decît atunci cînd lucra legal, dar cerea taxe mai mari. În curînd, prostituatele au început să-i devină paciente. Avea o clientelă loială şi făcea chiar obstetrică şi ginecologie legală pentru cele care aveau încredere în el şi nu se duceau la medicii personali. Din cînd în cînd aducea copii pe lume. Şi, prin intermediul unei prietene a lui Valerie, ajuta unele tinere femei să vîndă copiii pe care îi năşteau la termen.

Era un membru respectat al comunităţii şi avea un

sentiment de siguranţă. Nu îi mai era dor de soţia lui. Valerie avea o prietenă care îi aducea orice fată voia şi, cînd el a descoperit că îi plăceau şi băieţii, Valerie a rugat o altă prietenă să aibă grijă de acest lucru. Încă tot nu putea să lucreze în Upper East Side, unde femeile se duceau în Japonia, Mexic sau Europa pentru a face avorturi, dar îşi avea clientela sa.

Singura problemă era că stresul caracteristic muncii sale îl făcuse să îşi reia vechile obiceiuri proaste. Băutura era unul dintre ele. Jocurile de noroc, altul. Seconalul şi alte pilule, altul. La început, combinaţia păruse bună: băutura seara, fiind dreptul oricărui bărbat, urmată de pilule a doua zi dimineaţă pentru a-l pune pe picioare. Jocurile de noroc ca distracţie. Dar cînd pierdea bani la curse, bea mai mult şi apoi simţea nevoia să înghită şi mai multe pilule. Acestea îl făceau să devină agitat, aşa că avea nevoie de seconal pentru a-l menţine liniştit toată ziua.

Nu exista problema procurării lor. Perry, farmacistul pe care îl cunoscuse cu ani în urmă, cînd lucra încă legal, mai făcea şi cîte ceva pe ascuns şi probabil că aproviziona jumătate de oraş. Dar avea unele probleme şi, dacă cei de la compania de produse farmaceutice pentru care lucra aflau despre vînzările lui secrete, îşi putea lua adio de la slujbă. De aceea practica preţuri foarte ridicate.

Şi banii reprezentau o problemă pentru doctorul Dann. Jocurile de noroc înghiţeau o mare parte din cîştiguri, lăsîndu-i din ce în ce mai puţin pentru pilulele care îl ajutau să-şi facă meseria cum trebuie.

Anul acela începuse prost. Pierduse foarte mult la o cursă cu două săptămîni în urmă şi fusese nevoit să-i ceară un împrumut serios bookmaker-ului său. Nu mai avea prea multe pilule şi Perry refuzase să îl servească pe credit pînă cînd nu reuşea să-şi achite îngrozitoarea notă de plată a anului trecut. Nu ştia sigur cît de mult ştia Perry despre obiceiul lui, dar acesta nu era prost. Părea să crească preţurile şi să limiteze posibilitatea de procurare a medicamentelor în funcţie de cît de dependenţi erau clienţii săi.

Deci, trebuia neapărat să facă rost imediat de două mii de dolari. De aceea totul depindea de Olive Oyl. Calul acela era cel mai bun pont pe care îl avusese într-un an de zile. Pusese o sută pe acel cal ale cărui şanse de a cîştiga erau de 30 la 1. Pontul îl primise chiar de la grajduri. Dacă avea să cîştige, avea destui bani şi pentru Perry şi pentru a-şi achita datoria şi poate chiar şi pentru un weekend la Las Vegas. Simţea cu disperare nevoia de odihnă.

Numai dacă ar fi venit fata!

Chiar în clipa aceea auzi soneria. Stinse repede ţigara, se ridică de la masă şi apăsă butonul interfonului.

– Sînt o prietenă a lui Valerie, se auzi o voce stinsă, distorsionată de difuzorul ieftin.

– Cum te numeşti? întrebă el.

– Laura.

El încuviinţă şi apăsă pe buton pentru a deschide uşa de la intrare.

Apoi îşi puse iute halatul şi masca. Aceasta din urmă nu avea numai rolul de a-i ascunde chipul, ci şi de a nu-l da de gol că băuse.

O aştepta încordat. Îl durea stomacul. Nu mîncase nimic în ziua aceea, înghiţise doar cafeaua şi pilulele, fumase şi luase seconal.

Peste vreo două mînute se auzi o bătaie timidă în uşă. Deschise şi se dădu înapoi cînd intră ea. Purta un palton de lînă ieftin. Dar Valerie avusese dreptate: părea serioasă. Avea un păr negru, scurt, o piele foarte albă şi nişte ochi mari, negri, care îl priveau cu teamă.

– Ai banii? o întrebă el din spatele măştii, schimbîndu-şi vocea.

Încerca să discute cît mai puţin cu pacientele. Ştia că masivitatea lui şi ochelarii care se vedeau pe deasupra măştii le speriau şi acest lucru îi convenea de minune.

Ea scoase bancnotele din buzunar şi le numără, trei de douăzeci, două de zece şi patru de cinci. Le luă între degetele lui îngălbenite, le împături şi le puse în buzunar. După aceea încuie uşa de la intrare şi îi făcu semn spre camera de consultaţii.

– Pune-ţi haina în cuier, îi spuse el. Dezbracă-te şi întinde-te pe masă.

El se duse în bucătărie pînă se dezbrăcă ea. Îşi scoase masca şi îşi mai puse un deget de whisky în

ceaşca de cafea, pe care îl dădu imediat pe gît. Simţea că seconalul începea să îşi facă efectul. Cel puţin nu aveau să-i mai tremure mîinile. Se spălă în chiuvetă şi se întoarse în camera de consultaţii.

Dezbrăcată părea o copilă. Era foarte măruntă şi speriată. Totuşi, vedea după sînii şi forma şoldurilor că avea cel puţin optsprezece ani. Dacă stătea să se gîndească bine, avea un corp foarte frumos. Îl privea cu ochii ei mari.

– Nu-mi daţi... nimic? întrebă ea.

El scutură din cap.

– Nu neapărat. Întinde-te şi stai liniştită.

Nu dădea niciodată nimic pacientelor. De unde naiba putea să ştie cît de alergice erau? Nu avea chef ca vreo fetişcană să-i moară pe masă din cauza unui anestezic. Şi, în plus, durerea nu era chiar atît de mare. În fond, ele şi-o făceau cu mîna lor. Puteau să suporte cîteva rîcîieli şi contracţii ca să scape de povară.

Stătea întinsă pe spate, goală, privind ţintă în tavan. Se duse lîngă ea, ridică suporturile şi îi puse în ele picioarele, unul cîte unul. O simţi că tremură cînd o acoperi cu un cearceaf pe care îl scosese din dulap.

– Linişteşte-te, îi spuse el. Nu o să dureze decît cîteva minute.

Vorbise deja prea mult, dar nu putea să nu îi fie milă de ea.

Se întoarse să sterilizeze chiureta şi dilatatorul, ca de obicei. Nu era o chestiune numai de mîndrie profe-

sională, ci şi de prudenţă. Fetele acelea nu ştiau nici cine este, nici unde să-l găsească, dar dacă o infecta pe vreuna din ele cu o chiuretă murdară şi ea se îmbolnăvea grav, atunci se putea ca un prieten sau un tată furios să îi dea de urmă.

Se uită la fată în timp ce îşi punea mănuşile sterile. Ea stătea cu mîinile întinse pe lîngă trup şi era palidă.

– Ţi-e frig? o întrebă el şi ea scutură din cap. Bine, nu te mişca pînă nu-ţi spun eu.

Scoase dilatatorul din sterilizator şi i-l introduse între picioare. Folosindu-se de un tampon de tifon, o unse cu un antiseptic. Un văl i se aşternu deodată în faţa ochilor şi scutură din cap pentru a-şi reveni.

Luptîndu-se cu nesiguranţa mîinilor, îi dilată colul uterin, introduse chiureta şi începu să rîcîie uterul cu mişcări lungi şi atente. O auzi scoţînd un sunet înfundat din gîtlej, un ţipăt înăbuşit de durere şi spaimă. El strînse din dinţi, temîndu-se să nu devină şi ea isterică la fel ca multe altele.

Dar nu. Rămase perfect nemişcată şi nu mai scoase nici un sunet. Era curajoasă ca un soldat. Slavă Domnului.

Îşi continuă treaba, fiind mult mai atent acum din moment ce fusese atît de agitat toată dimineaţa. O singură mişcare greşită şi îi putea perfora uterul, provocîndu-i o peritonită acută. Aceasta îl băgase în bucluc prima oară şi nu voia să se mai întîmple aşa ceva.

Cînd ajunse la jumătatea procesului, se uită la fată. Faţa ei era schimonosită de durere şi buzele

strînse. Lacrimi îi şiroiau pe obraji, dar nu se mişca.

În final, o curăţă foarte bine şi îi puse un tampon de tifon.

– Poţi să te îmbraci acum, îi spuse el. Eu mă duc dincolo.

Se întoarse în bucătărie şi începu să bată cu degetele în masă, uitîndu-se la ceas. Peste două ore avea să afle cine cîştigase cursa.

În cele din urmă, fata ieşi din cameră. Se clătina pe picioarele nesigure şi părea palidă. Dar nu destul de palidă pentru a fi semn că ar fi avut hemoragie internă. Îşi luă paltonul din cuier şi începu să îşi strecoare o mînă pe mînecă. Părea atît de slăbită, încît lui i se făcu milă de ea şi o ajută să se îmbrace.

Încă mai avea masca pe faţă.

– Du-te acasă şi odihneşte-te, spuse el. Stai întinsă cît poţi de mult două zile. Scoate tamponul după douăzeci şi patru de ore. Pe urmă poţi să foloseşti tampoane igienice, ca de obicei. Dacă ai ceva dureri, o uşoară sîngerare, e firesc, vor înceta după un timp. Acum, ţine minte: n-ai fost aici, nu m-ai văzut, n-ai văzut-o pe Valerie. Ai înţeles? Dacă te întorci sau trimiţi pe cineva, n-o să fiu aici. E limpede?

Ea încuviinţă în linişte, privindu-l. Expresia ochilor ei îl mişcă într-un fel.

– N-ai să păţeşti nimic, spuse el făcîndu-i-se milă de ea.

Ea răspunse cu un zîmbet stins şi deschise uşa.

– La revedere, spuse el.

După ce se închise uşa în urma ei, el se întoarse

în bucătărie şi îşi scoase masca, în sfîrşit. Mîinile îi tremurau zdravăn acum. Luă un alt seconal pe care îl înghiţi cu whisky. Ar fi vrut să se întindă şi să se stăpînească pînă după cursă.

Hotărît, nervii îi erau la pămînt în ziua aceea. Era mai mult decît cursa – era fata. Avea un fel de nobleţe fragilă. Iar expresia din ochii ei nu fusese de teamă, aşa cum bănuise el la început, ci, mai degrabă, de amărăciune. Valerie avusese dreptate, era o fată „curată". Poate chiar prea „curată", îşi spuse el.

Pe de altă parte, nici una din cele care veneau acolo nu era complet „curată". Nu avea să-i facă probleme.

Simţi efectul medicamentelor în vene îndemnîndu-l la somnolenţă. Începea, în sfîrşit, să se relaxeze. Îşi turnă ultimele picături de whisky într-un pahar ciobit şi îl duse la buze. Ezită şi apoi ridică paharul spre peisajul murdar de dincolo de ferestre.

– Olive Oyl, spuse el.

Optsprezece

Lou Benedict se uită în ochii lui Liz Dameron.

Într-un fel, nu-i mai văzuse niciodată atît de aproape. Sau de vină era lumina nefamiliară din încăpere? Sau poate faptul că îl privea într-un fel în care nu o mai făcuse niciodată?

O voce îi răsuna în ureche, dar el nu se sinchisea să încerce să distingă cuvintele. Imaginea lui Liz le eclipsa. Părul ei bogat şi roşu îi încadra chipul frumos pe care îl cunoştea atît de bine. Pielea ei atît de proaspătă şi albă, cu cei cîţiva pistrui, fiecare din ei la fel de pur ca soarele însuşi, nu păruse niciodată mai fermecătoare.

Şi ochii! Erau aţintiţi asupra lui studiindu-l întrebători. Buzele îi schiţau un zîmbet, dar privirea din ochii ei nu zîmbea, ci se cristaliza dincolo de calmul lichid al irisurilor de smarald cu o intensitate care îl ţinea vrăjit. O privire la fel de adîncă precum oceanul şi la fel de distantă ca stelele. În ea nu exista nici un sentiment omenesc, nici o intenţie omenească recognoscibilă, ci altceva, infinit mai periculos.

Îi simţea pe cei din cealaltă încăpere şi auzea o voce care curgea continuu, irelevant. Ştia de ce se afla acolo: pentru a se prăbuşi în acele adîncuri verzi, în sfîrşit, deşi îl ucideau, atît fizic cît şi psihic.

Ea trebuia să-i fi ghicit gîndurile, căci ceva se schimbă în expresia ei. Ceva se mută încet pentru a-i face şi lui loc, pentru a-l înghiţi mai bine.

Cineva i se adresa lui acum. Pînă la urmă, cuvintele deveniră clare.

– Louis, vrei să iei în căsătorie această femeie, la bine şi la rău, pînă cînd moartea vă va despărţi?

Lou trase adînc aer în piept. Ajunsese pînă acolo. Oricum, tot se terminase totul. Măcar să meargă pînă la capăt.

– Da, răspunse el.

– Atunci vă declar soţ şi soţie, conform legilor lui Dumnezeu şi ale statului Nevada. Poţi săruta mireasa.

Lou schiţă un zîmbet. Ochii se apropiară. Buzele se apropiau şi ele acum, moi şi senzuale asemeni unui fruct exotic.

O sărută, auzi uralele celor prezenţi, simţi un bob de orez căzîndu-i pe umăr.

Buzele şterseră totul. Le simţi desfăcîndu-se şi îi simţi limba căutînd-o pe a sa.

„Pînă cînd moartea vă va despărţi."

Cea din urmă uşă se deschise. Dincolo de ea nu era nimic. Absolut nimic.

Va urma

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr

Tel. 641.17.21
641.33.04
Str. Baiulescu 63A,
București, Sector 5
(lîngă stația de
metrou Pieptănari)